

Giới thiệu Vừa Yêu Vừa Thương

Tác phẩm hay Vừa Yêu Vừa Thương của tác giả MoMộng Hảo Huyền thuộc truyện ngôn tình sủng, "Cho đến khi em chết , nhưng điều luôn giữ trong lòng , sẽ vẫn không tan biến được "" Sự chịu đựng đến mức giới hạn, sẽ là loại cảm giác chỉ muốn chết đi"" chúng ta, sau mọi truyện liệu còn có thể vì nhau mà tồn tại ???? "**** - chỗ đó cách đây khoảng 15' lái xe, lúc đó tôi đỡ cô ấy dậy, cô ấy còn thở, cô ấy còn nắm lấy tay tôi, mặc dù cô ấy lúc đó gần như là bất tỉnh nhưng thực sự cô ấy đã nắm lấy tay tôi. Chàng trai như sói ca trong truyện tình yêu nói đến đây thì khẽ sờ lấy cổ tay dính máu của mình, lại khẽ quay ra nhìn cảnh sát, lại nắm lấy tay ông ấy mà lắp bắp- Xin ông hãy cứu lấy cô ấy, cô gái ấy thực sự đã nhìn tôi bằng ánh mắt rất đáng sợ , nếu cô ấy chết đi, ngộ nhờ cô ấy ôm lấy tôi thì sao, tôi thực sự vô tội mà, tôi còn cứu cả cô ấy nữa

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Được Cứu Sống - Phải Chẳng Là Khởi Đầu Mới

Tiếng xe cứu thương vang lên trong đêm tối tĩnh mịch ..

Bệnh viện HB

Chiếc băng ca màu trắng được đẩy vào phòng sơ cứu, trên băng ca là một cô gái tóc tai rũ rượi dính bê bết máu, cô mặc một chiếc đầm đỏ, mà không phải, là máu đã nhuộm đỏ chiếc đầm của cô .

Chàng trai đi cùng cô gái chạy theo băng ca , mặt tím xanh lại . Lát sau y tá đi ra đưa cho anh ta một số giấy tờ

- Anh là người giám hộ của cô ấy , phiền anh kí vào tờ giấy để cô ấy được phẫu thuật ngay lập tức

Chàng trai tay run run cầm lấy cây bút rút lên rút xuống mất mấy lần mới kí lên được trên tờ giấy, nguệch ngoạc mấy chữ

Trần Đăng khoa

- Được rồi, chúng tôi sẽ nhanh chóng phẫu thuật cho cô ấy , nhưng tôi cũng nói trước , với 5 nhát dao đâm liên tiếp vào bụng như vậy, hơn nữa lại còn cấp cứu hơi chậm trễ , cô ấy có thể không qua khỏi .

Y tá lạnh lùng bước đi, để lại chàng trai ngồi thẫn thờ ở hàng ghế trước cửa phòng cấp cứu. Khoảng 30' sau, cảnh sát tới .

- Ổ đây , là tôi báo

Khi thấy hai viên thanh tra cảnh sát đang đứng ở quầy tiếp tân gần đó, chàng trai vội vàng giơ tay lên gọi lại. Hai viên thanh tra liền đi tới chỗ chàng trai, họ khẽ nhìn bộ dạng chàng trai, một lúc sau một người ngồi xuống bên cạnh chàng trai, người còn lại đứng bên quan sát, tay khẽ đặt ở khẩu súng bên hông. Viên cảnh sát bắt đầu móc từ trong túi áo khoác ra một cuộn sổ và một cây bút máy, ông ta bắt đầu những câu hỏi

- Anh đã gọi cho chúng tôi nói rằng có án mạng ?

- Phải, cô ấy đang được cấp cứu

- Anh gặp cô ấy ở đâu ? Lúc đó xung quanh còn có ai khác hay không ?

- Tôi không để ý, lúc đó tôi đi ăn tiệc về, nửa đường lại mắc vệ sinh nên mới dừng xe lại giải quyết thì thấy cô ấy nằm thoi thóp ở ngay dưới chân tôi

- Đoạn đường đó ở đâu? Tình trạng lúc đó của nạn nhân như thế nào?

- chỗ đó cách đây khoảng 15' lái xe, lúc đó tôi đỡ cô ấy dậy, cô ấy còn thở, cô ấy còn nắm lấy tay tôi, mặc dù cô ấy lúc đó gần như là bất tỉnh nhưng thực sự cô ấy đã nắm lấy tay tôi

Chàng trai nói đến đây thì khẽ sờ lấy cổ tay dính máu của mình, lại khẽ quay ra nhìn cảnh sát, lại nắm lấy tay ông ấy mà lắp bắp

- Xin ông hãy cứu lấy cô ấy, cô gái ấy thực sự đã nhìn tôi bằng ánh mắt rất đáng sợ , nếu cô ấy chết đi, ngộ nhờ cô ấy ôm lấy tôi thì sao, tôi thực sự vô tội mà, tôi còn cứu cả cô ấy nữa

Viên cảnh sát khẽ vỗ vai trấn an, ông từ tốn nói

- Mọi chuyện đều sẽ ổn thôi, người tốt như cậu sẽ không bị làm sao

Ngồi một lúc với chàng trai, viên cảnh sát hỏi thêm vài câu rồi gấp quyển sổ tay lại, nhét lại vào túi trong áo khoác, sau đó rời đi cùng người cảnh sát còn lại

- Cậu ta thực sự chỉ là người qua đường?

- Phải , lời khai tuy không mạch lạc nhưng chứng tỏ một điều, cậu ta hoàn toàn nói thật , hơn nữa khi chúng ta xem CCTV ban nãy, cậu ta từ lúc đưa nạn nhân vào đây đều run sợ

- Nhưng mà ...

- Thời gian cũng không quá lệch cho lắm, chỉ đợi nạn nhân tỉnh dậy chúng ta sẽ điều tra tiếp

- Nạn nhân ở lại đây có ổn không??

- Tôi đã căn dặn các y tá bác sĩ ở đây rồi, hơn nữa khi chúng ta đi sẽ có người tới

Viên cảnh sát còn lại đang định nói thêm thì điện thoại chợt reo lên, anh ta liền nhấc máy

- Alo, cục trưởng, chúng ta có vụ án mới ..

- Vụ án này chúng ta không điều tra nữa

- Em chưa nói về nạn nhân mà, sao cục trưởng lại biết ??

- Tóm lại là về cô gái đó, không được điều tra nữa, còn nhân chứng thì tôi đã liên hệ cho gia đình đến đón về rồi

- Cục trưởng!!!!

- Không ý kiến nữa, vụ án này cấp trên chúng ta sẽ giải quyết, không thắc mắc nữa

-....

Viên cảnh sát cắt điện thoại vào trong túi, lại khẽ liếc mắt qua người còn lại, thì thấy người còn lại nhìn rồi gật đầu. Xem ra đúng là vụ này cấp trên sẽ giải quyết , sau đó hai người rời khỏi bệnh viện. Vừa lúc hai người rời đi, một tá người mặc vest đen đi vào, lát sau họ cùng chàng trai đi ra ngoài.

Y tá bước vào phòng bệnh 306, kéo rèm rồi sắp xếp lại một số đồ đạc, cầm lọ hoa hồng héo úa trên bàn vứt vào sọt rác bên cạnh, lại đặt lên trên bàn một lọ hoa oải hương thơm ngát. Xong xuôi lại qua nhìn cô gái trẻ trên giường bệnh, cô cúi người chỉnh lại gối trên đầu, căn lại nước biển và nước dinh dưỡng cho cô gái, sau đó kiểm tra tất cả một lượt các máy móc rồi đi ra ngoài , đóng cửa phòng bệnh lại. Bên ngoài có một số y tá khác đang đứng tám chuyện thì thấy cô này liền kéo lại mà hỏi chuyện

- Này, cô gái trong phòng ấy có dấu hiệu tỉnh lại chưa ?

- Vẫn chưa

- Cô ấy sướng thật ấy, dù không ai đến thăm nhưng hoa vẫn được gửi tới hàng ngày , tiền viện phí trả hẵn nửa năm liền, nhưng sao lại không tỉnh lại chứ

- Tôi cũng không biết nữa, cô ấy không phải sống thực vật, nhưng lại không tỉnh, có lẽ cô ấy không muốn tỉnh

- Ohhh, không phải lúc vào đây đã bị đâm 5 nhát liền sao? Chắc phải có chuyện gì ghê gớm lắm

Một cô trong đám nói, khuôn mặt tỏ vẻ hiểu biết, mấy cô còn lại cũng gật đầu đầu, tối hôm đấy cảnh sát đến đúng một lần để hỏi cũng nhân chứng, nhưng đến sáng ra thì cả cảnh sát lẫn nhân chứng chẳng bao giờ đến lần thứ hai nữa, còn cô gái sau khi được cứu sống lại bất tỉnh nằm ở đây đã gần 2 tháng .

- Công việc ở ngoài kia ít lắm hay sao mà đứng đây nói chuyện? Có đi làm việc ngay không?

Vị bác sĩ từ đầu đi tới quát lên khiến đám y tá sợ hãi giải tán, riêng có cô y tá của phòng 306 là đứng lại, cô khẽ đưa cho bác sĩ bảng ghi chú trên tay

- Bác sĩ, đây là tình hình ngày hôm nay của bệnh nhân phòng đặc biệt

- ừ

Vị bác sĩ nhận lấy bảng ghi chú rồi phẩy tay ra hiệu cho cô y tá rời đi. Tay cầm bảng ghi chú , vị bác sĩ đi tới phòng 306 nhưng lại không bước vào, anh ta chỉ đứng ở cửa nhìn chăm chú một hồi rồi rời đi. Anh ta đi lên sân thượng của bệnh viện lấy điện thoại từ trong túi ra gọi cho ai đó

- alo ba à, con đang làm việc rất tốt, ba đừng lo lắng, công việc không quá bận rộn, bệnh nhân của con mặc dù vẫn bất tỉnh nhưng nhất định sẽ tỉnh lại,

con tin sẽ như vậy

-....

- ba à, mới chỉ có hai tháng thôi, sẽ không ảnh hưởng tới danh tiếng của con đâu

Anh ta cúp máy, mỉm cười rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hóa Ra Anh Vẫn Chu Đáo Đến Vậy

Bên cửa sổ trần ngập ánh nắng chiều tà, cô gái ngồi trên giường bệnh, ánh mắt nâu nhạt chăm chú nhìn vào chậu hoa hướng dương đặt ở đầu giường. Những bông hoa hướng về phía ánh chiều tà, cố níu lấy những tia nắng cuối cùng, không ngờ cũng làm cô gái mỉm cười.

Y tá bước vào, khẽ nhìn cô gái rồi đi ra chỗ cô nằm, y tá khẽ gọi cô

- Bệnh nhân Trần y lâm, hôm nay cô cảm thấy thế nào ?

Cô gái nhẹ nhàng quay đầu lại mỉm cười nhìn y tá

- Rất tốt, nhưng bao giờ tôi mới có thể xuất viện?

Y tá gỡ chai nước biển đã cạn ra, vứt vào trong thùng rác ở xe đẩy của mình, lại treo lên một bình nước khác

- Cô đừng nằm ở đây nhiều quá, từ mai hãy cố gắng ra ngoài hít thở không khí, rồi sẽ sớm được ra khỏi nơi này

Y tá căn lại mực nước rồi đẩy xe đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cô gái ở trong tư tưởng đứng dậy kéo rèm cửa lại, rồi nằm xuống giường, cô nhắm mắt lại, dần chìm vào cơn buồn ngủ chiều nào cũng đến.

Lát sau khi cô gái đã nhắm mắt, hoàn toàn chìm vào trạng thái hôn mê, vị bác sĩ lại đến, lần này là đứng trước giường bệnh của cô gái, lấy điện thoại ra chụp một tấm, lại gửi tấm hình ấy qua một địa chỉ gmail với lời nhắn: 13/7, tốt

Vị bác sĩ mỉm cười một cái, khẽ chỉnh lại chăn cho cô gái, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Y Lâm mặc trên mình một chiếc đầm suông màu trắng tinh khôi, tay cầm chiếc túi xách hiệu chanel, cô đứng trước cửa bệnh viện gọi taxi, mãi một lúc lâu mới có chiếc taxi dừng lại chỗ cô

Cô ngồi ổn định ở ghế sau chiếc taxi, khẽ rút từ trong túi áo ra một mảnh giấy đã ố vàng, nhưng trên đó nét mực đen vẫn còn rõ ràng ghi địa chỉ của một căn nhà vùng ngoại ô

- làm ơn chở tôi đến địa chỉ này

Chiếc taxi dần lăn bánh, y lâm lúc này mới khẽ nhắm mắt lại, đoạn đường này, cô không nên nhìn nữa

- Đây cô, cô ơi, tới rồi

Vị tài xế khẽ lay người y lâm để cô tỉnh dậy

Y lâm mở mắt ra, liền cảm thấy chóng mặt, lão đạo bước ra bên ngoài

- Của cô hết 50\$

Người tài xế tốt bụng dìu cô tới trước cổng nhà, mới khẽ nói với cô

Y lâm móc từ trong túi xách ra tờ 100\$ và đưa cho người tài xế

- Chú vất vả rồi, khỏi thôi nha chú

Người tài xế cảm ơn cô rồi rút rồi rời đi nhanh chóng. Y Lâm đứng đó, chòm chìa khóa được lấy từ trong túi ra, nhưng y lâm lại chẳng muốn mở cánh

cổng này ra một chút nào, cứ thế đứng chân chờ trước cổng nhà hơn một tiếng

Cạch!!!

Cánh cổng màu trắng cuối cùng cũng đã mở ra, vườn hoa hồng xanh hai bên dần hiện ra một cách rõ ràng hơn. Thì ra trong lúc vắng bóng người, nơi này vẫn còn được chăm sóc

Y Lâm nhẹ nhàng đóng cánh cổng lại, sau đó đi thẳng vào trong nhà

Căn nhà gỗ màu trắng, bên trong vẫn rất sạch sẽ, đồ đạc tươm tất gọn gàng khiến cô cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng cũng vui mừng vì ít ra cô cũng không phải dọn đồ nữa. Đi vài vòng thì cảm thấy buồn ngủ, Y Lâm liền đi lên phòng ngủ trên tầng mà nằm ngủ, bỏ hết sự mệt mỏi trong tâm trí ra.

Tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Y Lâm mệt mỏi vươn người qua lại trên giường, lại thấy căn phòng bừng sáng lên, mới nhận ra là mình không còn ở bệnh viện nữa rồi.

Y Lâm cuối cùng cũng ngồi dậy, nhìn ngắm xung quanh một lần nữa cho đến khi chợt thấy bụng réo rất từng cơn, mới đứng dậy đi ra ngoài. Cô đi vào trong bếp, tiện tay mở tủ lạnh ra, trong tủ lúc này tràn ngập là nước khoáng, trái cây, đồ ăn... Đối với người như cô thì có thể ăn trong 1 tháng.

Biết rõ là những thứ này đều do một người đã chuẩn bị, hiện tại cô cho dù không muốn nhận thì cũng đành phải nhận vì bây giờ cô không còn gì nữa, đành chính lại là đến tâm trí cũng chẳng còn sức mà nghĩ tới những chuyện mà cô không muốn nghĩ nữa.

Đóng cửa tủ lạnh lại, y lâm không nhìn được nữa mà lại vỡ oà ra, những giọt nước mắt cô giấu kín từ lúc tỉnh dậy cho đến giờ, lại cứ tuôn ra cho bằng hết khiến cô muốn nín lại cũng không được nữa. Y lâm cuối cùng cũng không thể đứng vững được nữa, cô ngồi bệt xuống sàn nhà, lại cắn chặt môi dưới lại, số phận của cô, bao giờ mới thôi vào đường cụt ,đã đến nước này, tại sao lại vẫn không thể buông tha cho nhau.

Tất cả đau khổ lại hiện rõ đến thế, vết thương trong tim vẫn cứ âm ỉ chảy máu không nguôi, mọi chuyện lại cứ như mới vừa hôm qua thôi , tỏ ràng đến từng cử chỉ , ánh mắt, lời nói.

Mặt trời lên rồi lại dần xuống, những tia nắng héo hắt của buổi chiều làm toả sáng mọi thứ, đến phút cuối cùng luôn là khoảnh khắc huy hoàng nhất. Và màn đêm, chính là thời gian cho sự yếu đuối mềm lòng chiếm hữu lấy cảm xúc.

Bầu trời đêm thật đẹp, và Y Lâm vẫn thế, cô thực sự vẫn rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Khởi Nguồn Của Tất Cả

Học Học

Y Lâm tay cầm xấp tài liệu chạy học hơi về phía xe buýt đang chạy nhanh dần

- Bác tài , Bác tài

Cô vừa chạy vừa hét lên , nhưng mà , xe buýt dường như không nghe thấy tiếng cô , cứ thế mà đi xa dần mãi

- Chết tiệt , gọi như thế mà vẫn không thèm quay lại , có điếc hay không mà không nghe chứ

Y Lâm đứng lại thở hổn hển , tay chân run lên bần bật , lại ngậm ngùi nhìn tập tài liệu trên tay , khóc không ra nước mắt , đầu óc của cô thật là không có vấn đề gì không , tại sao lại có thể để quên vật bất li thân của mình ở trên xe buýt chứ .

- Điện thoại ơi ~~~~ xa em nhé ~~~~

Y lâm ngậm ngùi quay đầu về hướng ngược lại , đôi cô đứng đên , ngày mà cô dậy muộn , còn quên mang balo , lại còn chưa soạn tài liệu cho buổi thuyết trình cá nhân hôm nay , và cuối cùng mất luôn cả điện thoại . Bây giờ cô trốn học thì cũng chẳng còn chỗ nào để mà đi , tiền cô để trong balo mất rồi , mà cô muốn gọi bạn bè mượn cũng chẳng còn điện thoại mà gọi nữa . Số phận đen đủi này , bao giờ mới cho cô thấy được mùi của may mắn đây .

- Này , sao thế ?

Mộc trần từ đâu đi tới khoác vai cô , nhưng không làm cô giật mình như mọi ngày

- Trần ơi , tao để quên điện thoại trên xe buýt , để quên balo và tiền ở nhà , còn chưa soạn bài cho buổi thuyết trình nữa , tao phải làm sao ?

Cô mếu máo kể về cho Mộc trần, Mộc trần liền thở dài thườn thượt, sai đồ ôm cô

- Thôi khỏi kể, tao hiểu, hôm nay muốn đi đâu tao bao, coi như đi xả xui, chứ thật ra hôm nay tao cũng chưa soạn bài cho thuyết trình nên cũng định rù mày đi xả

- Ừ, đi ngắm đồ trong khu TTTM đi, tiện thể đi thử Bar ngầm dưới đây luôn đi, tao nghe nói nhiều mà chưa được đi bao giờ

- Duyệt!

Mộc trần mỉm cười nhìn cô, sau đó móc điện thoại ra gọi tài xế tới. Gđ Mộc trần rất giàu, là giới thượng lưu, hơn nữa Mộc trần rất thân với cô, lại được tính tình phóng khoáng thoải mái nên chuyện khao tất cả như thế này, cũng thấy bình thường.

Chẳng mấy chốc một chiếc xe đen bóng xuất hiện trước mặt, chờ y lâm và Mộc trần tới thẳng khu TTTM nằm ở trung tâm thành phố.

Cô và Mộc trần sau khi lượn lờ ở quầy thời trang, đã lựa cho mình được mỗi người một bộ để tiến đến bar SHY nằm dưới tầng hầm khu TT

Cô mặc một bộ áo liền quần, màu đen, phía bên trên kiểu cổ yếm, phần eo chít lại và nhấn bằng một mảnh thiếc vàng, phía trên ngực có một khe hở mảnh, tóc bob uốn cụp đuôi xoắn ra, trông cô khá kín đáo nhưng cũng rất ma mị. Mộc trần thì mặc một áo hai dây mảnh kết hợp vớ áo khoác và quần short, tóc dài cột lên, hơn nữa hôm nay trang điểm rất sắc nên nhìn Mộc trần đúng chất luôn, còn cô thì nhẹ nhàng thôi.

Đứng trước cửa quán bar, Mộc trần đưa cho cô đôi son Louboutin và điện thoại, sau đó cả hai cùng bước vào bên trong. Vừa mới bước vào, cô mới biết bar cao cấp là như thế nào, rõ là vừa ở bên ngoài cô và Mộc trần còn chẳng biết ở trong có thật sự đang hoạt động hay không, vậy mà vừa bước vào đã muốn nổ cả tai, tim cô muốn nổ tung theo nhịp của DJ, hệ thống cách âm ở đây quả đúng là tốt.

Y lâm quay qua quay lại đã chẳng thấy Mộc trần đâu nữa, cô cũng không đi tìm mà đi theo một hướng khác, thói quen của cô và Mộc trần là như vậy, cứ vào bar là mỗi đứa một nơi, vì thế lúc nào trước cửa cũng là kiểm tra điện thoại xem đã có sdt của nhau chưa, nhưng hôm nay vì cô mất điện thoại nên Mộc Trần cũng đã chuẩn bị một cái cho cô.

Y Lâm mỉm cười đi men theo vách tường để ước lượng độ rộng của quán bar, và đó cũng là sở thích kì quặc của cô. Sau đó là đi lên quầy đồ uống, cô gọi một ly cocktail và ngồi nhâm nhi ngắm nhìn các cặp nam nữ xung quanh. Cô nhìn thấy Mộc Trần đang đứng ở góc bên trên tầng với một chàng nào đó, cô vui vẻ giơ tay lên vẫy vẫy, nhưng chợt nhận ra sự tầm tởi ở nơi đây, đành ngại ngần nhìn xung quanh rồi bỏ tay xuống.

Cô bỗng cảm thấy hơi choáng váng, có lẽ ngồi gần dàn âm thanh với lại cô đã uống hai ly cocktail rồi, mà cũng đã ở đây hơi lâu rồi nên cô đứng dậy tính thanh toán rồi gọi Mộc Trần về.

Thanh toán bằng thẻ qua điện thoại xong, cô tự nhiên mắc vệ sinh nên mới đi kiểm WC, nhưng mà mãi chẳng thấy đâu, nên cô đi lên trên tầng tìm thử, may sao cuối cùng cũng thấy, nó nằm ở cuối hành lang tầng 1. Đi vệ sinh xong, cô đứng trước gương nhà vệ sinh mà chỉnh lại tóc và lấy đôi son ra đánh đề lên một đường đậm.

Ra khỏi nhà vệ sinh như khách sạn 5 sao, cô liền móc điện thoại ra định gọi cho Mộc Trần, nhưng Mộc trần không nghe máy

“Tít ... Tít . Tít “

Tiếng ngân vang lên làm cô cảm thấy hơi lo lắng một chút, bấm bụng định gọi lại thì cô thấy gần đó có một chiếc thang máy mạ vàng lấp lánh nổi bật. Nhưng lại nằm kín đáo trong góc nhỏ, phải để ý kĩ thì mới có thể thấy được.

- Còn có tầng kín nữa hay sao ??? Bar gì mà rộng lớn thế, tầng kín chắc hẳn sẽ rất tuyệt vời lắm!

Y Lâm lộ rõ bản tính tò mò, liền ngoa trước ngõ sau, tay cầm chắc cái điện thoại mà bấm thang máy. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một không gian lấp lánh mạ vàng bên trong hiện ra càng làm Y Lâm cảm thấy thích thú, không biết sẽ đưa cô đi tới đâu.

Cánh cửa thang máy đóng dần lại, bên trong không có nút ấn, Thang máy tự chuyển động, nhưng mà không phải đi lên, mà là đi xuống

- hú

Y Lâm chu môi tỏ vẻ thích thú, nhưng lại choang váng đầu óc vì thang di chuyển cực nhanh, mới đó đã dừng lại, thời gian trôi chưa tới 1,5s.

Nhưng vấn đề là nằm ở đây, thang máy tuy đã dừng lại nhưng không hề mở cửa, Y Lâm hốt hoảng tởm, tay sờ loạn xạ xung quanh, thì mới để ý, lúc ở bên ngoài, trên cái nút cô bấm có một khoảng đen, chẳng lẽ thang máy này sử dụng thẻ, nếu thế thì phải có ai đó bấm để đi lên, thì cô mới có thể thoát ra được.

Y Lâm càng nghĩ thêm thì chân tay càng luống cuống, vội móc điện thoại trong người ra định gọi cho Mộc trần. Nhưng điện thoại bây giờ không có đến một cọt sóng, chiếc thang máy này, rõ là không phải dành cho người bình thường mà.

Y Lâm sợ hãi nhìn xung quanh, soi từng góc của thang máy xem có camera hay một nút ẩn giấu kín nào không để cô cầu cứu, nhưng hoàn toàn là vô vọng. Ngộ nhờ ở đây hôm nay không có ai tới thì sao, camera cũng không có thì sao người khác có thể thấy cô bị kẹt mà cứu cô ra chứ !!!!

Không khí càng ngày càng ngột ngạt, Y Lâm càng ngày càng thấy khó thở. Đến một giai đoạn nào đó, cô liền gục xuống một góc ở thang máy.

“ “

Cánh cửa thang máy chợt mở ra , bóng dáng cao to bước vào , đôi mắt nâu xám nhìn vào cô gái bé nhỏ bị ngất . Anh ta cứ đứng như vậy thật lâu , cửa thang máy không đóng lại , và Y Lâm vẫn cứ nằm ở góc thang máy .

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vận Xui Kéo Dài

Y Lâm từ từ mở mắt tỉnh dậy, lại nhìn thấy mờ mờ ảo ảo bóng người cao to, lòng cô khẽ reo lên, trong vô thức mỉm cười với người ấy.

Trịnh Thăng chớp mắt nhẹ nhàng, nhìn cô gái đang cười mà cảm thấy vô cùng bức mình. Anh tuy không thích, nhưng cũng không hiện ra mặt, chỉ khẽ cất tiếng nói đầy u ám của mình.

- Còn không mau đứng dậy

Y Lâm đang mơ màng liền ngay lập tức giật mình tỉnh dậy, nhìn ngó xung quanh thì vẫn là thang máy, nhìn lên trước mặt thì liền thấy một người đang đứng sừng sững trước mặt, trông khuôn mặt rất ác.

- Tôi...Xin lỗi

Y Lâm đáp ứng vội vàng luống cuống đứng dậy, lại vì ngại mà quay hẩn khuôn mặt vào góc của thang máy, quay lưng ra ngoài, cũng may là hôm nay cô không mặc đồ hở lưng, cho nên mới đứng được như thế này.

- Ra ngoài

Y Lâm lại một lần nữa đứng tim vì giọng nói này, cô quay lại rồi cúi đầu lễ phép đi ra bên ngoài trước khi thang máy đóng lại, sau đó do sợ hãi mất kiểm soát nên trong lúc đi nhanh lướt qua người kia, cô vô tình dẫm phải chân người ấy, lúc này sự tức giận của ai đó đã đạt tới đỉnh điểm.

- ...

- Tôi xin lỗi, tôi sai rồi, lần sau tôi không dám đi lung tung nữa, càng không dám vô ý dẫm đạp lung tung.

Y Lâm ngay lập tức cúi đầu xin lỗi, cảm nhận gió nhẹ lướt qua, Y Lâm mới ngẩng đầu lên nhìn. Quả thật là người đó đã đi được một quãng rất xa.

- ...

Y Lâm thở một hơi thật thật dài, lại hít một hơi thật sâu. Mém tí thì sặc khí

Khụ! Khụ!

Y Lâm ho lên mấy tiếng, mới chợt nhớ tới Mộc Trần, tay liền thò vào túi áo để lấy điện thoại ra nhưng không thấy. Y Lâm liền tròn mắt lên, lục hết túi này tới túi nọ rồi tìm quanh quẩn mà vẫn không thấy. Lúc này Y Lâm mới chợt nhớ ra mà thốt lên một câu

- Bỏ thằng ăn cắp, thế mà vẫn phải cúi đầu mà xin lỗi nó chứ

Có một sự thật rằng, Y Lâm lúc tức giận luôn nói to và lần này cũng không ngoại lệ. Mặc cho mọi người xung quanh đều nhìn mình, Y Lâm vẫn mặc kệ mà hùng hổ đi theo hướng mà người lúc nãy đã đi. Được nửa đường thì gặp Mộc Trần với khuôn mặt hết hoảng.

- Y Trần!??

Cả hai đều cùng lúc hét lên, sau đó Mộc Trần đi tới cầm tay Y Lâm mà kéo đi.

- mày đi đâu, điện thoại sao lại gọi không được, làm tao lo muốn chết

- Mất rồi, đã thế tao còn cúi đầu xin lỗi nó nữa chứ, mày thấy tao có ngu không?

Mộc Trần ngạc nhiên nhìn Y Lâm, cô nhìn ngó xung quanh, xoay Y Lâm tròn một vòng rồi mới hỏi.

- Thế nó đâu? mày đi đâu mà lại gặp ở đâu?

- Tao đi vào cái thang máy phía cuối kia thì bị kẹt, có ra được đâu, lúc mở mắt ra thấy nó hằm hằm nhìn tao, mặt như cộp làm tao tưởng nó là mấy tướng của hộp đêm nên khép nép với nó, thế mà nó vẫn cứ hằm hằm nhìn tao như tao là ăn trộm như nó ấy!

Mộc Trần vội vàng bịt miệng cô lại, kéo cô đi một mạch ra khỏi bar ngầm

- Cái miệng nhỏ của mày, sao phát ra âm to vậy?

Mộc Trần khề lờm cô một cái

- Tao làm gì, sao mày lờm tao, hờn đấy!

Y Lâm bực mình đi thẳng, bỏ luôn Mộc Trần ở lại trước cửa bar ngầm

- À thôi, tiểu thư Trịnh Y Lâm của chúng ta, đừng giận mà, đi ăn nhá nhá

Mộc Trần chạy theo sau, ôm lấy eo Y Lâm mà giữ cô lại, lại chạy lên phía trước đá lông nheo với cô

- Ủ hahaha

Y Lâm dùng khuôn mặt giận dỗi mà phá lên cười, sau đó chạy lên khoác tay Mộc Trần.

Bóng dáng đầy kiêu hãnh của Trịnh Thăng bước chậm rãi theo hướng của hai cô gái nhỏ, anh khẽ liếc mắt đến người con gái có mái tóc bob ngắn, nhìn thật kĩ, thật chuẩn xác, cho đến khi khuất bóng.

- Giám đốc, anh đang đi đâu vậy? Hướng cửa ra ngoài ở bên đây.

Người thư kí của anh khẽ chạy đến bên anh nhắc nhở anh một chút, liền thấy giám đốc nhìn mình.

- Hôm nay, tôi muốn đi mua sắm một vòng, cậu không cần phải đi theo tôi.

Người thư kí giật mình nhìn Trịnh Thăng bằng ánh mắt bối rối, sau đó cũng rời khỏi Trịnh Thăng một cách nhanh chóng.

Y Lâm ngày hôm đó chơi rất vui cùng với Mộc Trần.

Trịnh Thăng ngày hôm đó mua được một bộ quần áo mới và một bó hành đem về.

- Hai cô nghĩ mình là ai vậy? Thuyết trình không làm, sách vở không mang, vậy đến trường để làm gì? Sao không ở nhà lấy chồng luôn đi?

- Em quên có một bữa thôi, sao cô quá đáng vậy? Nếu gia đình cho em lấy chồng thì em cũng lấy lâu rồi, chẳng phải mệt mỏi học những thứ không cần thiết.

Giảng viên anh vẫn tức giận đỏ mặt, bà giơ tay lên định tát Mộc Trần, Y Lâm ngay lập tức đỡ tay bà ấy lại

- Cô định làm gì vậy? Chúng em đã xin lỗi cô rồi mà, đây mới là lần thứ 5 thôi, không phải cô quá đáng rồi sao?

- Lần thứ 5? Cũng còn nhớ rõ nhì, tôi vốn ghét nhất cái thứ hư đốn lại còn thích trả treo, hai cô ngưng học môn của tôi rồi đấy, và tôi cũng xin báo trước cho hai cô rằng, các cô đừng mong rời khỏi trường đại học nếu không có điểm của môn tôi.

Bà ta quát lớn rồi lờm nguýt và đi ra ngoài, nhưng chưa kịp đi ra tới cửa đã phải quay lại vì câu nói của Mộc Trần

- Vậy cô cũng đừng hòng to miệng với tôi chỉ vì cái môn anh vẫn vớ vẩn của cô, nếu cần tôi cũng có thể đậu đại học ngay bây giờ đấy, đừng nghĩ tôi sẽ hoảng sợ vì cái lời đe dọa của cô.

- Mộc Trần!!!!

Y Lâm khề rít lên

Bốp!!!

Y Lâm hốt hoảng nhìn bàn tay lướt qua mặt mình, lại giơ tay đỡ nhưng không kịp nữa, bàn tay kia đã nằm trên má trái của Mộc Trần

- Mất dạy!

Bà ta trợn mắt lên mà quát lớn vào mặt Mộc Trần. Mộc Trần lúc này dường như rất thoải mái mà mỉm cười nhếch mép.

Mộc Trần bước ra bên ngoài, tay thò vào trong giỏ xách. Y Lâm khẽ thở dài mà đi theo Mộc Trần, không quên quay lại nhìn bà ấy với khuôn mặt thương hại. Giảng viên anh vẫn với thâm niên 15 năm vào nghề , giờ nghỉ hưu chắc cũng có lẽ đã đủ rồi.

Y Lâm ra bên ngoài thì đã thấy Mộc Trần gọi xong điện thoại, khuôn mặt hiện rõ lên vẻ thoải mái nhưng thoáng buồn.

- Sao thế, có định tốt nghiệp đại học luôn không?
- Chị đại kêu học nốt năm nay đi rồi làm luôn cho hai đứa, còn đe dọa tao không được làm loạn nữa, chịu khó học đi cho có kiến thức.
- Chị nhà tao cũng thế, còn kêu nếu không học đảng hoàng không cho đi gặp mặt, cũng không cho lấy chồng.

Y Lâm chán nản nói, Mộc Trần lại khẽ ngáp ngủ một hơi thật dài

- Hơ.....

Y Lâm cũng ngáp theo, thế là cả hai lại cùng rủ nhau vào phòng y tế mà ngủ.

....

Buổi tối, sau khi thú nhận tội đồ với ông bà Trịnh, Y Lâm được thả về phòng ngủ với trạng thái không thể mở mắt. Vừa đặt lưng lên chiếc giường thân yêu thì điện thoại Y Lâm rú âm lên

“Nhạc chuông Iphone “

- Alo

Y Lâm mệt mõi nhấc máy

- Tôi đang cầm điện thoại của cô!

Giọng nam trầm ấm vang lên bên đầu bên kia, rất trầm, rất ấm

- Ủ, thì sao?

- Ừm... Cô có muốn lấy lại điện thoại của mình không?

- Không, cho đây

-..... Cô... Chắc chứ ?

- Phiền thế nhờ, đã bảo là cho rồi mà, cho luôn sim đây, mật khẩu icloud là ****, thôi nhé, để người ta ngủ.

Y Lâm bực mình cúp máy rồi quăng điện thoại xuống đất, sau đó chui đầu vào hai gối êm để ngủ.

Bên kia đầu giây, thư kí trả lại điện thoại cho Trịnh Thăng rồi từ tốn nói

- Cô ấy nói là cho luôn giám đốc đây, mật khẩu icloud là *****

Trịnh Thăng khẽ mỉm cười cầm lấy cái điện thoại, một lúc sau khi mà thư kí đã đi ra ngoài, anh mới khẽ cất tiếng nói cho chỉ một mình bản thân nghe thấy

- Cho... Thì lấy.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bệnh Ảo Tưởng

- Y Lâm, dậy đi học nào con.

Bà Trịnh đứng ngoài cửa phòng gọi con gái, sau đó thấy con không ra liền dờ giọng đe dọa :

- Dậy ngay, khi mẹ mày còn nhẹ lời với mày đấy!

Y Lâm nheo hai hàng lông mày lại, tay mân mò tìm điện thoại trên giường. Nhưng không thấy.

RẦM!

Bà Trịnh hùng hổ bước vào, tay cầm cây chổi quét túi bụi vào chiếc chăn trên giường.

- Dậy ngay, hôm qua đã gây sự ở trường để tao bề mặt rồi, mày còn định bê bối như thế nào nữa!

Á... Á... Á...

Y Lâm ở trong chăn giấy dựa, cô hét lớn :

- Con có làm gì đâu, sao mẹ cứ đánh con hoài vậy?

- Không làm gì? Mày tưởng mày oan lắm à? Hết trốn học rồi còn vô lễ với giáo viên, mày tưởng mày ngoan ngoãn lắm hay sao mà nói như thế mày bị ai vu oan cho vậy?

- Dù sao bà ta cũng bị đuổi việc rồi, mẹ ở đây đánh con thì được gì?

Bà Trịnh lúc này đã giận đến đỉnh điểm. Bà vốn là người thẳng tính nghiêm khắc, chưa bao giờ làm ai trong gia đình phải bề mặt, có sao con gái bà lại trái ngược hoàn toàn với bà chứ?

- Á!

Bị mẹ lột chăn ra, Y Lâm khẽ rùng mình vì hơi lạnh đồng thời ủa vào người.

- Ai bị đuổi việc? Hôm qua mẹ mày với mẹ Mộc Trần đã gặp mặt cô mà nhờ cô hết cả rồi, hai đứa mà có chuyện gì, cô sẽ báo cho gia đình đầu tiên, liệu hồn mà học đi, tao mà còn nghe thấy mày cãi cô hay vô lễ với cô là mày chết với tao.

Bà Trịnh cầm chổi nghiêm khắc dạy dỗ xong liền đi xuống nhà, không quên quay lại nhắc nhở con gái :

- Liệu hồn đấy? Bỏ ngay cái tật ảo tưởng mình là tiểu thư ngay đi, bố mẹ không chiều mày cái kiểu mất dạy đấy đâu!

Y Lâm ngồi thần thờ trên giường, đôi mắt cô cô hồn nhìn theo hướng mẹ mình vừa đi.

Là do cô bị bệnh ảo tưởng hay sao?

Hôm qua còn dám nhìn giảng viên bằng ánh mắt thương hại nữa. Có phải cô bị điên rồi không?

Vội vàng bò xuống giường, Y Lâm nhặt lên chiếc điện thoại mà hôm qua cô vứt xuống. Cô bấm số gọi cho Mộc Trần.

- Mộc Trần, tao bị điên rồi, hôm qua tao còn nghĩ bố mẹ vì mình mà đuổi việc giảng viên anh văn nữa.

Mộc Trần bên kia họ sặc sụa, cũng hồi đáp lại bằng giọng lo âu :

- Ừ tao cũng vậy mày à, hôm qua bà tát tao xong tao còn cười khinh nữa cơ.

- Còn tao lúc đi ra còn dành cho bà ánh mắt thương hại.

- Tao với mày chết chắc rồi, sao tao với mày lại thích ảo tưởng vớ vẩn thế này.

Mộc Trần đồng thanh với Y Lâm, không phải vì đọc teenfic quá nhiều mà bây giờ lại đâm ra ảo tưởng nặng như thế này chứ!

...

- Thừa ba mẹ, con gái đi học.

Y Lâm dậm chân mấy cái xuống đất, rồi quay lại cúi chào ông bà Trịnh rồi mới mở cửa nhà đi ra bên ngoài.

- Y Lâm!

Ông Trịnh lật đật chạy ra cửa gọi con gái lại.

- Dạ?

- Con gái đi học ngoan, lên lớp nhớ xin lỗi cô chuyện hôm qua, đừng gây chuyện nữa nha con.

Y Lâm luôn vì sự yêu thương của bố mà biết ngoan ngoãn hơn, lần này cũng không ngoại lệ, Y Lâm lên bên cúi đầu nói :

- Vâng! Con sẽ xin lỗi cô về việc hôm qua!

Ông Trịnh lúc này mới mỉm cười hiền từ xoa đầu con gái, nhân cơ hội ông khẽ dúi vào tay Y Lâm mấy tờ tiền 500.

- Tiền bố cho con riêng, còn tiền trong tài khoản của con mỗi tháng bố cũng đã bảo mẹ tăng thêm cho, vì con gái lớn rồi!

- Cảm ơn bố, bố tuyệt hơn mẹ nhiều!

Y Lâm cô tình hết lớn rồi chạy một mạch ra bên ngoài. Hôm nay tâm trạng Y Lâm thật sự khá tốt. Vừa ra tới cổng thì gặp Mộc Trần đang đứng đợi trước, hơi ngạc nhiên nhưng Y Lâm cũng không nói gì.

- Ngày nào mà cũng đi sớm thế này à?

Mộc Trần cầm thỏi loubotin màu hồng nhạt đánh một đường mờ mờ lên môi. Loại son của louboutin mới ra mắt này, Mộc Trần rất ưng, mà giá là vừa túi tiền nên mua liền một lúc mấy màu mà sử dụng.

- Hôm nay tao đang ngủ thì chị Trịnh bay vào quật túi bụi, đe dọa tao học đàng hoàng lại, để chị bề mặt là chết với chị.

- Tao cũng như vậy thôi, khác gì đâu. Đang không sáng sớm bị bắt dậy tối bắt từ giờ trở đi phải đi xe buýt với mày, còn cắt luôn tài xế riêng của tao nữa, nói tao ngoan ngoãn mà tốt nghiệp đi, dù sao năm nay cũng là năm cuối rồi.

- Thế hôm qua nói lo cho hai đứa là lừa tui mình à?

Y Lâm ngạc nhiên nhìn Mộc Trần, hôm qua không phải vì câu nói này mà đâm ra hoang tưởng hay sao?

- Thế mới nói, tao với mày học hành kiểu gì mà không biết đang học cái gì, cũng không biết học tới đâu. Cũng vì như vậy mà lần này bị phạt nặng đấy, cái tội ngu.

Mộc Trần cầm thỏi son dí vào trán Y Lâm một cái đau.

- Tao quên đã đánh, mày cũng quên luôn là sao?

- Chắc tại chúng mình ngu đều!

Y Lâm dùng bàn mặt ngu nhất hệ mặt trời nhìn Mộc Trần, khiến Mộc Trần cũng phải dùng mặt ngu mà nói lại :

- Ủ, là tại ngu đều nên mới như vậy!

...

Lại một lần nữa đối diện với giảng viên anh văn, nhưng là với thái độ lễ phép và ngoan ngoãn vô cùng.

- Chúng em xin lỗi cô, sẽ không có lần sau cho chuyện ngày hôm qua nữa.

Giảng viên anh văn hôm nay cũng hiền dịu lại, bà từ tốn nói :

- Hôm qua cô cũng hơi nóng, nhưng sau hôm qua cô cũng nhận ra rằng :“ Bố mẹ các em là người tốt và các em đã được giáo dục một cách tốt nhất trong cuộc sống tầng lớp Thượng Lưu”

- Vâng, chúng em cũng biết cô là người tốt và luôn tôn trọng cô.

- Thôi được rồi, các em vào lớp đi, từ nay đừng quên sách vở nữa nhé. Học hành cẩn thận, năm cuối rồi!

- Vâng!

Cả ba cô trò lại vui vẻ với nhau đi về lớp học. Trong chuyện xảy ra lần này, Y Lâm và Mộc Trần nhận ra rằng, bố mẹ không phải luôn bên vực mình trong mọi hoàn cảnh. Còn giảng viên anh văn lại nhận ra một điều quan trọng, tầng lớp trí thức thật sự là nằm ở suy nghĩ thấu đáo, biết cách làm người khác phải nể mình.

Ánh chiều tà nhuộm đỏ cả một vùng biển rộng, từng đợt sóng nhấp nhô ngoài xa xa, thủy triều lên khiến nước biển dâng lên một cách vô cùng nhanh chóng, thoáng chốc đã nhấn chìm cả một vùng cát trắng.

Y Lâm đứng ở bên ban công của khu resort phía xa khẽ ngắm nhìn cảnh hoàng hôn ở biển. Hôm nay là cuối tuần, bố mẹ do muốn nghỉ ngơi một chút nên mới rủ cô đi biển hít thở không khí của biển cho khỏe người. Đối với đứa con gái độc nhất, song song với sự nghiêm khắc dạy dỗ, luôn là sự cưng chiều

hết mực.

Buổi tối sau khi dùng bữa tối ở đại sảnh, gia đình ba người lại quây quần với nhau nói chuyện phiếm. Trong lúc bông đùa, ông Trịnh mới đùa một câu :

- Con gái lớn rồi đấy, sắp học đại học xong rồi, thế có biết thích ai chưa?

Câu nói đùa của bố không ngờ làm Y Lâm đứng hình mất mấy giây, cô chợt nhận ra rằng, bản thân chưa từng có người yêu thật sự.

- Ông này, Y Lâm nó có phải người sống nội tâm đâu, thích ai là sẽ rõ ràng ra đấy, hiện tại thì chắc chắn là chưa có người yêu.

Bà Trịnh cũng hòa theo mà trêu chọc con gái một chút.

- Ba, mẹ coi thường con quá rồi đấy, con mà phải đi thích người ta hay sao?

Y Lâm giận dỗi nói lại với ông bà Trịnh. Sau lại đứng dậy nói :

- Bố mẹ có đói không? Con cứ thấy đói đói thế nào ấy, chắc con đi xuống dưới sảnh khách sạn kiểm cái gì ăn quá.

Y Lâm xoa xoa bụng, tự nhiên cô cảm thấy đói vô cùng. Được bố mẹ gật đầu, Y Lâm chạy ngay xuống đại sảnh kiểm đồ ăn và đi dạo vài vòng.

...

Trịnh Thăng đi công tác một tuần liền mới về, muốn giải khuây nên tự thưởng cho mình một chuyến du lịch biển, không phải vì do khí hậu mát mẻ, là từ bé đã rất thích biển, chỉ đến khi lớn lên mỗi khi ra biển lại cảm thấy thoải mái.

Trịnh Thăng bay đến nơi là lúc 20h30 , trong lúc anh làm thủ tục nhận phòng, có thấy bóng dáng quen quen lướt qua, nhưng lại chẳng thèm để ý.

Đến 21h00 tuy bụng đói cồn cào nhưng lại vì hơi mệt nên Trịnh Thăng không có đi xuống đại sảnh dùng bữa, mà gọi lên phòng. Dùng bữa xong do rảnh quá không có việc gì làm, lại móc cái ip6 mà hôm bữa nhặt được ra ngồi nghịch.

Y Lâm trong lúc ngồi ở quán cafe gần đó, lại chẳng hiểu sao bật icloud lên tìm vị trí.

- Khách sạn X, đường...?

- Chẳng phải là ở đây hay sao?

Y Lâm tự nhiên hết hồn khiến mọi người xung quanh đều phải giật mình, Y Lâm rời khỏi quán cafe và quyết định đi tìm tên cướp để dẫn mặt.

“Tuy là cho rồi nhưng vẫn phải dẫn mặt để lần sau không ăn cắp vớ vẩn nữa”

Y Lâm bước đi với ý chí đầy tự tin. Nhưng khi đứng trước trước cửa phòng của Trịnh Thăng, cô thực sự bị nhụt chí, hơn nữa còn run sợ.

“Mày điên à, cho rồi thì thôi, dẫn mặt làm gì nữa”

“Phải dẫn mặt chứ, để lần sau mà gặp thì nó còn biết tự né”

Đang đầu tranh tư tưởng trước cửa phòng của Trịnh Thăng thì đột nhiên cánh cửa mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đăng Trí

Cạch

Âm thanh cánh cửa vang lên khiến Y Lâm giật mình, xem chút đánh rơi điện thoại trên tay. Y Lâm lại bắt đầu lâm vào trạng thái hoảng sợ. Cũng may đó chỉ là phục vụ đồ ăn đi ra ngoài, thấy Y Lâm đứng trước cửa người đó ngạc nhiên hỏi :

- Quý khách là người quen à, tổng giám đốc Trịnh đang dùng bữa tối, cô có muốn vào luôn không vì cửa có mật mã.

- Thôi khỏi!

Y Lâm cúi chào nhanh người phục vụ rồi chạy luôn đi. Người phục vụ cũng chỉ đóng cửa phòng lại rồi đi. Nhưng bên trong Trịnh Thăng lại vừa nhâm nhi

bò nướng phomai cho buổi tối, lại vừa ngắm ảnh selfie của ai đó.

...

Y Lâm về phòng đã là nửa đêm, lúc này ông bà Trịnh đã ngủ hết rồi, trên tay cô cầm một hộp kem socola, rón rén bước vào nhà để không gây tiếng động, Y Lâm cất hộp kem lên ngăn đông của tủ lạnh rồi đi vào phòng ngủ. Nhưng hình như do buổi tối có uống cafe nên Y Lâm đâm ra chẳng ngủ được, mà không ngủ thì Y Lâm lại thèm ăn, vì thế nửa đêm lại có người con gái ra ban công ngồi ăn kem.

Trịnh Thăng ăn tối xong liền đánh một giấc, đến nửa đêm lại dậy đi vệ sinh thì có đi ngang qua ban công cửa kính trong suốt, lại thấy gió mát nên mới đi ra hóng gió một chút.

Cả hai đều không hẹn mà ở cùng khách sạn, cũng không hẹn mà nửa đêm đều mò ra ban công, và tất nhiên là không hẹn nhưng lại tự nhiên bắt gặp ánh mắt của nhau.

Chẳng là khách sạn xây kiểu hình chữ L hướng ra biển, phòng cô với phòng anh cùng tầng mà vì là ở khúc gấp nên nhìn chéo có thể thấy nhau. Hơn nữa khách sạn đều làm ban công bằng kính, trông sạch và còn rất thẩm mỹ.

Y Lâm ngồi trước ban công tầng 6, cầm hộp kem còn hơi khó, khẽ mở ra và thích thú xúc từng thìa to tướng cho vào miệng, vừa ăn vừa ngắm biển đêm xa xa, không thì ngắm sao hoặc nghe tiếng sóng cũng rất là thoải mái. Đang ăn ngon thì Y Lâm vô tình quay mặt qua bên phải thì cũng vô tình bắt gặp ánh mắt của ai đó cũng vừa vô tình nhìn qua. Bốn mắt chạm nhau nhưng chẳng có cảm xúc gì.

Y Lâm sắc kem trong họng, ho sặc sụa đến chảy cả nước mắt, cũng không quên nhìn lại mình đang mặc quần đùi, áo dây mảnh, lại khẽ quay qua nhìn về phía gần như đối diện mà hét lớn :

- Dâm tặc!

Y Lâm tức giận bỏ vào bên trong, để lại Trịnh Thăng đứng đó nhìn chiếc ghế cô vừa ngồi, anh khẽ mỉm cười rồi đi vào trong.

-

...

Rầm!

Y Lâm tức quá mà chẳng biết làm gì, nên mới đạp chân đạp gối, không ngờ lại đạp trúng thành giường nên gây ra tiếng động lớn. Nhưng ông bà Trịnh vì ngon giấc quá nên mới không giật mình tỉnh dậy.

- Mát cả ngon!

Y Lâm khó chịu nhìn hộp kem đặt trên đầu giường, chẳng hiểu sao chân tay vô cùng ngứa ngáy, muốn đập bay hết mọi thứ, cũng muốn đập bay luôn cái giường kia ra khỏi khách sạn.

Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đến khi đau não, mà cũng chẳng biết đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau, Y Lâm chìm vào giấc ngủ sâu.

Trịnh Thăng chẳng buồn đi vệ sinh nữa, mà đi thẳng về giường cần lấy cái điện thoại được cho, tiếp tục chế hình selfie của ai đó với tâm trạng vô cùng thoải mái, có một chút gì đó đắc thắng?

Ngày về lại thành phố Y Lâm cũng không đi học ngay, mà quyết định đi chơi một buổi với Mộc Trần.

- Quà đâu??

Mộc Trần xoè tay trước mặt Y Lâm

- Quà cáp gì, mỗi lần tao đi biển mua gì về mày cũng chê, cho nên lần này nhin, mà mày cũng có thiếu cái gì đâu mà cứ đòi, làm như chưa bao giờ được đi biển ấy.

Y Lâm tát vào tay Mộc Trần, sau đó lại chột nhó ra gì đó nên khựng lại.

- Sao thế?

Mộc Trần nhìn Y Lâm khó hiểu

- Chết rồi!

Y Lâm hét lên một tiếng rồi kéo tay Mộc Trần chạy thẳng vào chiếc taxi đang đậu bên lề. Vừa ngồi xuống đã hét lớn với bác tài xế

- Sân bay , làm ơn nhanh đùm cháu với.

Chiếc taxi ngay lập tức chạy thẳng đến sân bay, với một vận tốc khá nhanh. Nhưng với Y Lâm thì lại như rùa bò, thực sự rất chậm.

Mộc Trân nãy giờ vì sự chủ động của Y Lâm mà bị ngơ, bây giờ mới lấy lại tinh thần quát lên:

- Con điên kia, mày điên à?

- Ủ, tao điên rồi đấy, tao đang điên đấy!

Y Lâm hét lại vào mặt Mộc Trân, Mộc Trân liền im lặng, một lúc sau không khí bớt ngạt mới hỏi lại:

- sao? Có chuyện gì?

- Huhu tao để quên cái túi xách ở sân bay.

Y Lâm khóc ròng gục mặt vào vai Mộc Trân, Mộc Trân khẽ thở dài.

- Lần nào đi sân bay cũng quên đồ, mày có tỉnh táo không đấy, lần sau đi du lịch về, trước khi lên taxi nhớ gọi cho tao một cú đấy, để bố mày dặn dò cho mày nhớ.

- Ủ, tao cũng không hiểu sao nữa, trong đây mà không có nguyên bộ son của tao thì tao cũng chẳng tồn còn như này đâu.

- Đi có mấy ngày mang làm thế? Mày định một giờ thay một màu à? Con dờ này.

- Không! Tao mang đi mà đánh mỗi cây M.A.C thôi.

- Tao lạy mày, thế lần sau mang một cây đấy mà đánh nhá, thế đỡ cực không, đang không phải chạy lên sân bay tìm túi, cứ nghĩ đến là tao bức thế không biết.

-.....

Y Lâm biết ý, chỉ khẽ im lặng nghe Mộc Trân trách móc, không phải Mộc Trân khó chịu, mà lần nào cũng vậy, cứ đi du lịch về là Y Lâm một là để quên ở khách sạn, hai là sân bay, ba là mất hút.

Vì sống ở thành phố nên đường đi lên sân bay cũng không xa lắm, mà chỉ mất khoảng 300k là tới sân bay. Nhưng bi kịch chính là xảy ra ở đây. Khi tới nơi thì Mộc Trân mới biết mình để quên ví ở nhà.

- Y Lâm, nhanh chạy vào bên trong tìm túi rồi nhanh ra đây, tao đợi ngoài đây, nhớ nhanh đấy.

Mộc Trân dặn dò rồi lại chui vào taxi ngồi đợi, Y Lâm gật đầu rồi nhanh chóng chạy vào bên trong. Vì tạm

thời trong tình huống này thì đành phải đi chuyển nữa về tới nhà rồi lấy tiền trả thôi.

“Hàng ghế màu vàng, hàng thứ ba, ở chỗ có cái bồn hoa“. Tất cả có trong đầu Y Lâm vồn vện chỉ có vậy, và đại sảnh của sân bay được thiết kế đối xứng với 4 bồn hoa lớn chia đều 2:2 . Lúc này Y Lâm thật sự rất rối rắm, lại cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Điện thoại không có, ví tiền cũng không mang, Y Lâm đành ngậm ngùi đi tới từng bồn hoa một và tìm, vận mệnh lại đen đủi tới nỗi đi tới cái cuối cùng mới thấy. Chiếc túi xách màu đỏ rượu vẫn nằm yên ở đó, chiếc túi lúc này phát sáng lên trong mắt của Y Lâm.

Y Lâm hiên ngang đi tới, sau đó cầm túi lên định đi thì bị một bàn tay kéo lại. Cô lúc này mới để ý bên cạnh còn có người ngồi.

- Xin lỗi nhưng túi này là của tôi.

Y Lâm mỉm cười gật đầu với người này , sau đó định bỏ đi thì chiếc túi bị người kia giật lại.

- Làm gì vậy? Túi của tôi mà!

- Chứng minh đi, tôi không tin cô.

Giọng nam vang lên khiến Y Lâm giật mình nhìn lại người mặc vest ngồi trước mặt. Tưởng tá vô cùng quen thuộc.

- Thôi được, trong đây có 5 thỏi son M.A.C, thêm mấy thỏi louboutin, ... , còn có 2tr tiền mặt, còn có cả nước hoa, với một số dụng cụ trang điểm.

Trịnh Thăng không mở ra xem, mà thả tay ra khỏi cái túi, rồi ra hiệu cho Y Lâm lui đi làm cô tức điên lên được, nhưng mà vì sợ Mộc Trân đợi nên Y Lâm ngậm cục tức đi ra khỏi đó. Nhưng khi ra đến cửa sân bay lại chẳng thấy chiếc taxi đâu, cả Mộc Trân nữa.

Y Lâm lúc này có một linh cảm thực sự rất xấu, cực xấu, cô mở túi xách ra thì cũng không có điện thoại, cô liền chạy đến mấy vị khách đứng xung quanh

đó thì cả mấy người đều nói rằng chiếc taxi đứng ở đây chỉ mới rời đi khoảng 5'.

Tâm trạng Y Lâm lúc này gần như hoảng loạn, cô không thể bình tĩnh nữa mà khóc lớn lên, Mộc Trần không bao giờ bỏ cô mà đi trước, cho dù chuyện có quan trọng hay nghiêm trọng như thế nào.

Trịnh Thăng vừa lúc đi ra khỏi cửa thì thấy Y Lâm đứng khóc lớn, chẳng hiểu sao lại đi chuyển tới bên cạnh mà hỏi:

- Nay, cô bị sao vậy?

Y Lâm lúc này nếu máo ngược lên thì nhìn thấy tên câu giờ lúc này, liền đâm vào người Trịnh Thăng mà trách móc:

- Huhu, nếu không phải tại anh câu giờ hỏi vợ vắn, thì tôi không ra muộn thế này, Mộc Trần càng không bị chở đi, không biết bị chở đi đâu rồi.

Trịnh Thăng lần đầu hỏi han quan tâm người lạ mà bị đánh nên đâm ra vô cùng ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt, hỏi lại:

- Cô đang nói cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mộc Trần Mất Tích

- Cô đang nói cái gì vậy?

- Bạn tôi bị chở đi mất rồi!!!

Y Lâm trả lời mà chân tay luống cuống cả lên, mọi thứ đều trở nên thật rối rắm, đến mức Y Lâm còn không biết mình phải làm gì, đối với những chuyện xảy ra bất ngờ như này, cô luôn phản ứng rất chậm.

Trịnh Thăng đứng bên cạnh, anh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô, sau đó thấy tài xế chạy xe tới, liền nắm tay cô mà kéo luôn vào ghế sau xe.

- Giám đốc, ai vậy?

Tài xế ngạc nhiên nhìn qua gương chiếu hậu, liền bị anh lườm cho một cái.

- Bình tĩnh, nói rõ tôi nghe!

Trịnh Thăng cho dù khá bận, nhưng vì cô gái này, anh chấp nhận giúp đỡ, vì thế nên mới dịu dàng nắm lấy bàn tay cô mà nhẹ nhàng hỏi.

Y Lâm đang hốt hoảng lo sợ cũng nghe lời anh mà hít thật sâu mấy hơi, sau đó mới vừa nắc vừa nói :

- Mộc Trần ở taxi đợi tôi, mà bị taxi chở đi mất rồi.

- Cô ấy có nói là đợi cô không?

- Mộc Trần chưa bao giờ bỏ tôi lại hết, cho dù có chuyện gì, cũng không bao giờ bỏ tôi đi trước.

Y Lâm lúc này tự nhiên quát lớn lên, hơn nữa còn vừa khóc vừa chùi nước mắt, trông như đứa trẻ bị lạc bố mẹ mà không biết nên làm gì. Trịnh Thăng nhìn cô trong bộ dạng này, không hiểu sao lại thấy động lòng, thực sự muốn ôm lại mà dỗ dành.

- Được rồi, vậy taxi đó màu gì? Rồi Mộc Trần có mang theo điện thoại không?

- Không có mang điện thoại, tôi cũng vậy.

Trịnh Thăng quay đầu nhìn lên gương chiếu hậu ra hiệu cho thư kí, rồi mới quay lại nhìn cô gái bé nhỏ trước mặt, khẽ lau nước mắt trên mặt cô, sau đó anh nói :

- Tôi sẽ giúp cô, sẽ nhanh tìm được Mộc Trần thôi.

Cô lúc này ngược mắt lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, lại khẽ nắc lên mấy cái, sau đó hỏi anh :

- Sao lại giúp tôi?

- Vì muốn cô nợ tôi!

Y Lâm ngồi thất thần trên bàn ăn cùng với bố mẹ, đôi mắt vô hồn cũng chỉ nhìn vào đôi đũa đang cắm trong bát cơm, nước mắt lại trực trào rơi.

- Bố, mẹ, Mộc Trần tại sao vẫn chưa thể tìm thấy?

Bố Trịnh đặt đôi đũa xuống bàn, sau đó mới nhìn con gái :

- Y Lâm, nếu không muốn ăn, con cứ lên phòng đi, bố mẹ bây giờ sẽ qua nhà Mộc Trần để xem xét tình hình.

- Lòi khai cũng đã lấy rồi, camera cũng đã xem rồi, tại sao bây giờ vẫn không biết ở đâu? Không phải cảnh sát nói sẽ tìm ra ngay sao?

Y Lâm hét lên như muốn phát điên lên, đã 10 ngày trôi qua, không phải đã quá lâu rồi sao? Tại sao Mộc Trần vẫn không được tìm thấy chứ?

- Y Lâm, là lỗi tại ai? Con đừng có phát điên lên mà đổ thừa cho mọi thứ xung quanh con, cảnh sát họ cũng đã làm việc của họ, họ vẫn đang tìm kiếm, không thấy người thì họ cũng phải tìm thấy xác, con đừng có mà nổi nóng như vậy, bây giờ con chỉ có thể chờ đợi và cầu nguyện cho mọi thứ đi.

Mẹ Trịnh quát lớn, bố Trịnh ngăn lại cũng không ăn thua, sau khi nói xong thì mẹ liền nắm tay bố Trịnh kéo đi luôn ra ngoài.

Y Lâm gục ngã ngay xuống khi bố mẹ vừa rời khỏi, cô gần như kiệt sức, nước mắt cũng không còn để mà rơi ra nữa, mọi thứ xung quanh Y Lâm lúc này dường như u buồn , cũng không thấy ánh sáng đâu nữa. Bởi vì..

Mọi chuyện đều là lỗi của cô...

Tất cả đều là do cô gây ra...

Nếu không phải vì cô, tất cả mọi thứ đều sẽ tốt đẹp...

Ngày thứ 12, Y Lâm nhận được một cuộc gọi. Dù mệt mỏi đến mức không lết nổi, cô vẫn cố gắng bấm nút nghe, hi vọng đó là tin của Mộc Trần.

- Alo

- Là tớ, Mộc Trần đây!

- M..

- Đừng nói gì cả, Y Lâm, đừng tìm kiếm tớ nữa, hãy tạm quên tớ đi, coi như tớ đã chết rồi, đừng tự dằn vặt mình nữa, Y Lâm, tất cả đều không phải lỗi của cậu, cũng không liên quan tới cậu, sẽ nhanh chóng cảnh sát sẽ thông báo tìm thấy xác tớ thôi. Y Lâm, sau này gặp lại cậu, nhất định sẽ kể rõ đầu đuôi cho cậu nghe, nhất định sẽ gặp lại cậu, sống tốt!

“Tút.....tút.....”

Y Lâm như không tin vào tai mình, vội vàng bấm số gọi lại nhưng không được, đã nhanh chóng trở thành số chưa đăng ký, cuộc gọi cũng như chưa từng tồn tại.

Nhưng rõ ràng đó là tiếng của Mộc Trần, bình thản nhưng khá vội, tâm trạng không phải sợ hãi mà dường như đã chuẩn bị trước nên rất bình tĩnh nói mạch lạc, từng câu từng chữ Y Lâm đều nghe một cách rõ ràng.

“Mộc Trần? Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy? Lỗi không phải do tớ? Tạm quên cậu đi? Thế là thế nào? “

Sau cuộc gọi khá nhanh chóng ngày hôm ấy, Y Lâm dường như đã đặt rất nhiều câu hỏi cho bản thân, nhưng lại không bao giờ có thể tìm được đáp án.

Đúng như nội dung cú điện thoại, ngày 15 cảnh sát thông báo tìm được xác, ADN cũng trùng với của Mộc Trần. Mặc dù đã được thông báo trước, Y Lâm vẫn không thể không sốc, đám tang Mộc Trần nhẹ nhàng qua đi, cũng dường như lấy hết thanh xuân của Y Lâm, cô trở thành một người vô cùng trầm lặng và sống nội tâm. Nỗi dằn vặt của ngày hôm ấy, cho dù thế nào vẫn cứ bám mãi vào tâm trí của Y Lâm, dường như không thể tan biến.

Việc học của Y Lâm vẫn cứ tiếp tục, sau khi Y Lâm tốt nghiệp, sẽ đảm nhận một chức vụ của công ty, giúp đỡ anh trai cô - Trịnh Bình Phong quản lý công ty của gia đình. Người anh trai này thực sự rất nghiêm khắc và bí ẩn đối với suy nghĩ của cô, bởi vì cô rất ít tiếp xúc với anh trai mình, ngay từ bé chỉ chơi với mỗi Mộc Trần, còn anh trai số lần gặp còn có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tiếp tục cuộc sống nhàn chán và mất đi rất nhiều ý nghĩa, Y Lâm như người mất hồn, nhưng cũng cố mà vượt qua những ngày tháng bởi vì cô tin vào lời hứa của Mộc Trần, cú điện thoại ngày hôm ấy, đối với cô có rất nhiều ý nghĩa. Cũng bởi vì một nguyên nhân khác, cô muốn gặp lại người đàn ông đã

khiến cô phải nợ mình.

Cú điện thoại ngày hôm đó, số điện thoại một trần sử dụng ngày hôm đó, là của Anh ta. Hơn nữa, khi Mộc Trần nói chuyện với cô, nếu không làm thì cô nghe loáng thoáng tiếng của anh ta. Và sau khi Mộc Trần cúp máy, số điện thoại đó đã gọi lại cho Y Lâm một lần nữa, lần này chính là giọng của anh ta, anh ta nói

- Em nợ tôi!

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Anh Trai Là Tổng Tài Nghiêm Khắc

Y Lâm cuối cùng cũng tốt nghiệp đại học, ngành quản trị kinh doanh. Ngày tốt nghiệp cô chẳng buồn báo cha mẹ, chỉ lặng lẽ đi ra chỗ Mộc Trần, đứng trước Mộc Trần lại không tài nào kìm nổi nước mắt.

- Mộc Trần, có phải cậu đã quên tớ rồi không? Tại sao đến lúc tốt nghiệp vẫn không về với tớ? Tớ đã đợi cậu lâu lắm rồi....

Y Lâm nấc lên từng đợt, lời sau cũng không thể nói ra được nữa. Hôm ấy, Y Lâm ở chỗ mộ Mộc Trần khóc cả ngày. Sự chờ đợi có lẽ là gần như quá giới hạn rồi, cuộc điện thoại kia, cô có còn nên tin vào nó nữa không?

Tất nhiên, bởi vì nó chính là thứ để cô tiếp tục tồn tại tới bây giờ. Sự thật mà Mộc Trần hứa với cô, nhất định cô phải biết.

Ngày đi làm đầu tiên, Y Lâm mặc áo sơ mi tay dài với chân váy ôm đen thời thượng, nhìn vừa lịch sự lại vừa hiện đại, cộng với nhan sắc và làn da trắng hồng của cô thì khỏi nói, có lẽ là rất nổi bật khi đi bên cạnh anh trai.

Đứng trước cổng công ty, Y Lâm nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, cô tự nhủ rằng phải làm việc thật tốt, sau này gặp lại Mộc Trần nhất định sẽ không để Mộc Trần trách móc, càng không để Mộc Trần thấy áy náy vì đã bỏ mặc cô.

Đứng mỉm cười hồi lâu thì Y Lâm mới nhìn đồng hồ trên tay, không ngờ đã trễ tới 30' . Cô hoảng hốt chạy vội vã vào công ty, giày cao gót ngân vang gây sự chú ý của rất nhiều người xung quanh.

Điện thoại Y Lâm reo lên, cô vội vàng nhấc máy.

- Alo

- Y Lâm, con đang ở đâu thế , sao con chưa có mặt?

Bà Trịnh hỏi thúc con gái, dường như Trịnh Bình Phong đã gọi về trách móc.

- Con đang ở đại sảnh công ty, đang rất vội, mẹ đợi con, lát con gọi lại sau.

Y Lâm nhét điện thoại vào túi xách, lại vội vàng chạy vào thang máy ở đại sảnh. Nhấn nút đi lên tầng cao nhất. Tới nơi lại chạy vội vàng chạy vào phòng tổng giám đốc.

“ cộc ... Cộc ... “

Y Lâm đứng trước cửa thờ hồng hộc, lịch sự gõ mấy tiếng, lại nghĩ ra là anh trai đang ở trong đấy, nên mở cửa vào trong luôn.

Trịnh Bình Phong đang gọi điện cho đối tác, khẽ nghe thấy tiếng gõ cửa nhưng không trả lời, lại nghe tiếng mở cửa, tiếp theo chính là giọng nói của cô em gái :

- Xin lỗi, tôi đến trễ.

Y Lâm vẫn còn thờ , đứng trước bàn làm việc của anh trai dồn hết sức bình sinh mà hét lên, nhưng ngay lập tức im bặt vì nhận được ánh mắt không mấy tốt lành của anh trai.

Trịnh Bình Phong quay lại trừng mắt với Y Lâm, sau tiếp tục nói chuyện rồi nhanh chóng cúp máy. Tức thì quay sang quát lớn với Y Lâm.

- Lần sau có tiếng trả lời mới được bước vào nghe chưa? Con gái gì mà không có phép tắc vậy? Mù hay sao mà không thấy tôi đang nghe điện thoại?

- Tôi xin lỗi!

Y Lâm đối diện với sự tức giận của anh trai, tất nhiên hoảng sợ mà ngay lập tức xin lỗi.

Trịnh Bình Phong nhận thấy dự sợ hãi trong lời nói của cô, dù sao cũng nể Y Lâm là em gái nên câu sau nói rất nhẹ nhàng :

- Lần sau nhớ đi đúng giờ, còn hôm nay hãy soạn văn bản cho buổi họp ngày mai, lịch trình thì liên hệ với thư kí để lấy, văn phòng làm việc của trợ lí thì ở tầng dưới.

- Dạ

Y Lâm ngoan ngoãn nghe, tự nhủ phải ghi nhớ từng câu từng chữ, thế mà lúc đi ngoài cửa lại quên hết sạch. Vì thế nên lại lịch sự gõ cửa lần thứ hai.

- Vào đi.

Lần này nhìn bộ dạng anh trai đang ngồi làm việc, Y Lâm tự nhiên thấy càng sợ hãi, nên thành ra nói lắp:

- Tổng... Giám... Đốc....

Cô nói lí nhí trong cổ họng, Trịnh Bình Phong thấy vậy, anh khẽ thở dài mà nói :

- Lâu rồi không gặp em, dù sao có thắc mắc gì cứ thoải mái hỏi anh, còn số điện thoại, anh đã bảo mẹ gửi qua cho em rồi.

- Vâng

Tâm trạng Y Lâm lúc này thoải mái hơn hẳn, lại đi tới bàn làm việc của anh trai mà hỏi :

- Nhưng mà, công việc của em là gì vậy?

Trịnh Bình Phong nghe xong mà ngao ngán thở dài, đối với cô em gái kém 12 tuổi, lại không hề thông minh, anh lại phải ra sức để dạy dỗ hay sao?

Đúng là phải như thế!

....

Y Lâm sau khi được anh trai giải thích cận kề thì đã hiểu và bắt đầu làm việc. Công việc đầu tiên chính là đi lấy lịch trình của tổng giám đốc.

Y Lâm đi đến chỗ thư kí ở tầng dưới, lại cảm thấy có chút kì quái, sao thư kí lại làm việc ở lầu dưới, nếu không phải thì nên làm việc cùng tầng với chủ tịch để dễ dàng xử lí công việc hơn hay sao?

Đi một lúc cũng là tới văn phòng của thư kí, bước vào là một không gian vô cùng thoải mái, thoáng mát, có hai dãy bàn , các thư kí đang ngồi mỗi người một ghế, không có vách ngăn trên bàn nhưng tuyệt nhiên lại không có đến một tiếng ồn nào cả.

Y Lâm nhẹ nhàng bước qua , đi vào văn phòng nhỏ bên trong, đó chính là góc làm việc của thư kí trưởng.

“Cốc .. cốc “

Y Lâm gõ lấy hai tiếng, không thấy câu trả lời liền mở cửa mà bước vào. Không ngờ khi vừa nhìn thấy người thì lại khựng ngay lại. Cô gái bên trong thực sự rất xinh đẹp, làn da trắng nõn, lại như toả sáng đối với cái không gian xung quanh. Y Lâm ngẩn ngơ một lúc , mãi mới mở miệng ra nói :

- Cho tôi xin lịch trình của tổng giám đốc.

Y Lâm vẫn đứng ở cửa, một bước cũng không đi lên, thực sự nếu đi lên cô sợ sẽ phát hiện ra rằng mình thật là xấu xí quá, bất quá y Lâm lại không muốn phải thừa nhận nhan sắc của bản thân có giới hạn.

- Xin lỗi, tôi bận quá, trợ lí không phiền thì vào đây lấy hộ tôi với, tôi vì biết trợ lí là người mới, nên đã photo ra rõ ràng đầy đủ rồi.

Trần tử khề ngẩng đầu lên nhìn Y Lâm cười tươi, tay lại chỉ vào tờ giấy nằm trên mặt bàn, tay còn lại vẫn đang cầm điện thoại gọi cho ai đó. Y Lâm lại vì động tác của cô mà đâm ra xúc động, đúng là người ta có câu :“ đẹp người đẹp nết” , không phải người đang ở trước mặt cô hay sao?

Y Lâm mỉm cười bước tới cầm lấy tờ giấy, khẽ liếc qua thì quả thực là chi tiết, vì thế mà càng cảm động, quay ra mà nhìn Trần tử :

- Cảm ơn chị, chị không những xinh đẹp mà còn tốt bụng.

Nói rồi Y Lâm tự nhiên cúi đầu đi nhanh một mạch ra ngoài cửa, có trời mới biết tí nữa nàng phun ra câu :“ Anh trai đúng là biết cách đầu mỵ nữ công ty mà“.

Cầm tờ lịch trình trên tay, Y Lâm khẽ lẩm nhẩm trong miệng :

- 8h30 họp hội đồng , 14h Gặp đối tác làm ăn “ Thăng “

Thăng? Là ai nhỉ? là tên công ty hay tên người?

Phòng họp hội đồng là một căn phòng cực lớn, bên trong có một bức đứng, một chiếc bàn dài 2m, còn có một màn hình cỡ đại được gắn trên tường, các trang thiết bị công nghệ cũng có rất đầy đủ, hệ thống tiên tiến và luôn được đảm bảo không có lỗi trục trặc nào xảy ra khi họp.

Đèn trong phòng bật điện sáng trưng, chiếc bàn dài 2m đã kín chỗ, Trịnh Bình Phong lúc này hiên ngang bước vào, Y Lâm vội vội vàng vàng đi theo, thấy các cổ đông chăm chú nhìn mình thì cũng hơi hoảng sợ, nhưng khi thấy sự uy nghi của anh trai trước mặt thì quả thật là

Không Đùa Được Đầu

Thần thái của anh trai thực sự rất lãnh đạm, hơn nữa vóc dáng thực sự rất nam tính, khoác lên mình bộ vest màu lam, khuôn mặt cực kì uy nghiêm khiến Y Lâm thực sự muốn rùng mình.

Lúc này Trịnh Bình Phong đứng lên bức phát biểu, lời lẽ rõ ràng, đều đều mà trôi chảy, các cổ đông bên dưới thì liên tục gật đầu, không chút ý kiến, xem ra anh trai làm việc rất có uy tín.

Y Lâm đứng bên góc của phòng, ngáp ngắn ngáp dài, chân muốn rã cả ra, nhưng tuyệt nhiên lại không dám ngồi vào ghế vì sợ lại ngủ gật ở đó mất.

“ Kết thúc “

Giọng Trịnh Bình Phong cất lên, liền nhìn một lượt các cổ đông mà hỏi :

- Lần cuối, còn ai có ý kiến gì không?

Các cổ đông nhìn nhau một hồi, lại đồng thanh với nhau

- Không không, kế hoạch lần này thực sự hoàn hảo, và chúng tôi tin vào năng lực của ngài đây.

Giọng rõ ràng chỉ là nịnh bợ, Trịnh Bình Phong dường như đã quá nhàn tai rồi, liền nhếch mép lên cười rồi đi thẳng ra ngoài. Y Lâm nhìn thấy nhưng cũng chỉ biết chạy theo, không quên cúi đầu chào các cổ đông.

“ Anh, thái độ của anh như vậy, không sợ các cổ đông cảm thấy tủi mà từ bỏ công ty chứ?”

Y Lâm sắp xếp các văn kiện ở bàn họp, ngửa miệng hỏi. Trịnh Bình Phong thấy em gái quá ngây thơ, nên mỉm cười :

- Từ bỏ, nếu họ dám thì cứ việc, Trịnh Thị cũng không cần tới họ, không cần họ thì cũng có rất nhiều người muốn đầu quân vào đây.

Không để Y Lâm nói thêm một câu nào nữa , Trịnh Bình Phong lại tiếp tục :

- Máy loại người chỉ biết nịnh bợ, đầu óc ngu xuẩn chỉ biết đến túi tiền của mình, cũng không đáng để coi trọng.

- Anh! Có khinh người quá đáng không? Họ cũng phải mà người thông minh mới có thể kiếm được nhiều tiền chứ?

- Cái thông minh nhất của họ, chính là biết đầu tư đúng nơi, đúng chỗ.

- Nhưng thật sự họ đều như vậy sao?

- ĐÚNG! đa phần là đều như thế, chỉ riêng các chủ tịch và các tổng tài thì lại là ở một đẳng cấp khác!

- Là sao?

- Chính là bọn anh đều thông minh và tàn độc, đặc biệt không cần phụ nữ!

Y Lâm nghe câu nói này mà buồn cười cực, cô khề thì thầm trọng miệng, không để anh trai nghe thấy

- Hoá ra tổng tài đều là bê đê!

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Văn Ân :

Anh là Người kiều ngạo, nhưng lại không thể hiện ra bên ngoài. Mọi thứ bên ngoài của anh, đều là giả tạo, tất cả đều chỉ là vỏ bọc hoang ảo. Không một ai có thể nhận ra nó.

Cô hồn nhiên đến bên anh bằng một mối quan hệ hết sức kì lạ, phức tạp. Cũng chẳng biết duyên số tại sao lại kì lạ như vậy? Chỉ biết rằng anh thực sự là người mình yêu.

Duyên đến, tình yêu về, tràn ngập nhưng ân ái, ngọt ngào đều đều mà tràn ngập. Hạnh phúc không những đủ mà còn dư, tưởng chừng như đã là kết cục, nhưng chính ra đó lại là bi thương sau này. Bởi bị kịch vẫn chưa hề bắt đầu.

Trích đoạn sủng ái

Y Lâm đi từ trong bếp ra, tay cầm hai hộp

sữa lúa mạch, thấy anh ngồi ở soà, liền đi tới chia một hộp trước mặt anh :

- Hôm anh uống sữa thay cơm tối được không?

- Được, em nói gì đều nghe hết!

- Nói anh tối nay chỉ ôm em ngủ, anh có nghe không?

Sắc mặt Trịnh Thăng tự nhiên ngờ nghệch hẳn ra, anh bấu môi nhìn Y Lâm :

- Vợ yêu, chẳng lẽ em không muốn anh hay sao? Mấy hôm trước đều là em kích thích anh!

Y Lâm đang hút sữa xem tí sắc sữa, cô ho mấy tiếng, mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên. Đây không phải tuyệt chiêu đẩy tội hay sao? Nói trắng ra, đều là lỗi của cô?

- Ngủ riêng!!!

Y Lâm tức giận quát lớn, chưa đầy một phút liền bỏ chạy vào phòng khoá cửa lại từ bên trong, đặc chí mỉm cười.

Bên ngoài , Trịnh Thăng đã đứng trước cửa, tay cầm chùm chìa khoá, anh nói lớn:

- Hôm bữa vì lo em làm mất chìa khoá nên làm thêm một cái đưa em để dự phòng. Không ngờ hôm nay cũng phải đưa em rồi.

Trích đoạn gay cấn

Y Lâm cầm con dao trên tay, mũi dao chĩa về phía anh, tiếng khóc nức nở hoà vào tiếng nói :

- Anh...

Trịnh Thăng ngày càng tiến gần cô hơn, tay anh đưa lên phía trước, anh nhẹ nhàng gọi tên cô :

- Y Lâm!

- Anh đừng có gọi tên tôi, anh thật dơ bẩn!

Y Lâm hét lên, không tự chủ được mà rạch một đường ở lòng bàn tay anh. Nhưng Trịnh Thăng không hề có phản ứng, máu vẫn cứ tuôn, anh vẫn cứ đứng nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương. Có trời mới biết lúc này anh lo lắng đến nhường nào, nhưng nhất quyết không thể hiện ra bên ngoài.

Y Lâm nhìn anh lúc này không khác gì nhìn một con quái thú ở ngay trước mặt, cô khế cầm con dao chĩa mũi nhọn về phía mình, nhẹ nhàng nói :

- Có lẽ sự giải thoát lúc này, không phải là anh phải chết, mà em mới là người cần phải được chết!

Đoạn cô tự tay đâm liên tiếp vào người mình, Còn anh thì trợn tròn mắt, vội vàng chạy đến ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô. Sau đó đi ra bên ngoài.

Nhưng, bên ngoài kia, chính là chỗ chết đã bày ra cho anh. Ngày hôm nay, lần đầu tiên anh biết tới cảm giác bế tắc, tự tay nhìn người mình yêu thương bị tước đi, hơn nữa, bên cạnh còn chẳng có lấy một ai. Đúng là một cảnh giác không tẻ !

“ Con người có muôn vàn bộ mặt, mỗi ngày đều có thể phô ra một cảm xúc, xét cho cùng, dĩ tâm con người là thứ đáng sợ nhất, lột được bộ mặt che đậy lấy dĩ tâm là việc khó khăn nhất”

Nếu không muốn sống nữa , vậy em có được quyền làm mình chết không ?

Cuộc đời của em do anh điều khiển , có sao ngay cả sở thích cũng phải vì anh mà uốn cong ?

Anh cho dù làm tổn thương em nhiều lần , nhưng em lại vì sự chăm sóc hơi hột của anh mà cần rằng chịu đựng tất cả Đến cuối cùng , là chính anh đã cho em toại nguyện

Kết thúc mọi chuyện bằng cái chết , khởi đầu mọi chuyện bằng sự sống ...

Tất cả đều là em !

Cho đến cuối cùng , sao chúng ta còn có thể bên nhau nữa , đó là điều không thể trừ khi

.....

Cho đến khi em chết đi , có thể điều luôn giữ trong lòng mới tan biến đi được

Thể loại : Ngôn tình , HE??? Ngược , H , Sủng...

Nhân vật : Nam cứng nũ chẳng mềm , bạo cường , lãng mạn , đáng yêu ... Có đủ .

Tác giả : Mơ Mộng Hảo Huyền

Tg ra chap : Chưa Xác Định

~~~~ Truyện Đọc theo kiểu hơi ngược một tí , giống như chìm trong cuộc yêu - Thánh Yêu ~~~~~

#Vô cùng xin lỗi vì đăng ra chương này ở đầu nhưng khi edit bị lỗi với bị sai nên mình mới sửa lại đôi chút, bên wat thì đã đổi tên thành “ Độc Chiếm Tình Yêu (MMHH) “ và đã thêm Văn Án lên đầu, còn bên đây mình không đổi được với không chen chương được nên thành ra Văn án nằm ở đây, xin thứ lỗi :)))

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nói Chuyện Không Trực Tiếp

21:00

Bầu trời đêm tháng 10 tối mù mịt, không có đến một ngôi sao xuất hiện, nhìn vào còn tưởng rằng vũ trụ vốn dĩ chỉ là một khoảng không màu đen không có đến sự sống nào khác. Ngược lại đường phố trên mặt đất lại lấp lánh đủ ánh màu, tựa như muôn ngàn vì tinh tú toả sáng vậy. Hai khoảng không trái ngược, ngày ngày đối diện với nhau.

Y Lâm nằm lẩn lộn trên giường, lẩn qua lẩn lại, tay cầm điện thoại cứ 5 giây lại mở sáng màn hình ra. Cô đã như vậy từ chiều tới bây giờ, cảm giác đợi nửa ngày mà cứ như nửa thập kỉ đã trôi qua mất rồi.

“Không biết tầm giờ này tan làm chưa ta? Chủ tịch hay tổng tài cũng đều phải nghỉ ngơi chứ nhĩ?”

Y Lâm vô cùng khản trương, sau đó lấy dũng khí , hết sức bình sinh, hết can đảm chỉ để nhắn tin cho anh một câu:

“ Anh đã nghỉ ngơi chưa? “

Tin nhắn đã gửi nhưng hồi âm chưa thấy, Y Lâm tuy sốt ruột nhưng không hề nhắn thêm một tin nào nữa, chỉ lặng lẽ đợi hồi âm.

***

1:00

Trịnh Thăng lái xe từ công ty về biệt thự “TT”.

TT là ngôi biệt thự rộng lớn, nằm gần toạ lạc trung tâm thành phố, là một toà nhà hai tầng, xung quanh có vườn hoa, đặc biệt ở đây có một cây hoa anh đào khá lớn, cũng là cây anh đào duy nhất của thành phố, vì thế còn làm tăng thêm giá trị của ngôi nhà.

Trịnh Thăng lái xe chậm rãi đi vào biệt thự, khẽ thở dài một hơi, công việc quá bận rộn khiến anh thực sự thấy mệt mỏi.

Trịnh Thăng đi vào trong nhà, trong lúc thay đồ có móc điện thoại ra từ trong túi, không ngờ phát hiện ra có tin nhắn. Anh khẽ mỉm cười nhún nhún. Không ngờ điện thoại hầu như chẳng bao giờ để ý tới, nay lại có thể sử dụng.

Y Lâm nằm ngủ gật, tay cầm điện thoại rút cả hai ba lần, lần thứ tư đang nằm ngửa, điện thoại liền rớt vào mặt, đau đớn bất ngờ ập tới làm Y Lâm tỉnh ngủ. Khẽ nhìn đồng hồ đã hơn nửa đêm, cô bầm bụng tự hỏi có khi nào anh không muốn dây dưa với cô, càng có thể nghĩ cô trở nên hay là loại con gái vô duyên hay không?

Nghĩ đến đây tâm trạng Y Lâm lo tới mức rơi cả xuống đất. Liền cầm điện thoại gọi cho anh.

“Tút... tut”

Từng tiếng “Tút” dài của điện thoại cũng như kéo dài theo tâm trạng của Y Lâm, lòng cô rối bời, cũng không hiểu tại sao lại có thể khản trương tới vậy, nếu cô không làm được thì cũng có thể nhờ anh trai hỏi hộ, dù sao cũng là chỗ thân thiết hợp tác. Nhưng khi nghĩ tới đây, Y Lâm lại càng thấy bế tắc. Nhờ anh trai? Chuyện mà cả đời cô còn chẳng dám nghĩ tới, chắc chắn là không thể nhờ!

- Alo !

Giọng nói ấm áp vang lên từ bên kia điện thoại, kéo Y Lâm về thế giới thực tại, không ngờ cũng cắt luôn dây thần kinh của cô.

- A..lo, là.. tôi.

- Tôi biết.

Một tiếng nói của anh làm tim Y Lâm muốn ngừng đập, đầu biết anh là đối tác thân thiết của anh trai, nhưng tại sao lại luôn có cảm giác sợ hãi thế này. Vội đưa tay ấn mạnh vào lồng ngực, cô cảm thấy khá hơn một chút.

- Xin lỗi vì đã gọi cho anh! Nhưng tôi chỉ muốn hỏi là anh đã đọc tin nhắn chưa?

- Đọc rồi.

Giọng anh trầm ổn đều đều, cũng rất rõ ràng, Y Lâm nghe câu trả lời của anh, liền cảm thấy thất vọng, hoá ra là anh không muốn hỏi âm cô.

- Vâng, tôi biết rồi, vậy giờ tôi hỏi anh một câu thôi, mong anh nói thật với tôi.

- Được

- Anh, với Mộc Trần tại sao lại có liên quan?

- Bởi vì chúng tôi có mối liên hệ mật thiết với nhau.

Y Lâm tròn tròn đôi mắt lên với câu trả lời của anh, điện thoại rơi xuống đất kêu “Bộp” một tiếng.

Mối quan hệ mật thiết? Từ này có ý gì cơ chứ? Mộc Trần của cô, không bao giờ giấu cô điều gì, sao lại có mối quan hệ mật thiết với một người đàn ông.

Trịnh Thăng ở đâu bên kia im lặng, anh khẽ nhìn màn hình điện thoại, sau đó nhấn nút tắt. Cô hỏi một câu, anh trả lời một câu. Đã không còn gì để mà nói nữa rồi.

***

Trịnh Thăng ngồi đối diện với máy tính, chẳng hiểu tại sao lại không muốn tập trung vào công việc nữa. Khẽ liếc mắt nhìn chiếc điện thoại yên bình kia, anh cứ nhiên lại cảm thấy thắc mắc. Chẳng lẽ câu trả lời vừa ập vào tai anh, không đủ làm anh tò mò hay sao?

Nghĩ đến đây Trịnh Thăng tự dưng cười nhợt, anh từ bao giờ lại cần người ta tò mò về mình chứ. Hơn nữa nhớ không lầm thì cô với Mộc Trần là rất thân thiết, nhất định sẽ không chịu yên.

Nghĩ tới đây, bỗng anh đứng dậy, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài. Không quên dặn trợ lý :

- Hôm nay tôi đi nghỉ ngơi một chút, có công chuyện thì dời lại hết.

Trợ lý gậy gù nhìn anh, anh ta cũng không phản ứng quá mạnh, có lẽ đã rất quen với tổng giám ngẫu hứng này rồi.

***

Hoà Táng Mai Đồng.

Trịnh Thăng cầm bó hoa đứng trước phần ô kính chưa hài cốt của mẹ, bộ dạng rất ngoan ngoãn, hiền từ. Anh khẽ cài bó hoa hồng trắng vào bên ngoài, miệng mỉm cười :

- Mẹ, hôm nay rảnh rồi lại đến thăm mẹ. Mẹ có khoẻ không? Con khoẻ, nay muốn thông báo với mẹ rằng đã tìm được em gái của con, là con gái của mẹ, em rất tốt!

Anh vừa nói , tay móc từ trong túi áo ra một chiếc điện thoại, anh khẽ mở cánh cửa kính ra, khẽ đặt chiếc điện thoại vào sau lưng hũ hài cốt.

- Mẹ, nhờ mẹ giữ hộ con nhé, sau này sẽ dắt con dâu tới lấy lại!

Anh nhẹ nhàng đóng cửa tủ kính lại, mọi động tác đều bình tĩnh chậm rãi.

Sau đó cúi đầu chào rồi đi khỏi.

****

Cà Phê Cút Chuồn

Trịnh Bình Phong Ngồi nhàn nhã uống cà phê, tay cầm tài liệu lật qua lại, xem ra rất thư thái.

Y Lâm ngồi đối diện, chán nản cầm điện thoại lên lướt web, một hồi rồi cũng chán, liền bỏ điện thoại xuống nhìn anh trai :

- Anh, sao lại phải đến nơi đông người này mà làm việc chứ, phiền chết đi được!

Trịnh Bình Phong khẽ nhướn hàng lông mày lên, vẫn giữ nguyên trạng thái hiện tại, miệng dần hé ra :

- Em xem này giờ em đã làm gì, anh tuy đọc các dự án nhưng đều thấy hết đấy.

- Anh là yêu tính à mà làm một loạt nhiều chuyện thế? Hơn nữa em mà có đọc dự án thì cũng có biết gì đâu, vậy thôi khỏi đọc.

Y Lâm biu môi cầm ly cappuchino lên khuấy đều, sau đó làm một hơi hết nửa ly.

- Anh, thời tiết hôm nay thật không xấu, muốn đi mua sắm một vòng, có được không?

Trịnh Bình Phong đột nhiên ngược mắt lên nhìn Y Lâm, anh bỏ hết tài liệu trong tay xuống, cầm ly cút chồn lên uống một ngụm, tâm trạng cứ như là uống phải thuốc tiên, liền tỉnh táo ra hẳn.

- Đi đi, em ở đây phiền chết đi được, cầm điện thoại theo, tí về anh gọi.

Y Lâm nghe câu này mà long sững rần, quả thực sau khi tiếp xúc mới thấy anh trai quả là tốt tính, hơn nữa có vẻ rất cưng con gái.

- Vậy em đi nha, đợi điện thoại của anh!

Y Lâm nhét điện thoại vào túi áo khoác, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, không ngờ vừa đứng lên thì nhìn thấy vô vàn ánh mắt xung quanh đang nhìn chăm chăm vào hai người, làm Y Lâm có chút sợ hãi mà ngồi xuống.

- Anh , có phải quá phô trương khi ngồi đọc dự án ở nơi nhiều người thế này!

- Có sắc đẹp, phải để người ta ngắm, thế thôi.

- Nhưng..

- Có đi hay không để anh giao việc cho em!

Y Lâm bị cắt lời , cũng chẳng ý kiến nữa mà đi như chạy ra bên ngoài, bỏ mặc tất cả những ánh nhìn ngơ ngác kia. Ra bên ngoài đúng là cảm giác vô cùng thoải mái, hết như từ nơi nguy hiểm bước ra vậy. Đòi người, vẫn sợ nhất là ánh mắt người đời.

Y Lâm mặc bộ váy màu trắng, khoác ngoài một áo khoác dài màu nâu sữa, cô rất trắng, cho nên rất thích mặc đồ màu trắng hoặc màu sáng, tủ đồ của cô có thể nói toàn là màu của mùa xuân, nhẹ nhàng mà thanh thoát mỹ lệ.

Mặc dù chỉ là đi loanh quanh, Y Lâm cũng có thể thu hút được mọi người bởi vì cô thật sự rất xinh đẹp, hơn nữa mặc đồ còn sáng nữa nên rất nổi bật. Y Lâm đối với điều này thực sự không thích cho lắm, nhưng cũng có một chút hài lòng.

Lượn lờ bên ven đường, mãi cho đến khi thấy một khu chợ trang sức, liền đi vào tham quan một vòng.

Khu chợ nằm trong một ngõ nhỏ, chỉ bán toàn đồ handmade, hơn nữa đồ ở đây còn rất đẹp, Y Lâm cũng không ngờ rằng khi đi vào khu chợ này, lại chỉ muốn mua cho bằng sạch.

Cuối cùng, Y Lâm dừng chân bên một gian hàng nhỏ bán vòng đeo tay, lọt vào đôi mắt nâu nhạt của Y Lâm, chính là chiếc vòng ngọc mảy xanh da trời nằm trong đám vòng lẫn lộn đủ màu sắc.

- Cô ơi, cái này

Y Lâm chỉ tay vào chiếc vòng, người bán hàng là một người phụ nữ trung niên, bà ấy liền mỉm cười :

- Cô có vẻ thích những thứ có vẻ đẹp thuần khiết nhỉ? Chiếc vòng này, đối với người không có mắt nhìn, sẽ cho là nhạt nhòa với những chiếc vòng bên cạnh. Còn đối với người biết hưởng thụ, chẳng phải là toả sáng nhất hay sao?

Người phụ nữ cầm chiếc vòng lên, đứng dậy rồi đeo vào tay Y Lâm, quả thật, cổ tay trắng ngần của Y Lâm, đúng là hoà hợp tuyệt đối với chiếc vòng, làm cho chiếc vòng toả sáng.

- Đây cô xem, chiếc này quả thực ở chợ này chỉ có một, hơn nữa là chiếc tôi rất ưng ý, đeo vào tay cô lại hợp thế này, thôi thì cô lấy luôn nhé.

Y Lâm mãi nhìn chiếc vòng ngọc, càng nhìn càng thấy thật sự rất hợp. Liền gật đầu thuận ý với người bán hàng mà mua. Lúc mà Y Lâm rời khỏi, người phụ nữ lại gọi cô đứng lại mà dặn :

- Nói cô hay, người đàn ông đầu tiên mà khen chiếc vòng này đẹp, nhất định sẽ là người gắn bó với cô trọn đời.

Y Lâm nhìn người bán hàng mỉm cười :

- Vâng , cháu cảm ơn cô !

Y Lâm chào tạm biệt người bán hàng rồi bước đi nhanh chóng, lại đưa tay lên ngắm nghía một hồi, tuy cô không tin vào ba cái lời tiên đoán , nhưng với lời của người bán hàng vừa nói, cô cũng vui vẻ mà tò mò xem người đàn ông đó là ai.

Y Lâm vui vẻ ngẩng đầu lên tiếp tục đi thì bỗng thấy trước mặt là Trịnh Thăng đang đi về hướng ngược lại, mắt cô mở to ra, người bỗng dần trở nên cứng đờ lại. Cô chính thức bị đờ.

Trịnh Thăng đi hướng ngược lại, vừa nhìn thấy cô liền mỉm cười tiến tới gần. Cũng không để ý mọi người xung quanh đang nhìn mình, chỉ biết rằng, người đứng ở xa xa kia hình như hì anh dọa cho giật mình rồi.

Khi mà Trịnh Thăng bước tới gần, đứng ngay trước mặt nhìn Y Lâm thì cô mới thờ ra một tiếng. Ngẩng đầu nhìn anh một cái , cô nói :

- Rất vui được gặp!

Trịnh Thăng thấy cách hành xử của cô thì đột nhiên bật cười :

- Cũng rất vui được gặp lại !

Trịnh Thăng đột nhiên trả lời lại làm Y Lâm có chút hoảng hốt, không biết nên nói gì nữa, đối với cô, không phải đã chấm dứt liên lạc từ đên hôm qua rồi hay sao?

- Muốn nói chuyện với tôi một buổi không?

Trịnh Thăng đột nhiên mở miệng đề nghị, sau đó tự nhiên cau mày một cái, nhưng rất nhanh đã về trạng thái ban đầu.

Y Lâm không ngác nhiên, ngược lại cảm thấy rất vui, chuyện hôm qua đúng là chưa hồi hết. Hơn nữa, một cuộc gặp mặt trực tiếp còn hơn vạn lần gián tiếp nói chuyện, vì thế liền gật đầu đồng ý.

- Được

- Lên xe!

Trịnh Thăng nhanh chóng cầm tay Y Lâm kéo vào chiếc xe chẳng biết xuất hiện từ bao giờ, đã đậu ngay ngắn bên lề đường. Trong lúc cầm cổ tay nhỏ nhắn của cô, Trịnh Thăng liền nhìn ra cái vòng ngọc , anh nhìn cô :

- Đẹp đấy, rất hợp với cô.

Vào phút giây ấy, khoảnh khắc ấy, tim Y Lâm đã đánh lệch mất mấy nhịp.

Chương 11: Trần Hạo Về Rồi

Y Lâm ngẩng ngẩn một lúc, miệng khẽ nhếch lên :

- Anh cũng có mắt đấy nhì , lại có thể nhìn ra nó hợp với tôi
- Tôi chưa bao giờ mù

Trịnh Thăng đi trước, cũng không có biểu hiện gì, chỉ là trước khi bước vào trong xe, Y Lâm khựng lại, có chút phản kháng.

Trịnh Thăng ngạc nhiên :

- Sao?
- Thời tiết rất đẹp, tôi vốn dĩ muốn đi dạo, ngồi trong xe quá bí bách đi.

Y Lâm mỉm cười, cô khẽ nhìn lên bầu trời, thật không may, phía bắc chính là một màu đen. Mặt cô cũng đen lại không ít.

- Được, trời hôm nay .... đúng là đẹp thật !

Trịnh Thăng ngập ngừng nhấn mạnh từ đẹp, anh cũng không bước vào xe nữa, mà hiên ngang bước đi trước.

- Tôi.....

Y Lâm chạy theo anh, chặn ngay trước mặt anh.

- Làm sao? - Trịnh Thăng đưa bản mặt lạnh nghe chăm chú ra nhìn.
- Tôi... Vốn dĩ rất thích mưa, bởi vì rất mát mẻ.

Y Lâm đứng chặn trước mặt anh, lắp bắp nói, cô cũng không hiểu hành động của mình, tại sao cô phải đi giải thích kiểu này chứ, thời tiết này cũng đâu đến nỗi tệ.

- Được rồi, tôi cũng thích mưa.

Trịnh Thăng cho tay vào túi áo đi vòng qua một bên tiến thẳng lên phía trước.

The F.

The F là một quán cà phê lấy tông màu đen, mọi thứ ở trong quán đều là màu đen, quán rất rộng và thoải mái, nằm ngay trên mặt đường lớn nên rất bắt mắt và đông người ra vào, món ngon nhất ở đây chính là trà Lài và Trà Đen.

Y Lâm chọn ngay chỗ ngồi ngay cửa ra vào, ngay tại đó có tấm kính lớn trong suốt, có thể ngắm đường phố tấp nập bên ngoài, hơn nữa nơi này còn ngay chỗ máy lạnh phả ra, thực sự rất mát mẻ.

Trịnh Thăng cầm menu lên, chẳng biết chọn cái gì vì anh chưa bao giờ đi mấy quán ven đường như thế này.

- Cô uống cái gì?

Trịnh Thăng đưa menu cho Y Lâm, cô cũng nhận lấy nhưng không nhìn, đặt nó xuống bàn, cô khẽ nhìn anh hỏi :

- Ở đây ngon và nổi tiếng nhất là Trà Đen và Trà Lài, anh muốn cái nào?

Trịnh Thăng ngạc nhiên nhìn cô, anh chưa bao giờ uống trà, cũng không thích uống trà. Nhưng nghe cô giới thiệu, cũng thấy hấp dẫn.

- Cô uống cái nào?

Anh đột nhiên hỏi lại cô khiến cô có chút khó chịu :

- Tôi đang hỏi anh mà !

Y Lâm tự nhiên gất lên với Trịnh Thăng khiến anh cảm thấy hôm nay anh thực sự bị điên mới làm những chuyện vô bổ gây ức chế như thế này.

- Tuỳ cô!

Một câu thôi mà làm Y Lâm tụt hứng, cô khẽ chau mày lại vẫy tay gọi bồi bàn :

- Một Lài một Đen.

Sau khi bồi bàn bước đi, Y Lâm giật mình chợt nhớ ra chuyện quan trọng cần hỏi, cô ngay lập tức ngồi ngay ngắn lại , thẳng lưng thẳng mặt đối diện với Trịnh Thăng

- Này, sao hôm nay lại hẹn tôi ra đây!

Trịnh Thăng ngồi đối diện cô, hai chân gác chéo lên nhau, anh đưa tay nói lỏng cà vạt ra, dùng anh mắt lãnh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ, anh khẽ nói :

- Cô không phải đang rất tò mò về Mộc Trần hay sao? Tận dụng thời gian mà hỏi về cô ấy đi.

- Ừ nhỉ.

Y Lâm khẽ dựa người vào ghế, đầu ngửa ra, cô khẽ nhìn lên trần nhà đầy hoa văn độc đáo của quán nước, thấy nó hết như tâm trạng của cô bây giờ vậy. Cô nên bắt đầu từ đâu đây, có quá nhiều thứ để hỏi đi. Cuối cùng vẫn là cùng anh nhìn ra ngoài cửa kính , miệng cô bắt đầu mấp máy :

- Mộc Trần hiện giờ có sống tốt?

- Rất tốt !

Giọng Y Lâm nhẹ nhàng hỏi thì giọng Trịnh Thăng lại lãnh đạm rõ ràng trả lời.

- Mộc Trần , hiện giờ đang ở đâu?

- Không thể tiết lộ

- Tại sao?

- Bởi Mộc Trần không muốn cô tới tìm

- Hà ?

Y Lâm ngạc nhiên quay ra nhìn Trịnh Thăng, chỉ thấy anh vẫn dán mắt ra bên ngoài, không hề phản ứng gì. Lúc này Y Lâm mới thấy hai ly trà đã để trên bàn từ lúc nào.

- Này, có trà rồi, ngồi thẳng mà nói chuyện nào!

Y Lâm khẽ đưa tay khều nhẹ Trịnh Thăng, tức thì anh ngồi thẳng lại, tay khẽ cầm ly trà có một lớp bọt sữa ở bên trên, anh khẽ nhếch lông mày lên.

- Bọt sữa thôi, rất béo đó, anh yên tâm, sẽ không bị đau bụng đâu.

Y Lâm hút một hơi trà lải, cảm nhận được mùi hoa Lài ngập tràn xung quanh, cùng với kem sữa béo ngậy, thực sự là trên cả tuyệt vời. Trịnh Thăng cũng cầm ly trà Đen lên uống một ngụm, xem ra cũng không tệ.

Đắm chìm với hương thơm của trà, là ánh mắt hai người khẽ đối diện với nhau không chút ái ngại, hơn nữa còn tưởng rằng đôi nam nữ ngồi uống trà ngắm nhau rất vui vẻ.

- Mộc Trần có nhớ tôi chứ?

Y Lâm đột nhiên hỏi, thật sự cô dặt nhớ Mộc Trần đi. Cũng mong rằng Mộc Trần cũng nhớ cô.

- Không biết, nhưng không thấy nhắc.

Trịnh Thăng nhìn cô trả lời, thấy ánh mắt cô biểu lộ ra tia thất vọng, anh cũng không cảm thấy có lỗi.

- À, thế mối quan hệ thân mật của anh và Mộc Trần là gì?

- Không phải mối quan hệ như cô nghĩ.

Y Lâm nhất thời cứng họng vì câu trả lời của anh, không phải chứ, anh nói thế là sao, có là thần thánh hay sao mà biết luôn cả suy nghĩ của cô vậy.

“ Ào.... ào “

Chợt cơn mưa ủa tới, rất nhanh , rất mạnh mẽ, đủ để ngta thấy giạt mình. Y Lâm khẽ đưa tay ra cửa kính, chạm vào những hạt mưa va đập lên nó, khẽ mỉm cười, cảm giác mát lạnh ủa vào tay thế này, bên tai còn có tiếng mưa nghe thật êm tai.

Trịnh Thăng ngồi nhìn cô , cứ nhìn mãi như vậy, cũng không thấy chán một chút nào, anh cảm thấy lòng mình lúc này sao nhẹ nhàng đến thế, và vì sao lại sinh ra cảm giác bình yên thế ?

Mưa càng ngày càng to, át luôn đi nỗi lòng, nỗi lo lắng của cô về ngày hôm nay, cô nhận ra rằng, có lẽ đáp án cuối cùng, phải đợi Mộc Trần trở về thôi.

Trịnh Thăng trong đầu tự nhiên nghĩ tới một cô gái nhỏ nhắn cùng kéo tay anh chạy trong mưa, cả hai cùng đều rất vui vẻ, khi đó anh còn rất nhỏ, còn là một đứa trẻ.

“ Bốp “

Trịnh Thăng tỉnh dậy từ cái tát vào trán của Y Lâm. Anh khẽ nhận ra rằng cô đã đứng trước mặt anh từ bao giờ.

- Đây, mưa lớn quá, tôi phải về rồi, anh gọi tài xế đến đón đi nhé !

Chưa kịp phản ứng gì, anh đã bị cô bỏ lại nơi xa lạ, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô cầm cây dù trong suốt, đi ra khỏi quán.

Có lẽ, hình ảnh đẹp nhất ngày hôm nay, chính là ngay lúc này.

Trịnh Thăng móc điện thoại từ trong túi ra, gọi cho tài xế.

Trời mưa to, vẫn cứ rất to, Y Lâm ngồi trong xe với anh trai, khẽ gõ gõ vài nhịp lên cửa sổ, cô đang có rất nhiều suy nghĩ. Trịnh Bình Phong ngồi bên cạnh, mắt nhắm hờ không quan tâm.

Điện thoại chợt rung lên, Trịnh Bình Phong chau mày nhìn vào màn hình, không ngờ là Trịnh Thăng gọi tới :

- Alo, có chuyện gì?

- Không có, Chỉ nhớ cậu!

- Đừng giả vờ!

- Thật, hôm nay còn gặp một người con gái, phát hiện ra trà thực sự cũng dễ uống.

- Vợ tương lai chăng?

- Có thể.....

Tới đây, phản ứng của Trịnh Bình Phong mới có chút thay đổi, anh khẽ nhìn qua Y Lâm một cái. Sau lại nhanh chóng tiếp tục nói :

- Vậy tốt rồi, chỉ mong cậu là thật lòng.

- Ừ....

Trịnh Thăng vui vẻ cúp máy, anh biết là Y Lâm ngồi bên cạnh Trịnh Bình Phong, cuộc điện thoại này chính là nói Trịnh Bình Phong một tiếng, nhưng không ngờ thì ra Trịnh Bình Phong đã sớm biết rồi.

Trịnh Bình Phong nhét điện thoại vào túi áo khoác, lại quay qua nhìn Y Lâm, không nhị được nữa liền hỏi :

- Y Lâm, em có bạn trai chưa

Y Lâm đang ngẩn ngơ ngắm trời mưa, nghe thấy tiếng hỏi nhưng không quay đầu lại, chỉ mơ hồ lắc đầu.

- Vậy có vừa ý ai chưa?

Lắc đầu

Trịnh Bình Phong thấy cô ngẩn ngơ như vậy, cũng không hỏi nữa, nút thắt trong lòng anh, chưa bao giờ là buông lỏng cả, thậm chí nay còn siết chặt hơn.

***

Mùa Đông đến gần, thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, gió ngày càng càng nhiều hơn, buốt hơn. Cảnh vật cũng là trở nên hiu quạnh, khô khan hơn.

Y Lâm ngồi ở sofa, mắt dán vào TV, đây là lần đầu tiên cô ngồi coi TV chăm chú như vậy. Bởi bên trong là bóng dáng vô cùng quen thuộc, không ai

khác chính là Trịnh Bình Phong.

Anh trai lên hình thực sự rất toả sáng, khí phách vẫn cứ ầm ầm ra đấy. Ông bà Trịnh ngồi bên khê mỉm cười, con trai quả là hoong bao giờ làm ông bà xấu mặt. Khê liếc qua Y Lâm, bà Trịnh hỏi :

- Con đi làm tốt chứ, anh có khát khe quá không?

Y Lâm vẫn dán mắt vài màn hình, tận hưởng cảm giác tự hào khi người nhà được người ta ngưỡng mộ đang ở trên TV.

- Dạ, tốt, cũng không quá nghiêm khắc với con.

Bà Trịnh thở ra một hơi khi nghe Y Lâm thoải mái trả lời, bà luôn lo rằng mối quan hệ giữa hai đứa con sẽ không tốt lắm vì ít tiếp xúc, nhưng hôm nay mới lo cũng bị Y Lâm gỡ ra hết rồi.

“Kết thúc bản tin ngày hôm nay. Sau đây là những tin vắn cho bản tin thời sự đêm nay”

Tiếng biên tập viên đều đều phát ra, Y Lâm khê bữu môi định tắt TV đi , nhưng không ngờ nhìn thấy Trịnh Thăng xuất hiện với bản tin vắn. Công ty anh hình như mới thắng một hạng mục và làm một công ty cỡ trung phá sản, có vẻ đây là một phi vụ lớn.

Y Lâm chợt rùng mình khi nghĩ tới mối quan hệ giữa Trịnh Thăng và Trịnh Bình Phong, nếu định nghĩa “Đối tác thân thiết” không được hiểu theo nghĩa đen thì chẳng phải chính là đối đầu nhau hay sao?

- Y Lâm, chuẩn bị đi làm đi con.

Bà Trịnh đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng, không quên gọi con gái.

- Vâng

Y Lâm vội vàng tắt TV, lúc đứng dậy có

nhìn qua đồng hồ, thấy vẫn còn khá sớm, cô quyết định đi dạo một vòng.

Khoác vội một chiếc áo ấm, cô mở cửa đi ra ngoài. Bên ngoài đường trời quang đãng, gió lạnh ủa về khiến mọi người ai ai cũng mặc áo ấm, di chuyển rất nhanh. Nhưng với thời tiết như thế này, Y Lâm chỉ muốn đi thật chậm, để cảm nhận cái lạnh ngấm dần vài cơ thể.

Y Lâm còn nhớ, Mộc Trân rất là ghét đi dạo vào buổi sáng vì lạnh, cho nên mỗi lần đi với Y Lâm đều cẩn thận suốt. Chỉ tiếc là khi đó đi dạo với nhau rất ít, để bây giờ chẳng còn nhiều thứ để mà hồi tưởng lại nữa.

- Hôm nay lại hứng thú đi dạo cơ đấy.

Bỗng giọng nói quen thuộc vang bên tai làm Y Lâm giật mình, nhận ra là ai rồi thì lại mỉm cười mà đáp :

- Thời tiết khô ráo thế này, đi dạo một vòng cũng tốt mà!

Trần Hạo mỉm cười tay lồng vài tay Y Lâm kéo đi, cậu nói lớn :

- Cô bạn nhỏ của tôi, mấy tháng nay tâm tình không tốt nên không muốn gặp tôi, giờ tình cờ gặp lại thì ra là thay đổi rồi.

Y Lâm nghe thấy Trần Hạo hét lên thì cũng hét lại :

- Cậu bạn của tôi, mấy tháng nay đều cố tình tránh mặt tôi, nay tình cờ gặp tránh không nổi nữa liền kêu tôi thay đổi.

Trần Hạo cười lớn, Y Lâm cũng cười theo, cả hai thực sự đã rất vui về đi dạo cùng nhau. Y Lâm thực sự rất vui, vì cậu bạn thân từ cấp ba, mấy tháng nay đi du lịch, cuối cùng cũng đã về với cô, khoảng trống của Mộc Trân, đã được lấp đi một phần.

Lúc Trần Hạo đưa Y Lâm về tận nhà, cậu khê búng vào trán của cô một cái rõ đau , kèm theo đó là dặn dò .

- Nay, mỗi sáng nhớ đi dạo đấy, mùa đông đi dạo là tuyệt nhất đấy.

- Ok, mai nhớ qua rù.

Y Lâm nói xong định quay người đi vào, nhưng chợt nhớ ra gì đó, liền nhìn Trần Hạo .

- Sao?

Trần Hạo biết cô có thắc mắc, cậu hỏi trước, trong lòng có chút bực, chỗ bạn bè bao nhiêu năm, mỗi lần hỏi cậu cái gì là cứ nhìn mãi, kiểu không dám hỏi, cho nên lần nào cậu cũng phải hỏi trước.

- À , cậu về từ bao giờ thế? còn bao giờ cậu đi nữa?

Trần Hạo chẳng nói chẳng rằng liền ôm chầm lấy Y Lâm, cậu sụt sùi :

- Huhu cuối cùng người cũng đã quan tâm tới tôi rồi, người ơi. Tôi về đây quản công ty của bố mẹ, chắc ở đây luôn người ạ, mà nếu có đi, nhất định sẽ cùng đi với người, được chưa?

Y Lâm cũng cứ để cậu ôm, nghe cậu nói mà cười khúc khích trong lòng cậu, cô khẽ gật gật đầu :

- Người duyệt!

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cãi Nhau Với Anh Trai

Tiết trời mùa đông ngày càng lạnh hơn, Y Lâm khoác lên mình bộ đồ công sở mà tưởng chừng như không mặc quần áo vậy.

Khoác thêm một áo khoác dạ màu be bên ngoài, hông áo có thắt lại bằng thắt lưng cùng màu. Cảm thấy thật sự ấm áp hơn, Y Lâm mới dám bước ra ngoài cửa.

Trịnh Bình Phong thường đi làm rất sớm, hôm nay cũng vậy, anh đứng trên tầng cao nhất, nhìn qua những ô kính trong suốt, chợt thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang đi nhanh vào công ty, thì khẽ mỉm cười.

Y Lâm đi tới cổng công ty thì gặp Trần Từ đang chậm rãi đi vào, thấy thế cô liền chạy đến bên cạnh Trần Từ, chào hỏi :

- Chào chị, chị còn nhớ em chứ?

Trần Từ bị cô gọi bất ngờ thì giật mình, quay ra thấy là Y Lâm liền mỉm cười :

- Sao quên được, cô trợ lý nhỏ tuổi của tổng giám đốc!

Y Lâm nghe câu nói của Trần Từ thì khẽ nheo mày tỏ vẻ không thích, bởi vì câu nói của Trần Từ, dường như mang một hàm ý nào đó.

- Chị, em không thích bị gọi vậy đâu, thật sự chỉ là thực tập thôi, còn chẳng biết bao giờ bị sa thải nữa!

Trần Từ biết mình nói có vẻ nặng, nên liền cười trừ :

- Chị đùa thôi, chẳng qua chưa biết tên nên mới mạo phạm gọi như vậy.

Y Lâm nghe xong liền không nghĩ gì nữa, cũng chỉ mỉm cười đáp lại :

- Em là Y Lâm, chị gọi Lâm Y hay Lâm Lâm đều được , còn chị?

- Chị tên Trần Từ, Từ của hoa Từ Đẳng.

Y Lâm ban đầu nghe cái tên thì hơi ngạc nhiên, nhưng khi nghe câu sau lại thấy ngưỡng mộ

- ahhhh, thì ra là hoa Từ Đẳng, tên của chị thật hay, từ nay em gọi chị là chị Từ Đẳng, có được không?

Trần từ khẽ đơ ra mấy giây, sau lại chợt giật mình, cô khẽ gật đầu. Từ Đẳng, cũng không nên hoài niệm về người đó nữa, mọi chuyện của cô đều đã qua, nhẹ nhàng mà qua hết rồi.

Y Lâm nhìn biểu hiện của Trần Từ, cô chỉ im lặng không nói gì, không hiểu sao trong lòng Y Lâm luôn thấy thắc mắc về Trần Từ, không phải là kiến nghị nghi ngờ gì, rõ là cô cảm thấy vị trí của trưởng thư ký, ở nơi đó, không phải là quá lạ lẫm hay sao?

- Y Lâm, em lên tầng đi, còn chị ra kia mua ít cà phê rồi lên sau.

Trần Từ buông tay Y Lâm trước cửa thang máy, thấy Y Lâm gật đầu, cô mới đi về phía căn tin.

Y Lâm ở trong thang máy cứ đơ ra, thái độ của Trần Từ, rất lạ lẫm, mọi cái đều rất lạ. Cô có nên hỏi anh trai về Trần Từ hay không? Chỉ sợ anh trai không muốn trả lời, chứ hoa khôi của công ty, lẽ nào anh không biết tới.

...

Bước vào phòng chủ tịch, Y Lâm thấy anh trai đang ngồi chăm chú làm việc, cô đặt túi xách lên ghế, sau lại đi đến bên cạnh anh trai, nhìn vào màn hình máy tính, cô chậm rãi hỏi :

- Anh này, về chị trưởng thư kí ở dưới tầng, tên Trần Từ ấy, em thấy chị ấy rất có năng lực, lại rất xinh đẹp, sao lại làm việc trong góc nhỏ u ất đây?

Trịnh Bình Phong vẫn tiếp tục đánh máy tính, không có biểu hiện gì cả, đánh máy thêm một lúc nữa, mới trả lời Y Lâm :

- Em từ bao giờ đi lo chuyện bao đồng thế . Vị trí đó vốn dĩ do cô Trần Từ đó tự xin, còn về vấn đề tại sao lại xin vào đó, em muốn biết thì đi mà hỏi người ta.

- À , thì ra là thế !

Y Lâm chắc chắn mấy cái rồi đi vào phòng làm việc của mình, không quên cầm lấy cái túi xách trên ghế.

Đợi đến lúc cánh cửa kia đóng lại, Trịnh Bình Phong khẽ rời mắt khỏi bàn phím, anh mệt mỏi ngửa đầu ra phía sau ghế, mắt nhắm hờ lại, hai tay anh buông thõng xuống, cuối cùng là thở ra một hơi thật dài.

Y Lâm ngồi trong phòng làm việc, lại khẽ ngẫm nghĩ về anh trai, ban nãy cho dù anh có tỏ ra bình thường nhất có thể, Y Lâm lại nhìn ra anh có một chút gì đó là lạ, cổ tình tỏ vẻ như không biết, nhưng thực chất đã tiếp xúc rồi.

Đúng có trời mới biết, Y Lâm là thánh nhìn ra những thứ mà người ta muốn che dấu nhất, cô chính là dễ dàng đọc được cảm xúc của người khác.

Y Lâm tâm đắc, sau nhìn cái xấp công việc mà sự tâm đắc tụt sạch sẽ. Công việc chính là kẻ thù của Y Lâm, nhìn cái đồng hồ kẻ thù ngày một tăng kia, Y Lâm lặng lẽ hít vào một hơi....

***

Trịnh Thăng

Trịnh Thăng

Trịnh Thăng!!!!

Người con gái có làn da trắng hồng, khuôn mặt sáng sủa đẹp rạng ngời, trên tay cô cầm một đĩa bánh ngọt, miệng không ngừng liến thoắng gọi tên Trịnh Thăng.

- Có chuyện gì vậy?

Trịnh Thăng đi từ tring phòng làm việc ra, thuận tay anh khoá cửa lại, sau đó nhìn cô gái, khẽ xoa đầu cô :

- Em mới từ bệnh viện trở về, không nên chạy đi lung tung.

- Nằm trong phòng mãi thật sự rất chán đi, muốn làm gì đó nên mới ra ngoài làm ít bánh ngọt, anh ăn thử xem có ngon không?

Cô gái đưa đĩa bánh lên trước mặt Trịnh Thăng, khẽ nhướn mày cần một cái lên, hấn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô gái trước mặt :

- Ăn được không?

- Được mà, anh cứ ăn đi, không tin em ăn thử cho anh coi

Cô gái cầm đại một miếng bánh lên cho vào miệng nhai ngon lành, nhưng chỉ vài giây sau liền phun hết ra ngoài :

- Không ăn được rồi, thứ này là cái gì chứ không phải bánh.

Cô gái lấy lại miếng bánh trên tay Trịnh Thăng rồi chạy mất.

Trịnh Thăng đứng nhìn bóng dáng cô gái, anh nhếch hàng lông mày lên, sau đó móc điện thoại từ trong túi ra, nhấn gọi.

- Alo, Phong, đổi người được rồi!

.....

- Cũng là em gái tớ đấy, mong cậu đối xử tốt với nó, đừng bắt nạt, tội nghiệp.

***

Y Lâm đang ngồi ăn cơm trưa, bỗng nhận được điện thoại gọi hồn của anh trai, liền phải bỏ cơm mà chạy vội vàng lên chỗ anh trai.

- Anh làm cái gì vậy? Trời đánh tránh bữa ăn, anh sao lại cứ nhăm vào giờ cơm là gọi em lên, hôm nay nhà ăn còn làm món trứng cút rất ngon, em rất thích. Nhưng ăn chưa được miếng nào liền bị triệu lên là sao?

Y Lâm hét lớn ngay khi mới mở cửa ra, cô nói rất nhiều, cuộc đời cô nhạy cảm nhất chính là đụng vào miếng ăn của cô.

- Được rồi, được rồi, anh xin lỗi, anh chỉ muốn nói với em vài chuyện quan trọng.

- Quan trọng gì chứ, em không ăn em chết đói ra đấy thì sao?

Y Lâm vẫn chưa hết hận hực ngồi xuống sofa, cô lờm ngớt anh trai một cái.

- Được rồi, chiều nay dắt em đi ăn, được chưa?

- Khỏi nịnh bợ, anh có chuyện gì thì nói đại đi, em còn phải xuống ăn cơm.

Trịnh Bình Phong ngồi xuống đối diện Y Lâm, hai tay anh đan vào nhau, không từ tốn chậm rãi mà là vào thẳng vấn đề:

- Em tạm thời qua bên TT làm trợ lý, có được không?

- what?

Y Lâm tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh trai đầy bí hiểm:

- Anh muốn đuổi em đi chứ gì, thấy em không được việc liền đẩy em đi, không muốn dạy em nữa thì nói, em đây tự học cũng tốt nghiệp được vậy. Nơi cho anh biết, công ty nhà em em làm, không đi đâu hết!

- Bên TT không phải vừa đầu nhóc ả, béb đấy sợ rằng còn to hơn Trịnh Thị nhà mình đấy, em qua đấy có giỏi thì học lỏm mang về bên đây giúp cho nhà mình đấy!

- Ô hay, chỗ mình em không đủ là nhân tài à, em ở đây không đưa công ty lên được hay sao mà phải đi học lỏm người ta.

- Y Lâm!!!

Trịnh Bình Phong cuối cùng cũng quát gắt lên làm Y Lâm giật mình:

- Qua bên đấy làm việc, bọn anh chính là trao đổi nhân viên làm việc, bù đắp cho nhau những thiếu sót. Em từ mai là trợ lý bên TT, đừng có mà nhiều lời với anh.

Y Lâm âm ỉ hét lên:

- Không thích ấy, không làm ấy, anh thích thì đi mà làm, đổi nhân viên, thích thì bóc lột ai hay chị Trần Từ kia mà cho qua, sao phải là em. Em không đi đâu hết.

- Trịnh Y Lâm, anh chỉ là muốn tốt cho em thôi, anh ở đây thực sự rất bận bịu không dạy nhiều được cho em.

- Người ta bên đấy còn lớn hơn bên mình, người ta chắc là rảnh rồi quá nhỉ. Xin anh đừng biện minh nữa, em ngán rồi đấy!

Y Lâm gất lên từng chữ, đẩy cuộc nói chuyện lên cao trào, Trịnh Bình Phong ngạc nhiên trong lòng nhưng không thể hiện ra:

- Anh ngạc nhiên cái gì, em vốn là như thế, không thích bị ai ép buộc, càng không thích bị người ta áp đặt công việc, làm trợ lý theo ý bố mẹ là quá đủ với em rồi.

Trịnh Bình Phong nghe xong câu này liền có chút đề phòng em gái, anh thực sự cảm thấy em gái quả thực không như bề ngoài.

- Em không đi đâu hết, không đi!

Y Lâm đứng dậy, dứt khoát xoay người rời đi. Ra ngoài đóng cửa thật mạnh thể hiện sự giận dữ.

Làm như cô ngu lảm hay sao mà không biết TT là của ai, hôm qua coi tin tức thấy hết rồi, làm việc với hắn, thà chết còn hơn. Không phải vì chuyện Mộc Trần, cô tuyệt đối không dây dưa với mấy anh lớn.

Đứng bên đường bắt taxi, tự nhiên Y Lâm lại nhớ đến Trần Hạo, không biết cậu đang làm gì, có rảnh rồi như cô không?

Quyết định hồi lâu, liền móc điện thoại ra gọi cho Trần Hạo, tốt nhất với Y Lâm, ngoài Mộc Trần ra chỉ còn cậu.

Chương 13: Cậu Bạn Thân Đặc Biệt

Y Lâm đứng bên đường hồi lâu, một tay vừa vẫy bắt taxi, tay còn lại cầm điện thoại áp lên tai, trông rất bận bịu, có chút vội vàng.

- Cái thứ chết bầm này, đã bảo là luôn bắt máy điện thoại của tôi mà!!!

Y Lâm bức dọc nhìn vào màn hình tắt đèn, Trần Hạo này, ngày xưa chưa bao giờ lỡ một cuộc gọi nào của cô cả, sao bây giờ lại lỡ cả chục cuộc gọi rồi.

" Tìn Tìn "

Tiếng còi xe vang lên làm Y Lâm giật bản mình, vội nhìn vào chiếc xe bóng loáng hiện ra trước mặt, trong lòng bỗng cảnh giác, cô lùi lại mấy bước, tay nắm chặt lấy điện thoại, Y Lâm nheo mắt nhìn vào cửa kính xe oto.

Cửa xe chợt hạ xuống, Y Lâm mở to mắt nhìn vào bên trong, chợt mắt hiện lên ý cười rõ rệt, miệng cô ngay lập tức nhếch lên :

- Hoá ra là cậu, còn tưởng tên nào to gan dám chặn trước mặt không cho tớ bắt taxi.

Trần Hạo ngồi bên trong, khẽ giơ điện thoại lên trước mặt Y Lâm, lắc lắc :

- Không lỡ cuộc gọi nào của cậu rồi, đúng chứ!

Y Lâm vẫn chưa hết vui, tí mắt trả lời :

- Cứ coi như tạm tha thứ cho cậu vậy, vì đến kịp lúc.

Trần Hạo lúc này với tay qua bên nhấn nút mở cửa cho Y Lâm, cậu nháy mắt với cô, ngay lập tức Y Lâm mở to ra và nhảy vào trong xe yên vị.

Không để Y Lâm kịp thắt xong dây an toàn, cậu đã khởi động cho xe chạy cực nhanh, Y Lâm có phần hoảng hốt hét lên :

- Này, điên rồi à, chạy từ từ thôi, nhanh như này có mà chết à, tớ chưa muốn chết đâu!

Y Lâm nắm chặt dây an toàn tới nỗi hiện rõ cả đường gân tay, mắt cô tròn trũng nhìn về phía trước, môi mím chặt lại. Trần Hạo ngồi bên khẽ liếc qua, không khỏi cười lớn :

- Haha, người sợ đến mức như vậy à, người ơi, khi tức giận có thể phá lệ một chút, thực sự cảm giác không tệ đâu.

Y Lâm ngạc nhiên nhìn Trần Hạo, thấy cậu thực sự đã thay đổi thật lớn, thật nhiều, nếu như mấy tháng trước cậu chính là Trần Hạo chu đáo nhẹ nhàng bình dị, thì bây giờ cậu chính là Trần Hạo có chút gian manh, lại khiến người ta rất bất ngờ.

- Bớt căng thẳng đi, tay buông ra một chút, nhìn xung quanh, cảnh vật trôi đi nhanh, cũng là để nổi bật trôi nhanh theo cảnh vật vậy.

Y Lâm dần buông lỏng hai tay ra, cô thở một hơi thật dài, khẽ gục đầu nhìn vào cảnh vật bên đường trôi qua rất nhanh, cô tự nhiên thấy thú vị, bức tức đúng là giảm đi hẳn, hơn nữa còn cảm tưởng như thời gian trôi qua nhanh, cứ như thể là cô đang đi qua một khoảng thời gian dài vậy, cảm giác không tệ.

- Này, đi đâu thế?

Y Lâm chợt nhìn sang Trần Hạo hỏi, chợt thấy bóng dáng cậu khi lái xe thực sự rất oách đi, cô tặc lưỡi :

- Hạo Hạo ơi, không ngờ Hạo Hạo lại có ngày làm Lâm Lâm rung động đấy, nói thật cậu nghe, đáng về cậu lái xe thực sự rất đẹp đi, không chừng chụp mấy tấm hình cậu đang lái xe này, đăng lên Face lại khiến cậu nổi tiếng đấy.

Y Lâm cười cười lôi điện thoại từ trong túi ra, định chụp một tấm thì bị Trần Hạo chụp lấy cổ tay :

- Người bớt quậy đi người, người nghĩ đáng về lái xe của Hạo Hạo này ai muốn xem cũng được sao? thật ra chỉ người mới được nhìn thấy thôi đấy, còn chụp ảnh, trừ khi là có mặt người cùng chụp, còn không, một tấm cũng không được chụp.

Trần Hạo bỏ tay Y Lâm ra, cậu khẽ nhìn Y Lâm đang đơ người ra kia mà chợt cười, không ngờ bị Y Lâm nhìn thấy, cô ngay lập tức bấm một tấm hình.

- Hahahahaha, người muốn chụp cậu tất nhiên là chụp được nhé, hơn nữa còn được cả một miệng cười thế này, quả thực không tồi nha .

Y Lâm lúc này cười lớn, vội cả nhét điện thoại vào trong túi áo rồi kéo khoá lại, cô khẽ lè lưỡi trêu Trần Hạo. Cậu không nói gì, mặt chỉ chảy ra một cục, khung cảnh lãng mạn, cô không những không hiểu mà còn nhăn tâm phá.

Trần Hạo đưa Y Lâm đến bãi biển vào tầm xế chiều, không những không có nắng, trời trong xanh, phía chân trời nhuộm một màu cam vàng hoàng hôn, biển chính là êm đềm dịu dàng, sóng lăn tăn nhẹ nhàng, khung cảnh thực sự làm cho lòng người nhẹ nhàng theo.

Y Lâm thích thú chạy chân trần trên cát, hai tay cầm hai chiếc cao gót, chạy lao xuống biển, vừa chạy vừa hét :

- Hạo Hạo, nhanh nào!

Trần Hạo ở phía sau chạy theo :

- Tôi đâyyyyyyy.

Cả hai chơi rất vui ở biển, hết đuổi bắt lại nặn cát đắp nhau, sau đó là mệt quá nên nằm dài ra trên cát, Y Lâm gối đầu lên bụng Trần Hạo, cô một bên tai nghe gió biển, sóng vỗ, bên tai còn lại thì nghe tiếng lòng của Trần Hạo, thực sự thú vị.

- Trần Hạo này, hôm nay cậu có buồn không?

Y Lâm chợt quay mặt nhìn Trần Hạo hỏi, cô thấy cậu khẽ lắc đầu, sau đó lại nhếch mày lên nhìn lại cô.

Y Lâm thờ một hơi :

- Cậu biết đấy, từ ngày Mộc Trần mất tích, tớ thực sự luôn có khúc mắc trong lòng, mấy ngày trước tưởng đã gỡ rối được, nhưng hoá ra lại càng tìm hiểu lòng càng rối bời. Hôm nay cũng vì thế mà cãi nhau với anh trai một trận.

Trần Hạo ngạc nhiên nhìn cô, tay khẽ vuốt tóc cô, Y Lâm lại thờ thêm một hơi :

- Mấy tháng cậu đi, ở đây quả thực rất nhiều chuyện xảy ra, nhiều đến nỗi chẳng muốn kể cho ai nghe vì sợ mồm miệng, cậu biết đấy, khi cậu trở về, thực sự tớ rất vui.

Y Lâm khi nói ra câu này, trong lòng chợt đau nhói, cô lại nhớ đến Mộc Trần , nếu Mộc Trần ở đây, bộ ba sẽ được khôi phục lúc đó chắc chắn sẽ rất vui, cả ba sẽ lại ríu rít đủ chuyện....

Y Lâm lúc giật mình tỉnh ra thì thấy mình ở trong lòng Trần Hạo từ bao giờ, hoá ra trong lúc cô hoài niệm đau buồn, đã bị cậu ôm vào trong lòng mà ảm cô đi về. Hơn nữa còn cảm nhận được mặt mũi ướt át, chắc là đã khóc rồi, hơn nữa là rất lem luốc đấy.

- Hạo Hạo, bỏ tớ xuống được rồi, tớ tỉnh rồi.

Trần Hạo bỗng ôm chặt cô hơn, vừa đi vừa nói :

- Lúc này thực sự đã để hờn đi đâu vậy, bị người ta ảm đi mà còn không biết. Sau này thực sự gặp kẻ xấu thì làm sao? để cho người ta làm gì cũng không phản ứng được à, thật sự là cứ như vậy khiến người khác rất lo lắng đấy, biết không?

Y Lâm ở trong lòng cậu, khẽ cúi gằm mặt xuống , lại gục vào vai cậu mà khóc nức lên :

- Xin lỗi, tớ vô ý quá, nếu không phải nhớ đến lỗi lầm của mình, sẽ không như vậy, xin lỗi đã làm cậu phải lo lắng, xin lỗi.

Trần hạo thờ dài một hơi, lẳng lẽ chẳng nói gì, đi tới xe đặt Y Lâm ngồi trên mui xe , cậu nâng mặt cô đối diện với cậu :

- Xem nào, thế nào lại xấu xí thế này chứ!

Cậu lôi từ trong túi áo khoác ra chiếc khăn tay, nhẹ nhàng đưa lên lau mặt cho Y Lâm, thấy hốc mắt cô toàn là nước, lòng cậu lại nặng hơn.

- Ngoan, nín đi, mọi chuyện rồi sẽ qua, cứ thuận theo ý trời, nút thắt nào cu gx sẽ được gỡ ra thôi.

Y Lâm gạt đầu, tay cầm lấy khăn tự lau mặt, khẽ nhìn ra xa, thủy triều đã lên dần, lấp mắt đồng cát mà cô vừa mới đắp lên, lúc này mới chợt nhận ra rằng cô mất luôn đôi giày cao gót rồi.

- Hạo Hạo, đi ăn gì đi, trời sắp tối rồi, lúc này còn nghe thấy tiếng bụng cậu réo.

Y Lâm nhìn Trần Hạo , nháy mắt một cái. Trần Hạo ngay lập tức mỉm cười gạt đầu. Sau đó cậu giúp Y Lâm phỉu sạch cát trên người rồi mới vào trong xe, lần này đi đến quán ăn chạy rất chậm.

Y Lâm ngồi trong xe, mắt dán ra ngoài cửa kính, ngắm biển một hồi lâu, cô mới biết là mình đã lỡ mất cảnh hoàng hôn chiều ở biển mất rồi, không biết Trần Hạo có vì cô mà bỏ lỡ không nữa.

Y Lâm mặc dù thắc mắc nhưng không hỏi, xe đi chậm chậm, thủy triều chậm chạp dâng lên, Y Lâm chậm rãi ngắm cảnh, Trần Hạo chậm rãi lái xe. Mọi thứ xảy ra rất chậm, hết như một cảnh quay Slo-mo.

Có ai biết rằng, sự chậm rãi đôi khi rất đẹp, nếu có thời gian, hãy thử sống chậm một lần, quả thực sẽ nhìn thấy rất nhiều điều nhỏ nhất vụn vặt.

Đôi khi, có những khoảng thời gian, cần tua nhanh một chút, nhưng cũng có những khi, hãy để cuộc sống trôi qua thật chậm.

Hệt như lúc này, Y Lâm đang tận hưởng sự chậm chạp của thời gian, của cuộc sống, cô đang lắng nghe tiếng lòng của mình.

Trần Hạo, cậu có cảm nhận của riêng cậu, ngay lúc này cậu muốn người bên cạnh tận hưởng tất cả những gì đẹp đẽ từ những thứ xung quanh, cậu cũng muốn quay lại, cậu cũng đã từng sống chậm như thế.....

****

- Cảm ơn Hạo Hạo, hôm nay thực sự rất vui, lần sau nhất định không mơ hời nữa, cũng sẽ nhất định tìm cậu lúc vui vẻ, không làm cậu mất vui.

Y Lâm đứng trước cửa nhà, lịch sự cúi đầu cảm ơn Trần Hạo, liền bị cậu gỡ một cái vãi đầu :

- Người đôi tính rồi à, sao lại lịch sự hiểu chuyện thế này cơ chứ? Người ơi làm ơn hãy cứ sống vô tư đi , khi buồn nhất định sẽ tìm tới người để người buồn lây .

Y Lâm tức giận xoa xoa đầu, nhấn nhó nói :

- okk, thích sao người chiều thế nhé, dù sao người cũng đã dựa dẫm cậu, cũng nên cho cậu dựa dẫm.

Trần Hạo chợt nghĩ ra cái gì đó, liền tìm kiếm xung quanh, cuối cùng lòi từ trong xe ra một cặp nhẫn đá màu lam, rất đẹp, cậu lấy ra một cái đưa cho Y Lâm rồi dặn :

- Bùa may mắn đấy, nhớ đeo vài cổ rồi, chuyện khúc mắc gì cũng sẽ được gỡ.

Y Lâm tròn mắt nhận lấy từ tay Trần Hạo, nhìn lấy đầy thích thú, cô lại cười :

- Hahahah, đẹp đấy, sau này tớ sẽ luôn mang nó bên mình.

- Tốt nhất là gồng nó ngay vào cổ ấy, đeo ở tay khi tắm lại tháo ra mất, nhurbg đừng làm vỡ, vỡ rồi chuyện vui sẽ biến mất đấy!

Trần Hạo dặn dò hồi lâu, thấy Y Lâm gật đầu hiểu, liền chào tạm biệt rồi phóng xe đi mất.

Y Lâm nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, cô khẽ nói :

- Trần Hạo, thực sự cảm ơn cậu, mọi chuyện cũng đều sẽ qua thôi, phải không?

Y Lâm nhìn theo hướng Trần Hạo vừa đi, giờ tay vẫn vậy, sau đó đi vào nhà.

Một ánh mắt sắc bén từ xa nhìn theo Y Lâm cho tới khi cánh cửa đóng lại, hôm nay tình cờ theo cô cả ngày, mới nhận ra rằng cô thật sự có người bên cạnh, khá đẹp trai, thân phận thật sự không tồi.

~~~~~

Đã đăng lại trên wattpad với tên " Vừa yêu vừa thương ". Mong được ủng hộ của các bạn, từ nay sẽ cố gắng đăng chương đều đều.

Mong nhận xét ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bỏ Qua Hẹn Hò - Chúng Ta Kết Hôn

Buổi sáng hôm sau thực sự rất mệt mỏi, Y Lâm thức dậy khá trễ . Lúc ngồi trước bàn trang điểm mắt cứ nhắm lại.

Cô mệt mỏi buồn rầu nhìn mặt mình trong gương, mới mất ngủ có một đêm thôi, liền ngay lập tức biến thành gấu trúc không ngủ vậy. Xem ra hôm nay,

cô phải trang điểm một chút rồi.

Ngắm lại ngày hôm qua đi chơi với Trần Hạo, Y Lâm lại tủm tỉm cười, không quên tháo mặt dây chuyền đang đeo ra, lồng vào chiếc nhẫn mà cậu tặng.

Ngắm nghía hồi lâu trong gương, Y Lâm không nhận được, liền chụp một tấm khoe dây chuyền gửi cho Hạo Hạo

"Xem này, tớ đeo rồi đây, có đẹp không? Còn của cậu thì sao?"

Không đợi được Hạo Hạo trả lời, cô cầm túi xách vội vã chạy đi làm. Tâm trạng Y Lâm hôm nay khá là vui vẻ đi.

Lúc đến công ty, liền nhớ tới hôm qua với anh trai, lòng Y Lâm trùng xuống một chút, nhưng cũng không đến nỗi là ảm ức như hôm qua nữa, chỉ là như Hạo Hạo đã nói, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết thôi, trước tiên phải bình tĩnh mà tiếp nhận. Nghĩ thông suốt liền bước tự tin mà tiến vào bên trong.

Nhưng khi Y Lâm vừa mở cửa phòng làm việc trợ lý, liền nhìn thấy một cô gái lạ lẫm đang ngồi đó, hơn nữa bên cạnh còn có một thùng giấy đã để sẵn sàng. Cô gái ngồi bên trong khi nhìn thấy cô còn chẳng ngạc nhiên gì, khẽ liếc vào thùng đồ phía trên bàn ý chỉ là đồ của Y Lâm, cô nên mang nó đi.

Quá Đáng!

Y Lâm trong đầu tạm thời chỉ có hai chữ, không hề nghĩ thêm được một chữ nữa, cô đóng thật mạnh cánh cửa phòng lại, sau đó trực tiếp đi lên phòng tổng giám.

Rầm!

Trịnh Bình Phong ngồi bên trong, không hề giật mình, anh dường như đã chuẩn bị tâm lý rất tốt.

- Anh ! Đừng có quá đáng như vậy! Cô gái kia làm gì ở phòng em chứ!

- Cô ấy là trợ lý mới ở công ty.

- Còn em?

- Em bị chuyển công tác, bây giờ em chính là trợ lý bên TT, em còn không mau qua bên đấy nhận chức?

- Tại sao? Đến cả em anh cũng làm thế là sao?

- Anh đã làm gì?

- Làm gì anh tự hiểu, em không hề nghĩ là anh không biết chuyện của em.

Y Lâm đứng khoanh tay nhìn về phía anh trai đang cúi mặt làm việc, ánh mắt cô dần trở nên mờ hồ.

- Anh tưởng mọi chuyện em đều ngu ngốc không biết ư? Anh nghĩ việc anh theo dõi em em không biết ư? Anh nghĩ chuyện em và hắn ta có dây dưa chẳng lẽ anh không biết, chuyện lần này, anh rốt cục có bàn tính gì?

Y Lâm càng nói, hốc mắt càng nóng dần lên, cô không kiềm nén được cảm xúc của mình. Ngày hôm qua, cô bị người ta lái xe theo dõi, còn chính mắt nhìn thấy người bên trong xe là ai. Tại sao anh trai là đây cô qua làm việc cho một kẻ theo dõi cô chứ, cô dù sao cũng là em gái của anh mà, sao lại nỡ đẩy em gái mình vào hang cọp chứ?

Trịnh Bình Phong lúc này mới ngẩng mặt lên nhìn em gái, anh thần nhiên mở lời :

- Nếu em đã biết hết rồi, vậy thì ngoan ngoãn làm theo, chuyện em là em gái ruột của anh, người trong công ty cũng biết hết rồi, chẳng lẽ em muốn ở lại đây để người ta không công nhận năng lực của em, nói tất cả đều do em là em gái nên mới được như vậy?

Y Lâm nghe xong lời này còn chẳng biết mình đứng đây để làm gì nữa, nếu ngay cả chuyện này đều do anh làm ra, chính là muốn đẩy cô vào hang cọp mất rồi. Ở lại đây để cả đời đều bị người ta soi mói, nói móc các kiểu, mà qua bên kia còn chẳng biết tương lai của mình, nằm ở đâu.

Y Lâm đưa tay lên lau nước mắt, lặng lẽ xoay người rời đi, cô đi như người mộng du, thần thờ, vô hồn. Cứ như thế bước ra khỏi công ty. Bỏ qua tất cả những ánh mắt bắt đầu hướng về cô, bỏ qua tất cả những tiếng xì xầm to nhỏ nói về cô, tất cả đều bỏ qua hết.

Lại một lần nữa đứng trước cổng công ty, lần này cô không buồn giờ tay gọi taxi nữa. Điện thoại rung lên, cô vừa nhìn thấy tên của anh trai, liền vút thẳng vào thùng rác bên góc đường, trực tiếp đi thẳng.

Chẳng biết cô vô tình hay do ông trời cố ý sắp xếp. Y Lâm lại đi một mạch tới TT, hoá ra là trụ sở cũng nằm gần đây. Nhưng mà, đập vào mắt Y Lâm không phải là toà nhà cao tầng, mà chính là cái quán bar đầy màu sắc nằm ngay bên cạnh toà nhà kia.

Y Lâm thuận tay thò vào túi áo khoác nhưng lại giật mình, chợt nhớ ra điện thoại bị vứt rồi, cô nhún hai vai rồi đi thẳng vào bên trong. Dù sao tâm trạng cũng khá tệ, cô cũng chẳng ngại gì mà không vào giải trí.

Cuộc đời của Y Lâm, chưa bao giờ đi bar vào sáng sớm, nhưng hôm nay, cho là ngoại lệ đi, vì cô cũng không ngờ lại có quán bar mở cửa vào buổi sáng.

Bước vào bên trong, không phải Y Lâm nói quá nhưng chính là bước vào một thế giới khác, bên trong sôi động cứ như bên ngoài là buổi tối vậy. Y Lâm cũng không hề bị bảo vệ bên ngoài chặn xem chứng minh thư như các quán bar khác, xem ra quán bar này thực sự đặc biệt rồi chẳng?

Y Lâm nhú mồm lại khi mới vào do nhạc quá to đi, cô lại theo thói quen đi men theo tường của quán bar đo độ rộng lớn, sau đó chính là ngồi vào quầy rượu. Hôm nay vì bất đắc dĩ vào đây một mình, cô không muốn uống ở đây nữa, mà thuê hẳn một phòng riêng để ngồi uống, cũng chính là để phòng chuyện bất đắc dĩ, không để nó xảy ra.

Căn phòng Y Lâm bao trọn, là một phòng VIP cỡ trung, bên trong còn có cả một dàn karaok, một bộ sofa, trên bàn có đặt sẵn ba chai rượu loại nặng do Y Lâm yêu cầu. Lúc bước vào Y Lâm khẽ cảm thấy tim mình đập hơi nhanh, hết như lần đầu làm chuyện ấy. Sau khi kiểm tra tất cả đầy đủ rồi, Y Lâm đi ra khoá cửa phòng lại. Đôi khi phòng vệ một chút, vẫn luôn tốt hơn, không phải sao?

Y Lâm bắt đầu mở tiệc cho bản thân, cô cầm đại một chai rượu trên bàn, bỏ qua bước rót vào ly, sau đó trực tiếp cho lên miệng uống một hơi. Nhưng do lần đầu uống nên không thể chịu được, cô liền phun lại rượu ra bên ngoài.

Tự nhiên hốc mắt cay xè, nước mắt cô dần chảy ra không ngừng, do rượu cay quá đi. Y Lâm vì rượu cay mà ngồi khóc lớn. Vừa khóc vừa uống rượu, cũng uống được hết một chai. Thật kì lạ, cô chẳng hề thấy nóng hay gì cả, chỉ đơn giản như vừa mới uống nước là vậy. Y Lâm dần dần cảm thấy bản thân thật mơ hồ, mông lung.

Cô bật nhạc lên, ngồi nghe rồi ngẫm về cuộc đời mình, bỗng nhận ra cô còn rất trẻ đi, hơn nữa mọi chuyện đều không phải là bế tắc, nhưng lại không có nút gờ. Là không biết rắc rối nằm ở đâu hay là không hề có rắc rối.

Y Lâm chợt cảm thấy bụng cào lên từng cơn đau nhói, mà chẳng biết tại sao? Không chịu nổi nữa, cô đành phải chui vào nhà vệ sinh mà giải quyết vậy. Mọi chuyện sau đó, sau đó, cô không thể nhớ rõ nữa.....

Trên một hòn đảo nhỏ, có một căn nhà gỗ màu gỗ . Y Lâm ngồi trước hiên nhà ngắm biển. Trần Hạo ngồi bên cạnh cô.

- Đây, hai người có phải định cho tớ ra rìa đúng không?

Đầu đó tiếng nói Mộc Trần vang vọng bên tai, Y Lâm kinh ngạc đứng dậy tìm kiếm, thì thấy Mộc Trần đi từ bên trong căn nhà bước ra, miệng liền thoáng không ngừng :

- Còn tình tứ các kiểu nữa, có xem người nấu đồ ăn như tôi có cực khổ không chứ!

Trần Hạo cũng đứng dậy, cậu thì thầm vào tai Y Lâm :

- Cậu xem, bây giờ có phải là rất tốt rồi không?

Y Lâm mỉm cười gật đầu, cảm thấy khớp cổ đau nhói một cái. Cô liền mở mắt choàng tỉnh, nhận ra bên cạnh chẳng có ai.

Cơn đau đầu ập đến làm cô choáng váng, mở mắt không nổi nữa.

- Tỉnh rồi?

Bóng dáng người đàn ông đi từ trong phòng nhỏ kia ra, trên người choàng một áo choàng tắm, tóc còn ướt nguyên, vài giọt nước đang đua nhau chảy xuống.

" Không hay rồi, thực sự có chuyện rồi"

Não Y Lâm dần hoạt động lại, cô ngay lập tức trở mình, nhận ra đầu óc còn choáng tới nỗi ngồi dậy còn không được.

Trịnh Thăng thấy cô như vậy, liền đi tới, nhẹ nhàng ngồi bên mép giường, anh khẽ ấn cô nằm xuống giường ngay ngắn.

- Xem nào, đã không biết uống rượu thì đừng có uống, lần đầu tiên của em, nếu không gặp tôi có phải trở nên tồi tệ rồi - Trịnh Thăng làm vẻ mặt đắc ý nhìn lấy cô.

Y Lâm kinh hãi nhìn anh, mặt trở nên xanh mét lại, cô khẽ thò tay vào trong chăn kiểm tra thân thể một chút, lúc này cô mới nhận ra mình đang đắp chăn. Khẽ sờ thấy chất vải mềm mềm, Y Lâm thở hắt ra một hơi. Cô nhìn hẩn lờm một cái rồi rằng.

- Haha, em xem mình bắt cần thể nào kia!

Hắn bỗng cười lớn làm cô kinh hoàng sợ hãi, không biết mình đã làm cái gì sai, cũng không hề biết mình bắt cần cái gì.

Trịnh Thăng sau đó cầm lấy tấm chăn của cô đang đắp kéo mạnh ra, làm Y Lâm nằm bên trong chăn bị lật người qua một bên, bây giờ Y Lâm mới nhận

ra mình sai ở đâu.

Trên người cô, hiện giờ có mặc đồ, nhưng nó chính là một chiếc áo choàng bằng vải ... rất mỏng.

- A.....ặc ... khu... khu..

Y Lâm hét lên một tiếng, không may bị sặc nước bọt nên ho không ngừng, tưởng chừng muốn ho ra cả phổi của mình.

Trịnh Thăng ngồi bên thấy cô như vậy liền lấy tay vỗ nhẹ vào lưng cô, anh nói :

- Ngoan, không cần phải hoảng hốt đến như vậy, nếu như cần thiết, bỏ qua bước hẹn hò, chúng ta liền kết hôn.

Y Lâm không những không thể ngừng ho được, mà bây giờ còn thở không nổi nữa. Rốt cuộc tình trạng của cô bây giờ, là hoàn cảnh gì đây.

~~~~~

Năm mới vui về nha ~~~~

Cám ơn vì đã ủng hộ truyện ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thiết Lập Mỗi Quan Hệ Mới

- Anh nói cái gì cơ?

Y Lâm như không thể chấp nhận được những gì mình vừa nghe thấy, liền ngay lập tức hỏi lại.

- Nếu em muốn anh chịu trách nhiệm, anh sẽ chịu - Trịnh Thăng vẫn ngồi nguyên, bình thản nhìn cô nói.

Y Lâm chẳng còn tâm trạng mà hỏi thêm câu nào nữa, lần đầu tiên của cô, xem như phóng khoáng vậy. Cô lặng lẽ đứng dậy đi một mạch vào phòng tắm, một cách vô cùng bình thản và nhanh chóng.

Trịnh Thăng ngồi đó, nhìn theo bóng lưng cô, hần khẽ mỉm cười, cứ cho cô hiểu lầm một chút, sau này càng dễ dây dưa.

Y Lâm ở trong phòng tắm, ngắm nhìn gương mặt có phần lem luốc của mình trước gương, cô tự mỉm cười với chính mình. Sau đó tắm thật sạch sẽ, có lẽ tương lai sắp tới của cô, sẽ là không yên ổn rồi, vậy thì việc gì phải đau buồn nữa chứ, từ nay cẩn thận hơn là được. Nhất định sẽ đường đường chính chính quay về trả thù người anh trai đã hãm hại em gái mình, nhất định.

Trịnh Thăng nằm trên giường lớn, hần đọc một vài tin tức trên điện thoại, vừa đọc vừa nghe tiếng nước chảy, lâu lâu khẽ liếc về phòng tắm một cái.

" Cạch "

Cửa phòng mở ra, Y Lâm khoác chiếc áo choàng tắm màu xám đi ra ngoài, thấy hần vẫn nằm ở trên giường kia, cô cảm thấy ngứa mắt vô cùng, nhưng cũng chẳng thèm nói gì nữa. Chợt thấy có ánh nắng chiếu từ ban công bên ngoài, cô liền đi ra đó.

Trịnh Thăng ngay lập tức đứng dậy đi theo cô. Thấy cô chỉ đứng vịn tay vào ban công, mái tóc ướt bị gió thổi tung bay, cô bây giờ đúng là một cô gái dịu dàng ngắm cảnh ngoài ban công. Lòng hần khẽ dịu lại, cứ ngắm cô thế này, cả ngày cũng không thấy chán. Hần không ngờ rằng, có một ngày hần cũng chỉ ước ao ngắm nhìn một cô gái mỗi ngày.

- Tôi không cần anh chịu trách nhiệm, ngược lại đêm qua phục vụ tôi, anh muốn gì?

Trịnh Thăng bị giật mình bởi câu nói của cô, không phải vì cô nói bất ngờ, mà là cô coi hần là trai bao sao?

- Hahaha - Hần chợt cười lớn

- Em nghĩ tôi muốn gì?

- Làm sao tôi biết được, tôi đâu phải thần!

- Tôi muốn em yêu tôi, có thể không?

Y Lâm chợt quay lại nhìn Trịnh Thăng, một cách chăm chú, cô nhận ra hắn là đang muốn đùa giỡn với cô, một ít nào đó là thật lòng?

- Anh nghĩ tôi có thể yêu anh sao?

Không để hắn nói thêm câu nào nữa, Y Lâm chốt :

- Anh biết dây dưa là không tốt mà, ban nãy tôi đùa chút thôi, tôi thực ra biết rõ chúng ta chưa hề làm gì nhau, cho nên, tốt nhất là chúng ta không nên dây dưa nữa. Tôi và anh, tạm xem như người chưa từng nói chuyện, vậy đi!

Y Lâm nói hết lời rồi bỏ đi, ban nãy khi tắm, kiểm tra một chút, đã nhận ra hắn chưa làm gì cô rồi, cho nên, cũng đã xem như bản thân rất may mắn đi, nhưng chuyện hắn tự ý thay đồ cho cô, là không thể chấp nhận.

Tay Y Lâm khẽ đau nhói, cô chưa kịp nhận thức thêm được gì liền bị hắn kéo ra rồi đẩy cho nằm xuống giường lớn. Lúc này Trịnh Thăng mới thực sự nở nụ cười nham hiểm :

- Tiếc cho em là, anh lại muốn chúng ta dây dưa một chút. Nếu em đã phát hiện ra rồi, anh cũng không ngại biến nó thành sự thật đâu.

Y Lâm nhất thời bị bất ngờ nên người cứng lại, nhưng bây giờ nhìn hắn dữ tợn trước mắt, mới cảm thấy sợ hãi vô cùng, nhưng về mặt lại vô cùng bình tĩnh, cô hỏi :

- Tại sao?

- Bởi vì, ở bên cạnh em, cảm giác rất thân thuộc, lại rất yên bình!

- Anh dựa vào đâu mà khẳng định như thế?

- Lần đầu gặp em, lần đầu nói chuyện với em, lần đầu muốn em phải nợ tôi.

- Tôi vốn dĩ đâu có muốn vay của anh, Lần đầu gặp anh, lần đầu tiên đã đều không có ấn tượng tốt.

- Đẩy cho em, bắt em phải vay, bắt em phải nợ, không có gì tốt, thì mới ấn tượng sâu sắc.

Y Lâm nghe tới đây liền thông suốt một số chuyện, cô trừng mắt lên nhìn Trịnh Thăng :

- Đừng nói rằng, chuyện của Mộc Trần, là anh làm!

- Em thông minh đấy, em nghĩ vì sao tôi lại biết rõ chuyện đó như vậy, nếu tôi không nhúng tay vào!

Y Lâm chợt buông lỏng cơ thể, cô nghĩ tới những tháng ngày qua, không phải ai khác, bây giờ chính xác là cô hại Mộc Trần rồi. Trên tất cả mọi phương diện.

Hốc mắt cô lại dần đỏ lên, nước mắt chực trào tuôn ra, cô bật khóc.

Trịnh Thăng không ngờ cô lại nhạy cảm đến vậy, hắn liền buông tay cô ra, đỡ lấy cô dịu dàng an ủi :

- Thật ra, 100% cũng không phải là lỗi của em đâu!

Y Lâm khẽ nấc lên mấy tiếng rồi nhìn lấy hắn, tức thì hắn tiếp tục :

- Lỗi của em chỉ có 99% thôi, 1% còn lại là Mộc Trần.

Cô ngồi khóc to hơn, thấy thế hắn liền nói :

- Nhưng mà 1% kia mới là quyết định tất cả mọi chuyện.

Y Lâm khẽ liếc nhìn hắn, thấy trong mắt hắn đều là nói thật, cô liền lau sạch nước mắt, đưa ra một đề nghị, rất nhanh chóng, rất thẳng thắn :

- Tôi biết, tôi cũng hiểu, chuyện của Mộc Trần anh sẽ không thể tiết lộ thêm nữa, vì thế, nếu tôi thật sự là người anh yêu, anh sẽ không ngại nói hết tất cả ra chứ!

Trịnh Thăng cúi đầu nhìn cô gái nhỏ nhắn trong lòng, anh liền gật đầu đồng ý, thật ra, trong chuyện này, anh và cô, đều đã có dự tính của riêng mình.

****

Cảnh đêm hôm nay thật lạnh lẽo....

Y Lâm dựa người vào cửa sổ, lòng bỗng nhẹ tênh như chẳng còn chuyện gì nặng nề nữa, nhìn ngắm bầu trời đêm trống vắng, gọi cho cô đầy cảm xúc lăn tăn trong suy nghĩ.

Hôm nay, cô đã lập một mối quan hệ với một người đàn ông gần như xa lạ, hơn nữa còn phát hiện ra rất nhiều chuyện, còn nhận ra rằng bản thân thật sự rất ngu ngốc. Bước ra cuộc sống chưa bao lâu, liền bị sóng gió đánh ngã sml :))

Tự cười cho bản thân một cái, cô lại nhớ đến Trần Hạo, nhận ra cậu nói cái gì cũng đúng, mọi chuyện đều sẽ qua thôi, nhưng không hề nhẹ nhàng. Trong vô thức cô lại thò tay vào trong cổ, lấy ra chiếc nhẫn, ngắm nghía một chút. Lúc này cô mới nhớ tới tin nhắn sáng hôm qua, cô nhắn cho Trần Hạo.

Y Lâm vội vàng mở máy tính ra, truy cập vào mess để xem tin nhắn trả lời của cậu.

"Y Lâm, đẹp đấy, hứa đeo nó mãi nhé người"

"Người ơi, tôi đeo ở ngón tay tình nhân đấy người "

"Người hôm nay sao không nhắn tin với tôi~~~~"

"Y Lâm, đang ở đâu? sao lại tắt máy?"

"Người ơi, tôi lo đấy"

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ba Mẹ Ly Hôn

Nhà Hàng CheQue. Một nơi chuyên về thịt bò, các món ăn ở đây hầu hết đều là thịt bò, là quán ăn nổi tiếng nhất thành phố với món "Thịt Bò Thanh Tái 7 - 3" (Nghĩa là chín 7 phần, tái 3 phần)

- Mối quan hệ này, thực sự có phải quá gượng gạo hay không?

Y Lâm cầm một tay cầm nĩa, một tay cầm dao cắt thịt bò, cắt mãi không đứt nên buột miệng hỏi ra một câu, liền cảm thấy cái mối quan hệ này nó hết như miếng thịt bò kia vậy, cực kì khó cắt.

Trịnh Thăng khẽ nhướn lông mày lên, anh dùng nĩa xiên một miếng, đưa qua trước mặt Y Lâm, làm cô hơi bất ngờ nhưng cũng không từ chối, liền ăn miếng thịt bò đó.

- Ohhhh ! Ngọt quá, độ tái thực sự rất tuyệt vời, gia vị nêm nếm vừa miệng không làm ngán.

Y Lâm chợt bừng sáng lên, không ngờ thịt bò tại nơi này lại ngon đến vậy, cũng không hiểu tại sao thịt bò của cô lại dai như đĩa thế kia. Cô bĩu môi nói :

- Có phải là hai loại thịt bò khác nhau không? Tại sao lại không cắt được thế này?

Trịnh Thăng khẽ nhìn cô mỉm cười, đẩy đĩa thịt bò đã cắt xong qua cho cô, anh lấy đĩa thịt bò của cô về phía mình :

- Em không biết dùng dao?

Y Lâm nhận lấy đĩa thịt được cắt gọn gàng, mãi mê nhìn thịt mà không nghe thấy câu hỏi của Trịnh Thăng.

- Có vẻ em rất có hứng thú với ăn uống?

Trịnh Thăng không có cảm xúc gì, chỉ nhẹ nhàng hỏi câu tiếp theo. Lúc này Y Lâm mới ngẩng mặt lên khỏi đĩa thịt, cô nhướn mày :

- Hà? Thịt ngon tất nhiên là phải ăn rồi!

Trịnh Thăng tập trung cắt thịt, không hỏi thêm bất cứ một câu nào nữa. Bữa trưa hôm đó, trôi qua rất nhanh và nhẹ nhàng.

Lúc rời khỏi nhà hàng, Y Lâm ôm một bụng thịt khoác tay Trịnh Thăng, khẽ nói nhỏ vào tai hắn :

- Có thể thường xuyên đến đây được không?

- Được, nếu hợp khẩu vị, ăn hết món ở đây cũng được.

***

Chuyện hẹn hò của hai người tạm thời không để tiết lộ ra ở trước mặt nhân viên công ty, dù sao việc bất ngờ đưa một cô gái trẻ tuổi không rõ lai lịch tới đã làm mọi người nhìn Y Lâm không mấy thiện cảm rồi. Vì thế sau khi ăn cơm trưa xong, Y Lâm bắt taxi về công ty. Trên đường về có tò mò mà ghé qua công ty của anh trai một chút.

- Alo

Bên kia đầu dây giọng anh trai bình thản đến lạ, làm Y Lâm ngứa tai vô cùng, chỉ ít thì cũng phải vui mừng một chút khi cô gọi về chứ.

- Công ty tốt chứ ?

- Chuyện của em tốt chứ?

- Anh đừng có mà hỏi vớ vẩn, đẩy em vào hang cọp, còn không biết đường xin lỗi em! - Y Lâm gắt lên một tiếng, cô thực sự cảm thấy anh trai quá đáng.

- Thật ra công ty không có em vẫn rất tốt, trợ lý mới cũng rất được.

- Anh ăn cơm chưa?

Thật ra, ban nãy khi đi ăn, vì thấy ngon nên Y Lâm mua thêm phần mang về cho anh trai, vì thế mới ghé qua Trịnh Thị một chuyến. Nhưng lúc hỏi thì thấy Trịnh Bình Phong có ngập ngừng một chút, nhưng rốt cục anh cũng trả lời :

- Em định rủ anh đi đâu ăn trưa sao?

- Không! Nãy em đi ăn ở nhà hàng kia có món thịt rất ngon, nghĩ đến công ty không có em sẽ bị khủng hoảng, suy ra anh rất bận rộn không kịp ăn cơm, nên mới mua về cho anh một phần!

Y Lâm cầm hộp đồ ăn vừa đi vừa nói, không ngờ trời nắng quá nên liền lấy tay che lên mặt mà chạy vào sảnh công ty. Không ngờ lúc chạy cũng có một cô gái chạy song song cùng cô, trên tay cũng cầm một hộp đồ ăn.

Đứng trước sảnh công ty, Y Lâm đứng đối diện với cô gái ấy. Cô gái thực sự rất xinh đẹp, nhưng lại là một vẻ đẹp gì đó, không hẳn là tự nhiên, là thuần khiết. Cô gái nhìn lại Y Lâm, không ngờ tạo ra cho Y Lâm một cảm giác vô cùng quen thuộc.

- Y Lâm!

Tiếng anh trai gào thét tên cô trong điện thoại, Y Lâm liền đưa điện thoại lên tai, mắt vẫn không ngừng nhìn lấy cô gái kia.

- Hà?

- Y Lâm, cô gái cùng em chạy vào cửa, là trợ lý mới của anh, đưa đồ ăn cho cô ấy rồi đi về đi, đã sắp hết giờ ăn trưa của nhân viên rồi.

- Em biết rồi.

Y Lâm cúp máy, liền mỉm cười với cô gái đó :

- Cô là trợ lý mới của công ty?

Cô gái không nói khẽ gật đầu

- Đừng sợ, tôi chỉ là em gái của giám đốc thôi, tiện gặp cô ở đây, phiền cô mang đồ ăn lên cho anh ấy dùng thôi, thật sự cảm ơn.

Cô gái nhận lấy hộp đồ ăn trên tay Y Lâm, cúi đầu chào rồi nhanh chóng rời đi, bỏ lại Y Lâm ở đó với sự hụt hẫng kì lạ.

Y Lâm không thể ngờ rằng, một ngày nào đó, gặp một người xa lạ, lại dấy lên cảm giác thân quen một cách kì lạ, vô cùng cảm thấy hành động của cô gái rất quen nhưng lại rất lạ, thật sự ngay cả mùi nước hoa cô gái ấy dùng, cũng có điểm tương đồng.

***

Rời khỏi Trịnh Thị, Y Lâm đi về TT, ngồi trên taxi, Y Lâm chỉ có thể nghĩ về cô gái mới gặp ban nãy. Mới mấy ngày trước rời khỏi công ty, Y Lâm nhớ rõ rằng cô gái mạnh giọng đuổi cô đi là một cô gái khác, nhưng hôm nay chính miệng anh trai nói và cô gái kia thừa nhận, cô tự hỏi anh trai lừa từ đâu ra cô gái kia? Chết đầu?

" Kéttttt "

Bỗng chiếc taxi thắng gấp làm Y Lâm không kịp phản ứng, liền nhào người về phía trước đập đầu vào ghế trước một cú đau điếng.

- Bác tài!!!

Y Lâm giật lên một tiếng, một tay ôm lấy trán, tay bên kia vì vừa chống lên phía trước mà tê dại, gáy cũng vừa bị gập nên cũng rất đau.

Người tài xế vì thất dây an toàn nên không bị sao cả, chỉ thấy ông ấy hoảng sợ lắp bắp nói :

- Xin lỗi cô, phía trước đột nhiên có người lao ra bắt ngờ.

Y Lâm nhướn người nhìn lên phía trước, nhưng không thấy một ai, cô lại quay ra nhìn tài xế :

- Người đâu?

- Tôi... tông ... rồi..

Tài xế mặt tái xanh nói, Y Lâm vừa nghe thế liền mở cửa đi ra ngoài xem, không ngờ người nằm trước mũi xe lại chính là bà Trịnh.

- ME!

Y Lâm hét toáng lên, tài xế lúc này cũng đã đi ra xem, thấy cô hét toáng lên liền giật mình.

- Mau, đưa mẹ tôi đến bệnh viện.

Y Lâm đỡ bà Trịnh dậy, tài xế vội ra bế bà lên đưa vào trong xe, Y Lâm trong lúc cùng tài xế đưa bà vào trong xe, liền nhìn thấy bên kia đường chiếc oto màu xám bạc lao đi. Cô tức giận đi vào trong xe, đóng cánh cửa một cách mạnh bạo.

- Đi nhanh đến bệnh viện!

Nhặt chiếc điện thoại từ dưới gầm xe Y Lâm vừa làm rơi ban nãy, cô nhấn nút gọi cho anh trai :

- Alo

Giọng Trịnh Bình Phong dường như là đang ăn :

- Mẹ vừa gặp tai nạn ở trên đường em về TT, anh mau đi xem ba đang ở đâu?

- Được rồi.

Trịnh Bình Phong cúp máy, cũng là lúc xe tới bệnh viện. Y Lâm vội vàng cùng tài xế đưa bà Trịnh. Cũng may là tài xế chạy không nhanh, nên bà Trịnh chỉ là xây sát ngoài da, có một số chỗ bị bầm tím. Y Lâm cũng không giữ người tài xế lại, cho ông ấy về. Cô ở lại bệnh viện, ngồi trông bà Trịnh, cũng ngồi đợi anh trai và ông Trịnh tới.

Điện thoại rung lên, là Trịnh Thăng gọi tới, cô cũng bắt máy :

- Sao giờ này chưa về công ty?

Giọng anh trầm trầm phát ra, khiến tâm trạng Y Lâm đã rất mệt mỏi lại chỉ muốn khóc. Cô mệt mỏi trả lời :

- Mẹ bị tai nạn, sáng mai sẽ đi làm lại.

- Ừ, để anh tới, ở đâu? - Trịnh Thăng lập tức đứng dậy, kẹp điện thoại ở vai, anh khoác áo ngoài vào.

- Không được! Gia đình còn rất nhiều chuyện rối rắm, không tiện người ngoài biết. - Y Lâm vội vàng nói, sau đó cúp máy luôn, vì anh trai và ông Trịnh đã tới.

Trịnh Thăng nghe hai tiếng tút tút, lặng vài giây, hần ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng quyết định chờ cô mở lòng vậy. Để mai rồi sẽ hỏi cô.

Trong phòng VIP của bệnh viện, ông Trịnh ngồi đối diện với Y Lâm và Bình Phong, khoảng cách rất xa lạ, như những người ngoài nói chuyện với nhau vậy.

Trịnh Bình Phong lên tiếng trước, anh cầm một túi tài liệu màu nâu ra, đưa trước mặt ông Trịnh :

- Ba, mấy năm nay ba đều lấy tiền đưa cho người phụ nữ đó, chúng con đều biết, chỉ là nghĩ đến mẹ sẽ rất đau khổ nên không tiện nói ra, cũng bởi vì ba đã nuôi lớn chúng con.

Ông Trịnh thở dài, khẽ mở túi tài liệu ra, bên trong là hình ảnh lúc ông đưa tiền cho người phụ nữ đó. Ông lặng đi một lúc rồi cười nhàn nhạt :

- Các con đã lớn thật rồi, ba xin lỗi.

Y Lâm nghe câu xin lỗi của ông Trịnh, nước mắt chẳng hiểu sao lại ứa ra, kể từ ngày bắt gặp ông gọi điện cho người phụ nữ khác lúc mẹ cô đang ngủ, cô liền cảm thấy mọi thứ đều là giả tạo, từ gia đình, cho tới tất cả mọi người xung quanh, cả chính bản thân cô.

Trịnh Bình Phong khẽ vỗ lấy vai Y Lâm, anh lại rút một tờ giấy từ trong túi tài liệu đó ra, là đơn ly hôn, đưa trước mặt ông Trịnh :

- Ba, nếu hôm nay mẹ đã vì ba mà bị như vậy, chúng con không chắc sau này sẽ thế nào nữa, tuy rằng đến tuổi này mà ba mẹ li dị thì không được tốt cho lắm, nhưng hãy cứ như vậy đi. Còn về vấn đề tiền bạc, tài sản, ba muốn như thế nào?

Ông Trịnh không nói gì, chỉ nghe con trai nói hết chuyện, sau đó cầm lấy bút kí vào tờ đơn, đáng vẻ rất bình tĩnh, điềm đạm. Ông kí xong xuôi rồi nói :

- Về vấn đề tiền bạc, tài sản, ba sẽ hỏi bà ấy!

Y Lâm cuối cùng cũng mất bình tĩnh, cô đứng phắt dậy vừa khóc vừa nói :

- Bà ấy, từ bao giờ ba coi người đó như vợ của mình, lại gọi thân mật như thế, với mẹ, ba còn chưa bao giờ chủ động ôm lấy bà, hoá ra là vì nghĩ đến người khác sao? Tại sao, đàn ông lại có thể khốn nạn như vậy chứ? Tại sao, người ba con luôn kính trọng, lại là con người như vậy chứ, chỉ vì người kia mà chấp nhận li hôn, tại sao lại không bao giờ nghĩ đến cảm giác của mẹ. Hôm nay cũng thế, thay vì chạy ra xem mẹ, tại sao lại vội vàng kéo người đó vào trong xe rồi chạy mất, nếu chiếc taxi đó không phải con ngồi, nếu tài xế không dừng lại, thì kết quả sẽ như thế nào? Ba liệu lúc đó có hối hận hay không? Hay lại là vui mừng? Nếu con không nhìn thấy cảnh đó, bây giờ có lẽ cũng không cảm thấy thật sự thất vọng thế này. Nếu như con không nhận ra đó lại chính là chiếc oto mà ba yêu thích nhất, thậm chí còn gửi ở bãi riêng và lau rửa hàng ngày, hoá ra là để chờ người đó, còn mẹ thì lại chẳng bao giờ được ngồi vào.

- Y Lâm!

Trịnh Bình Phong gọi tên Y Lâm, Anh khẽ ôm Y Lâm lại, vỗ vào lưng cô, anh nói :

- Em ra ngoài đi, đừng kích động, mẹ còn có anh và em, hơn nữa mẹ cũng đã đau khổ nhiều rồi, ông ấy chấp nhận li hôn là tốt, còn về vấn đề tài sản, vì có cả công của mẹ nên tất nhiên anh đã tính hết rồi, nếu đòi hỏi quá đáng sẽ cho bà ta biết thế nào là không được một cái gì!

Y Lâm nấc lên từng đợt, tai cô ù đi, đầu cô trống rỗng, lời của anh trai nói, cô cũng chẳng nghe thấy gì nữa.

- Y Lâm, tối rồi, em về nhà nghỉ ngơi đi, rồi cầm đồ của mẹ lên đây, mẹ còn phải ở lại đây kiểm tra tổng quát, còn phải nằm viện thêm 1, 2 ngày - Trịnh Bình Phong vỗ vai Y lâm, anh cũng đã lộ ra vẻ mệt mỏi trong mắt.

Y Lâm mệt mỏi đi ra khỏi bệnh viện, hai mắt cô đau rất do khóc nhiều, sau đó nhìn lên trời mới nhận ra rằng đã tối rồi. Y Lâm bắt đại một chiếc taxi đi về nhà.

Về tới nhà, tắm rửa xong Y Lâm vội vàng thay quần áo, rồi lại đi vào phòng ngủ của ông bà Trịnh, để lấy một số đồ dùng của bà Trịnh. Không ngờ lại phát hiện ra rằng, đồ của ông Trịnh đã biến mất hết sạch. Thì ra ông Trịnh vốn đã chuẩn bị hết rồi, đợi đến thời cơ là biến mất luôn, không nán ná cũng không nuối tiếc, là thẳng thắn ra đi một cách nhanh chóng nhất.

Giọt nước mắt từ trên khoé mi lại rơi xuống, Y Lâm vẫn không thể chấp nhận rằng, ông Trịnh lại là người nhẫn tâm đến như vậy, khi đến bệnh viện cubgx không hề hỏi rằng " Mẹ con có sao không?", còn khi chia tài sản thì lại nói " Để ba về hỏi bà ấy" và bây giờ chính thức là ông ấy đi qua ở với người đó luôn. Chợt Y Lâm thấy đau nhói ở tim, mẹ của cô, khi tỉnh dậy chắc hẳn bà sẽ đau lòng lắm.

Vội lau nước mắt đi, Y Lâm cầm theo túi đồ bước ra ngoài, vừa ra tới cổng đã nghe thấy giọng nói của hấn :

- Em làm gì mà vội vàng vậy?

Y Lâm giật mình, quay lại thì nhìn thấy bóng dáng cao lớn của hấn đứng tựa vào chiếc xe trông rất soái, làm cô đơ ra mất mấy giây, hoá ra soái ca trong tiểu thuyết, là thường mang bộ dáng này đây. Bỗng dưng trong đầu cô hiện thoáng ra hình ảnh hấn và cô, nhưng lại nghĩ tới ba cô, hình ảnh đó liền nhanh chóng tan đi.

- Đi mang đồ cho mẹ, anh đến đây làm gì?

- Kiểm tra một chút! - Trịnh Thăng mỉm cười tiến đến gần cô.

- Anh kiểm tra cái gì, tôi phải nói dối anh sao? - Y Lâm tự nhiên thấy bức mình, cô thẳng thắn như thế này, vẫn còn có người dám nghi ngờ cô.

- Anh đến xem em có bị thương hay không, đừng hiểu lầm

Trịnh Thăng tiến tới túm lấy hai vai cô xoay một vòng, sau đó cười cười búng một cái vào trán cô làm cô giật người.

- Đau đấy!!!!!! - Cô hét lên, tay theo phản xạ che lấy khối u ngoài da.

- Còn có một cục u to tướng ở trên đây này, còn không chịu bôi thuốc nữa, em cứ định mang cái u này đi đến bệnh viện hay sao?

- Lên đây kêu người ta băng cho không được à?

Trịnh Thăng lắc đầu, cầm tay Y Lâm kéo đến chỗ chiếc xe, mở cửa ra rồi đẩy cô ngồi vào ghế phụ, còn hai túi đồ kia anh cho vào ghế sau xe.

Lúc đã ngồi vào ghế lái xong, anh mới lôi một hộp thuốc từ trong ngăn nhỏ ra, lục lọi lấy ra một lọ thuốc bôi, một vỉ thuốc và một chai nước.

- Việc này nên để anh làm, để gần gũi với em thêm một chút.

Trịnh Thăng mở lọ thuốc ra, lấy một ít thuốc xoa đúng vết u của Y Lâm, không phải vì thuốc nóng tới nỗi mà làm cả người Y Lâm lúc này nóng theo, mà kaf vì câu nói của Trịnh Thăng, hai từ gần gũi vừa mơ hồ vừa làm Y Lâm hoang mang.

- Lấy thuốc uống đi, không phải cần động tới mức cứng người như vậy đâu.

Cả người Y Lâm đang căng như dây đàn, lại vì câu nói của Trịnh Thăng mà lại căng càng căng hơn, vì thế mà động tác của Y Lâm cứng đờ, cô vươn tay lấy thuốc, mở chai nước ra uống, đều cứng như một con robot. Trịnh Thăng chỉ cười, chẳng nói gì, đợi cô uống thuốc xong mới hỏi :

- Bệnh viện nào?

- Hà?

Dường như Y Lâm vẫn còn bị khoảnh khắc ban nãy làm cho đờ đẫn cả ra, cô dường như không tập trung được vào chuyện gì cả. Trịnh Thăng thấy thế liền đưa tay ra ôm lấy khuôn mặt cô, cho cô nhìn thẳng vào mắt anh :

- Không phải ngại ngùng, không phải biểu hiện cứng đờ như vậy, chúng ta hiện tại là người yêu, nên như vậy là điều bình thường, nếu lần sau con có phản ứng như thế này, chúng ta sẽ lập tức kết hôn!

Y Lâm lúc này ngay lập tức phản ứng nhanh nhạy bình thường, cô hất tay anh ra, cười lớn :

- Haha, phải , là người yêu là phải vậy rồi, chúng ta cùng tới bệnh viện ..... bệnh viện...

Nói tới đây Y Lâm chợt ngẩn người ra, cô lúc tới lúc về đều không thèm nhìn tên bệnh viện, hơn nữa lúc đi taxi cũng không thèm để ý, còn bị mù đường, bây giờ biết chỉ thế nào đây? . Nghĩ tới đây cô liền quay qua cầu cứu Trịnh Thăng :

- Tôi bị mù đường, lại không để ý tới tên của bệnh viện, biết làm sao?

Trịnh Thăng làm mặt biểu cảm ngàn chấm, sau đó mở điện thoại ra, đeo tai nghe không dây vào, anh nhấn nút gọi cho Phong.

Y Lâm ngồi bên im lặng, chẳng còn gì để mà nói nữa, cảm thấy thật nhục nhã, còn có thể gọi cho anh trai hỏi mà, sao cô lại không nghĩ ra chứ!

" Thật ngu ngốc, thật nhục nhã, hôm nay ăn phải cái gì mà ngu thế không biết, bị trúng tà hay sao mà não cứ như toàn nước vậy " Y Lâm lẩm nhẩm trong miệng. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bất chợt nhìn thấy một chiếc xe đang đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Công Khai Một Chút

Chiếc Audi A8L màu trắng trang nhã chậm chậm tiến vào, Y Lâm ngạc nhiên nhìn thấy nó dừng trước cổng nhà, liền định mở cửa xe chạy xuống xem, tay bất chợt bị Trịnh Thăng nắm lại.

- Em định đi đâu?

Y Lâm nhú mày nhìn Trịnh Thăng, tự hỏi rằng người này có bị bệnh " Ngớ Ngẩn" hay không nữa. Cô cau có :

- Anh hỏi hay quá nhỉ? Xuống xem trong kia là người quen hay ăn trộm - Y Lâm chỉ vào chiếc Audi đang nằm yên ở trước mặt.

- Ăn trộm đi Audi, nào em có vấn đề không đây?

- Biết đâu được, càng đi xe hạng sang, người ta càng không nghĩ là ăn trộm!

- Thật ra dòng xe này không hiếm, nhưng cũng khá nổi bật, em xem ở một quốc gia đang phát triển, có trên một trăm chiếc?

Y Lâm nghe Trịnh Thăng nói, ngẩn ra một lúc, sau đó trợn mắt hắt tay Trịnh Thăng ra, mở cửa xe đi xuống. Cô nghĩ thầm " Nếu không phải ăn trộm thì chắc chắn là người quen, thật ra người quen thì chắc chắn phải xuống chào hỏi "

Cô đi chậm chậm tới bên chiếc xe, vừa kịp lúc đến gần cửa xe thì chiếc xe chợt nổ máy, chạy vút qua mặt Y Lâm làm cô bất ngờ lùi lại, không ngờ vấp chân té dập bàn toạ. Đau điếng cả người.

Lúc ngờ ngàng thì đã thấy Trịnh Thăng đang đứng phía sau lưng, hấn cúi xuống ghé miệng sát vào tai cô :

- Đau không?

- Còn không kéo em đứng dậy?

Y Lâm chau mày quay qua nhìn mặt Trịnh Thăng, chợt phát hiện ra rằng khoảng cách thật sự rất gần đi, bất giác cô đỏ mặt. Trịnh Thăng thấy thế liền cười, hấn đứng thẳng dậy chìa tay ra trước mặt cô :

- Nào, nắm tay anh.

Y Lâm không ngần ngại đưa tay ra nắm chặt lấy tay Trịnh Thăng, không ngờ hấn đổi động tác, một tay cầm chặt tay cô, người cúi xuống, tay còn lại ôm eo cô kéo cô đứng dậy, mà không phải, là nhấc bổng cô đứng dậy.

Y Lâm bị hấn nhấc lên bất ngờ, không kịp phối hợp, thành ra lúc bị hấn ôm eo nhấc lên khỏi mặt đất, chân cô vẫn không chịu được mà vẫn co lại tư thế bị té xuống.

- Anh làm cái gì thế?

Cô hốt hoảng hét lên, cả người bây giờ như không có trọng lượng, đều dựa hết vào Trịnh Thăng. Hấn cũng coi như là cô đang dựa dẫm hấn đi, trực tiếp đưa cô vào trong xe. Đến khi thắt dây an toàn cho cô xong xuôi, hấn hỏi cô :

- Nãy có nhìn ra ai ở trong xe không?

Cô suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, cửa kính xe hình như là kính một chiều, cô đi đến gần như vậy, mà vẫn không nhìn ra người bên trong là ai.

Trịnh Thăng gật gù đầu, hấn đi vòng qua phía bên kia, chau mày nhìn theo hướng chiếc xe vừa chạy, mắt hấn loé lên một tia đắc ý, sau đó thản nhiên mở cửa đi vào bên trong ghé lái, đưa Y Lâm tới bệnh viện.

Thời gian thấm thoát trôi rất nhanh, đã trôi qua một tuần kể từ vụ tai nạn của bà Trịnh, bà Trịnh khi tỉnh lại và biết được sự việc thì rất tỉnh táo, dường như bà cũng đã chuẩn bị tâm lý rất tốt. Sức khoẻ của bà cũng hồi phục rất tốt, chỉ là trong lòng có tâm sự thì tất nhiên là sẽ bị ảnh hưởng, cho nên bà vẫn nằm viện thêm mấy ngày để khôi phục được trạng thái tốt nhất.

Y Lâm cầm một cà mên cháo tới bệnh viện, lúc mở cửa phòng ra thì bắt gặp mẹ đang ngồi thẫn thờ nhìn ra cửa sổ, rất chăm chú, dường như không muốn để ý tới bất cứ thứ gì khác. Nhìn mẹ như vậy, lòng cô đưa lên một dòng cảm xúc chặn lại ở ngực, thực sự rất khó chịu, không phải là đau lòng, cô khẽ đưa tay lên ngực trấn tĩnh, miệng mỉm cười khẽ gọi :

- Mẹ ơi, con tới rồi!

Tai bà Trịnh khẽ giật một cái, bà quay lại nhìn thấy Y Lâm liền cười, động tác rất nhả nhặn, từ tốn :

- Y Lâm, con tới rồi à? mẹ nhìn mãi, mà chẳng thấy con, con đi lối nào vậy?

- À, hôm nay con đi xe riêng, nên đi lối sau, con kêu cô giúp việc nấu cháo bí đỏ cho mẹ này - Y Lâm giơ cà mên lên trước mặt, sau đó cầm cà mên đi đến bên giường của mẹ, nâng bàn ăn lên, sắp xếp bữa chiều cho mẹ. Chẳng mấy chốc trên bàn ăn có đầy đủ màu sắc, cháo có, thịt có, canh cũng có. Y Lâm đẩy chén cháo lên trước mặt mẹ, cô đưa vào tay bà cái muỗng :

- Mẹ, nếu không thích ăn cháo, thì ăn cơm, con có chuẩn bị cơm.

Bà Trịnh nhìn vào chén cháo trước mặt, lại nhìn qua mấy đĩa nhỏ đồ ăn, thật ra bà không muốn ăn, nhưng thấy con gái tất bật lo cho bà, nên bà vẫn cố cố gắng ăn cho đầy bụng vậy.

- Ăn, ngon thế này không ăn sao được.

Bà Trịnh đưa muỗng múc một thìa cháo, sau đó đưa lên miệng, thấy vị cũng hợp nên bà nhanh chóng ăn hết cháo Y Lâm mang tới.

Buổi tối Y Lâm ngồi bên giường bệnh, dọn dẹp, thấy mẹ đã ngủ, cô cắt đĩa trái cây ban nãy bà ăn còn dư vào trong tủ lạnh, sau đó gọi điện thoại cho cô giúp việc lên thay cô chăm sóc Bà Trịnh. Đợi cô giúp việc tới nơi, Y Lâm dặn dò mấy câu rồi rời đi.

Về đến nhà, Y Lâm thấy anh trai đã đang ngồi trong phòng khách xem tivi từ bao giờ, cô ngạc nhiên nhưng không hỏi, lặng lẽ lướt qua Trịnh Bình Phong, cô đi về phòng, nhưng lại nghe thấy tiếng nói của anh trai :

- Sau này anh dọn về đây ở với mẹ và em, thời gian này mẹ cần được chăm sóc đặc biệt, cần gần gũi với mẹ.

- Vâng.

Y Lâm ngoan ngoãn gật đầu, rồi đi thẳng lên trên tầng, không nói thêm gì nữa. Cả tuần nay chăm sóc mẹ, cô luôn trong trạng thái không được thoải mái, nhất là khi thấy mẹ cô tỏ ra bình thường. Cô cũng phải tỏ ra mình không biết, đâm ra rất mệt mỏi.

Trịnh Bình Phong ngồi xem TV thêm một lúc, sau đó nghe một cú điện thoại, liền đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, Y Lâm ngồi soạn thảo một số văn kiện quan trọng cho công ty, lại nhận được điện thoại của Trần Hạo, cô liền sắp xếp lại đồ đạc, đi ra bên ngoài nghe điện thoại.

- Y Lâm, có rảnh không? gấp tờ một chút được không?

- Hiện tại thì đang bận, nhưng một chút nữa thì sẽ rất rảnh.

- À, cậu di dời công việc vào lúc rất rảnh đi, bây giờ gấp tờ một chút.

Ngẫm nghĩ một hồi, Y Lâm chạy vào nhìn đồng văn kiện, thấy còn non nửa, miễn cưỡng đóng cửa văn phòng lại, gấp một chút, không chết ai được.

- Ok, ở đâu?

- Gần công ty cậu, nhanh lên, tờ đang đợi cậu ở dưới, chúng ta cùng đi.

- Được.

Y Lâm cúp máy, cô định đi vào nói với hân một tiếng, nhưng lại cảm thấy không cần lắm, vì chỉ gấp một chút. Lúc cô xuống tới sảnh công ty, đã thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng đợi cô phía bên ngoài.

- Này cô, giữa giờ làm việc cô đi đâu thế?

Y Lâm bây giờ mới phát hiện ra cửa công ty hôm nay được trang bị thêm bảo vệ, tự nhiên bị chặn lại ở cửa, nhìn ra bên ngoài thấy Trần Hạo đang đứng đợi cô, mà trời thì không mát mẻ gì, nắng cũng đã bắt đầu gắt, cô tự nhiên thấy sốt ruột, bởi vì trong cuộc điện thoại vừa rồi, cô nhận ra được giọng nói của cậu mang đầy lo âu, lại không hề được tự nhiên, hệt như cậu đang gấp chuyện gì.

- Tôi đi ra ngoài có công chuyện, mấy anh làm cái gì vậy?

- Xin lỗi, chủ tịch vừa ra lệnh, nhân viên muốn đi ra bên ngoài, đều phải có giấy của chủ tịch.

- Cái gì? Lệnh từ bao giờ?

- Lệnh bắt đầu từ hôm nay!

Y Lâm ngạc nhiên nhìn tên bảo vệ đứng trước mặt, cô loay hoay không biết nói hân thế nào, lại thấy một nhân viên thoải mái đi ra bên ngoài ở cửa bên cạnh, liền chạy qua bên đó, nhưng vẫn bị chặn lại. Cô tức giận quá lớn :

- Mấy người quá đáng vừa thôi, tại sao người ban nãy đi ra không hề cần giấy tờ gì? Đừng hòng nói dối tôi, mắt tôi không có mù!

Tên bảo vệ khẽ bật cười, anh ta móc điện thoại ra, đưa lên trước mặt Y Lâm.

Y Lâm há hốc miệng ra, bên trong là lệnh khẩn cấp của công ty, nói bảo vệ phải chặn cửa không cho người ra nếu không có giấy cho phép của Chủ tịch, luật này chỉ áp dụng đối với một mình cô.

- Được rồi, vậy các anh cứ cho tôi ra đi, về phần trách nhiệm, tôi chịu hết cho các anh, được chứ?

Y Lâm thoả thuận, nhưng hoàn toàn chỉ nhận được cái lắc đầu của tên bảo vệ. Cô khẩn trương nhìn ra bên ngoài, bắt gặp Trần Hạo bị mấy người áo đen lôi đi mất, lòng cô lúc này như bị lược chín, thật sự rất lo lắng. Một Mộc Trần vì cô mà bị chò đi đã là quá đủ rồi, thêm một Trần Hạo nữa, cô chết mất thôi.

Y Lâm không giằng co với tên bảo vệ nữa, trực tiếp gọi điện thoại cho Trịnh Thăng :

- Alo, anh mau thả em ra bên ngoài!

- Em nói cái gì, anh không có nhốt em!

- Vậy tại sao bọn họ chặn em, không cho em ra bên ngoài?

- Bọn họ chỉ làm đúng nhiệm vụ của mình, và em cũng nên làm đúng luật lệ của riêng em đi :)))

- Anh quá đáng!

- Em tự bỏ công việc mà đi làm việc riêng, anh không chấp nhận.

Y Lâm mặc dù biết Trịnh Thăng có lý riêng của mình, đành xuống giọng với hắn :

- Xin anh, từ nay sẽ không bao giờ như vậy nữa.

Ngay lúc đấy, điện thoại trong tay cô kêu " Ting " một tiếng, cô lập tức xem, là tin nhắn của Trần Hạo :

- Y Lâm, cậu không cần phải gấp tở nữa, không kịp rồi, thật ra lần này muốn gặp cậu lần cuối, bởi chuyện làm ăn của nhà tớ, ở Việt Nam thực sự không được tốt, cho nên, tớ cần đi qua nước ngoài phát triển thêm một chút, nhưng nếu rất tốt thì có thể sẽ không về nữa, ... Chúng ta là bạn bè tốt mà, phải không? Lần cuối cùng có thể gặp cậu, có thể cầm tay vẻo má cậu là không thể nữa rồi. Y Lâm, tớ đang đến sân bay, qua nước ngoài có thể rất bận, tới nơi cố gắng gọi cho cậu một cuộc điện thoại, nhớ giữ gìn sức khỏe, thương ♡□♥□♥□ " "

Tin nhắn khá dài, nội dung lan man chỉ có thể, Y Lâm gần như cảm nhận được rằng, kể từ lúc này trở đi, cô sẽ không thể gặp Trần Hạo nữa, trong lòng rất hụt hẫng, nhưng Trần Hạo bị bắt đi ở trước mặt cô, trong tin nhắn cũng không hề giải thích cho cô. Y Lâm chạy vội lên trên chỗ Trịnh Thăng, cô không tin không có liên quan tới hắn.

Y Lâm bỏ qua lời ngăn cản của thư kí, trực tiếp mở cửa chạy vào phòng chủ tịch, bắt gặp hắn đang đứng bên cửa kính nhìn xuống dưới, tư thế thoải mái thư giãn vô cùng, dường như biết cô tới, hắn cũng chẳng có phản ứng gì, vẫn giữ nguyên tư thế như vậy.

- Trịnh Thăng?

Y Lâm chậm chậm đi tới gần hắn, gọi tên hắn mang theo ý dò xét rất nhiều.

- Ủ, em suy nghĩ đúng rồi đấy!

- Nếu em đúng, tại sao anh lại làm thế?

- Giữa nam và nữ, không có quan hệ gọi là bạn thân

- Ủ, anh đừng làm hại cậu ấy, đưa cậu ấy tới sân bay sớm một chút, cũng không sao.

Trước thái độ của Trịnh Thăng, cô cũng không muốn đối co nữa, trước một số chuyện đã xảy ra rồi, chấp nhận còn hơn không, bởi không chấp nhận cũng chẳng làm gì được. Lúc cô bước ra cửa, nhận được một tia sắc bén từ mắt của thư kí. Có lẽ, cô ấy cũng nghe được ít nhiều cuộc đối thoại giữa cô và hắn rồi, thái độ kia chẳng phải là muốn đánh ghen hay sao?

Cuối ngày, Y Lâm sau khi sắp xếp xong tất cả văn kiện, soạn thảo thêm một số bản thảo cho dự án, cô đóng cửa phòng làm việc rồi đi về nhà. Đi ra chỗ thang máy, không ngờ thấy hắn đang đứng đợi ở đó, cô không ngạc nhiên, mà thấy vô cùng chán nản, cảm giác như tất cả mệt mỏi của ngày hôm nay, đều không mệt mỏi bằng sự xuất hiện của hắn.

Cô cúi mặt xuống, chậm rãi bước tới thang máy, thầm cầu mong rằng thang máy mở ra đi, và hắn đừng đợi cô, cứ thế mà đi xuống cũng được.

Trịnh Thăng đứng trước cửa thang máy đã mở sẵn ra kia, hắn không đi vào ngay, mà vẫn cứ đứng đợi hệt như thang máy chưa mở, thấy cô vẫn cứ mãi ở đằng xa không chịu tiến lên, hắn đành bước tới chỗ cô đang đi, cầm lấy tay cô mà kéo.

Y Lâm hai tay giấu sau lưng, đi một phần bốn bước một, cực kì chậm chạp tiến tới, bỗng thấy tay bị giật ra một cách mạnh bạo, ngẩng đầu lên đã thấy đang ở trong thang máy rồi. Tim cô đập chậm lại mất mấy giây.

Trịnh Thăng buông tay cô ra, hắn cũng chẳng nói gì, cô cũng chẳng buồn nói, cứ thế mà cả hai đều im lặng một cách đáng sợ, tới nỗi bên trong có người mà người bên trong còn không cảm nhận được. Chỉ đến khi cửa thang máy mở ra lần nữa, hắn lại nắm lấy tay cô, kéo một mạch đi ra bên ngoài, dù nói là đến giờ tan làm, nhưng sảnh công ty bây giờ thật sự còn rất nhiều người đi, nếu hắn có hành động thế này, chẳng phải là đang hăm hại cô một cách công khai hay sao?

Sảnh công ty đang im lặng bỗng vì cảnh tượng kia mà ồn ào hẳn lên, mọi người bắt đầu xúm vào thành cụm người, xì xầm to nhỏ, có người còn lấy điện thoại ra chụp một tấm. Y Lâm ngoài giả điếc giả mù ra, còn có thể làm gì? Cô cũng không ngờ hôm nay, lại có nhiều chuyện vồ vập đập vào cô như thế. Có điều, Trịnh Thăng cũng không nghĩ rằng, hắn hôm nay lại trẻ con tới vậy, tự nhiên muốn công khai với cô, lại muốn cô có thể thoải mái đối diện với hắn, càng không nên muốn giấu nhem mối quan hệ của cô và hắn, làm cho nó trở nên mờ nhạt.

~~~~~

Năm mới rồi, chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc , gặp nhiều may mắn, luôn ủng hộ Au và truyện nha :)))) Love

Chương 18: Anh Trai Giúp Em

Ngày hôm sau, Y Lâm xin nghỉ việc, bởi sáng sớm vừa mở mắt ra đã thấy quanh nhà có rất đông người, không ngờ tốc độ truyền thông lại nhanh đến thế.

Cả ngày cô nằm dài ở nhà, không dám đi ra ngoài, càng không dám lên bệnh viện gặp mẹ. Bởi, đám nhà báo kí giả đã vây kín nhà cô rồi. Trịnh Bình Phong cũng biết chuyện, nên cả ngày ở bệnh viện, cũng không về nhà. Người giúp việc cũng cho nghỉ làm nốt, cô ấy mà đi làm, chỉ sợ bị tra khảo không vào nhà được.

Còn Y Lâm, một người một điện thoại lẫn lộn, thỉnh thoảng kéo rèm ra ngó, lại thỉnh thoảng hé cửa sổ ra nghe ngóng, ngoài nhìn thấy người ngày càng đông, xì xầm rộn ràng cả một khu phố, chẳng còn gì khác. Cô đã cố gắng bảo vệ khu phố, nhưng được gì, đuổi không đi còn đuổi làm gì?

Đến xế chiều, chịu không nổi uất ức cô gọi điện thoại cho anh trai :

- Alo, có chuyện gì sao?

Trịnh Bình Phong nằm dài ở ghế salon , hai chân anh co lại, một tay gác lên trên trán, tay còn lại đánh máy tính đặt phía trên bụng, còn điện thoại kẹp giữa bả vai và tai. Tác phong nhìn rất bê bối lười biếng nhưng quyến rũ cực kì.

- Anh còn hỏi nhầm. Mau giúp em đuổi người đi.

- Người tự đến tự đi, sao anh phải đuổi.

- Em muốn ra ngoài, xin anh đấy!

- Người không phải do anh gọi tới, anh không đuổi. Hơn nữa, chuyện này đâu phải anh gây ra.

- Anh giúp em gái một chút, không được sao?

- Em có người của em, kêu người đó ra mà đuổi. Anh còn phải để dành sức, sau này còn phải giúp đỡ người của anh.

Y Lâm khô héo lời, không mặt dày năn nỉ anh nữa, trực tiếp đập máy.

- Người người cái con khi, giúp đỡ em

gái một chút, anh chết à, cái tên khôn khiếp bạn anh, nhờ hấn chỉ sợ hấn làm to chuyện hơn nữa, lúc đấy chết đến nơi còn không kịp ngáp.

Một công đôi việc, cùng một lúc, hai chàng trai cùng hắt xì. Cảm giác không tệ.

Buổi tối, đám kí giả đã về bớt phần nào, sở dĩ cánh nhà báo vẫn trực chờ ở đây là vì họ chưa có một thông tin chính diện nào về cô, và lại, họ chắc đang ráo riết tìm về thân phận của cô, nhưng mà đâu có đơn giản, ngay cả căn nhà này muốn tìm ra người chủ đích thực xem ra hơi khó, bởi Trịnh Bình Phong xưa nay tác phong luôn kín đáo về đời tư, việc gì không muốn tiết lộ thì sẽ không bao giờ được lộ ra ngoài. Mà nếu không có tin tức gì, hấn là họ cực kì tò mò về thân thế của cô, vì thế càng phải vây lấy cô cho đến khi cô chịu lộ mặt thì thôi.

Tin tổng giám tập đoàn TT công khai bạn gái trước mặt nhân viên bỗng dựng lên trang nhất, lần át tất cả, có báo còn tra ra Y Lâm là trợ lí mới tới, có báo lại ghi là thư kí riêng, nhưng nói chung nội dung đều lan man về thân phận của cô, đều tỏ ý rằng cô may mắn bla bla.... Nhưng cái mà Y Lâm ức nhất vẫn là những lời nói nghe không lọt tai một tí nào của độc giả bình luận, họ nói cô quyến rũ rồi trợ lý thực ra là đầu gối cùng mới được ngoi lên, suy cho cùng là đều tỏ ra ghen tị với vẫn.

Sáng hôm sau, đám nhà báo còn đến đông hơn nữa, lần này còn nhấn chuông liên tục, báo hại cô đình tai nhức óc. Y Lâm ở bên trong nhà thực sự rất tức giận, nhưng lại không dám lao ra bên ngoài, bởi cô sợ ánh đèn flash, cô có một nỗi ám ảnh nhất định với nhà báo cũng như máy ảnh của họ. Bởi cô hay đọc báo mạng về các minh tinh điện ảnh, thật sự có những tấm hình chụp không đúng góc độ trông rất đáng sợ. Đúng, cô rất sợ mình bị chụp phải.

Phía bên Trịnh Thăng vẫn là hết sức thoải mái, anh sớm đã kêu người ra dẹp loạn, vì thế rất nhàn nhã ngồi nhâm nhi cà phê buổi sáng.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng bước chân nhẹ như không của một người mặc vest đen trông rất lịch lãm, có điều tướng tá hơi nhỏ nhắn nhưng bù lại thì đẹp trai.

- Giám đốc, phía bên nhà báo đã dồn quá hết bên nhà của cô Y lâm rồi, có cần qua bên đó giúp cô ấy? Tôi nghe nói cả ngày hôm qua cô ấy đã không ra ngoài rồi!

- Không cần!

Trịnh Thăng thẳng thắn trả lời, Trần Hiểu tuy không ngạc nhiên nhưng cậu vẫn nói thêm :

- Giám đốc, nghe nói đám kí giả đó ngày càng bạo hơn, hôm nay đã bấm muốn nát chuông cửa nhà rồi!

Trịnh Thăng khẽ bật cười, anh nhấp một ngụm cà phê đắng, nhưng lại thấy ngọt ngọt ở miệng. Anh nhìn ra phía bên ngoài công ty qua lớp cửa kính bên ngoài, thấy ánh nắng đã gắt lên rồi, màu vàng dần đậm hơn, cửa kính hình như cũng ấm lên rồi.

- Cứ để họ bấm hư chuông, cô ấy một mực không thèm gọi cho tôi, không cần sự giúp đỡ của tôi, tôi chắc cũng không nên giúp.

Trần Hiểu gạt đầu một cái, rồi đi ra bên ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Trên màn hình máy tính trước mặt đột nhiên hiện ra một cuộc gọi video từ Trịnh Bình Phong. Trịnh Thăng nhìn thấy liền vui vẻ bắt máy. Màn hình dần hiện ra khuôn mặt lười biếng của Bình Phong, lại thấy gối đầu trên tay ghế sofa, chắc có lẽ đang nằm dài ở ghế. Trịnh Thăng nhướn lông mày lên hỏi :

- Sao?

- Cậu giải quyết cái đám lùm xùm trước nhà tôi đi, tôi còn phải về nghỉ ngơi tắm rửa, nằm ở ghế sofa của bệnh viện cứng tới mức không ngủ được!

- Cô ấy gọi cho cậu?

Trịnh Thăng một phát đoán ra được ngay, Bình Phong lúc này phá ra cười :

- Haha, nhà tôi hết đồ ăn rồi, con bé kêu đói, muốn tôi mang đồ ăn tới, nhưng đám đông kia mà thấy tôi thì có phải sẽ vây kín tôi không?

- Đói?

- Ừ, cho người giúp việc nghỉ mấy ngày, mà hôm qua tôi nghe cô giúp việc nói cô ấy mua đồ ăn tươi từng ngày, không có thói quen tích trữ đồ ăn.

- Được rồi, tôi tới dẫn cô ấy đi!

- Đừng!

Trịnh Bình Phong ngay lập tức can lại, động tác di chuyển của Trịnh Thăng lập tức ngừng lại.

- Sao nữa?

- Con bé không thích bị đám đông vồ lấy, càng cảm thấy sợ hãi máy ảnh của người khác chĩa vào mình. Nó sợ người ta chụp xấu nó!

Trịnh Thăng bật cười, không tin vào tai mình :

- Còn vậy nữa à? Nhưng làm sao cậu biết? Cậu không phải rất ít tiếp xúc với cô ấy sao?

Trịnh Bình Phong khẽ liếc qua bên cạnh, sau đó ghé sát miệng vào màn mình, là bộ dạng nói thì thầm, phía bên này Trịnh Thăng cũng ghé tai vào camera để nghe.

- Là bí mật đấy, mẹ tôi mới tiết lộ, con bé rất sợ bị chụp hình xấu, ngoài những người nó tin tưởng ra, bí mật này không ai biết được.

Nghe xong thì Trịnh Thăng tiện tay gấp máy tính lại, trực tiếp lấy áo khoác vắt trên ghế đi ra bên ngoài. Lúc ra không ngờ gặp Trần Hiểu đang đứng trước cửa, liền nói :

- Trần hiểu, mở một cuộc họp báo, thu hút hết đám kí giả về bên đây.

- Được

Trần Hiểu tác phong cực kì nhanh, lập tức lôi điện thoại ra nói mấy câu, sau đó gạt đầu một cái.

- Xong rồi sao?

- Vâng!

- Đã sớm dự liệu rồi chuẩn bị?

- Yep!!!

Trịnh Thăng lập tức bật cười khoác lấy vai Trần Hiểu :

- Không hổ danh hiệu tôi! Yep!!

Cùng lúc đó, Y Lâm ở trong nhà hai mắt thâm lại, người như không có sức nữa. Ngày hôm qua ở nhà sớm đã ăn hết những gì còn ăn được trong tủ lạnh, bởi rất ít khi ăn ở nhà nên tủ lạnh cũng chẳng có gì nhiều, cô giúp việc lại siêng đi chợ hằng ngày nên không mua dư đồ ăn. Hôm nay muốn ngủ để quên đi cái đói thì lại bị làm phiền tới mức không nhắm mắt được.

Điện thoại lại bị vứt ở góc nào, Y Lâm thực sự không tìm ra, thậm chí tới sức lực để tìm điện thoại còn không có, cô thực sự là bị đói đến mức không làm được gì rồi!!

Một lúc lâu sau, những tiếng chuông cửa ình ỏi đều không phát ra nữa, Y Lâm mới lấy hết sức bình sinh ra đứng dậy đi ra vén nhẹ màn cửa lên, không ngờ thấy trước cửa nhà vắng tanh, không còn lấy một người.

Cô vội vàng đi thay đồ, khoác một cái áo khoác dài thật to, thật kín, đồng thời đeo khẩu trang đội mũ kín mít. Sau đó cầm lấy ví của mình, lén lút mở cửa, ngó trước ngó sau không thấy ai liền vội vàng khoá cửa lại đi ra bên ngoài.

Chợt thấy một chiếc taxi đậu gần nhà, cô ngay lập tức nhảy vào bên trong, không đợi người tài xế hỏi, liền nói muốn đi tới một nhà hàng gần nhất.

Tài xế taxi khẽ cười một cái, lộ hàm răng đều tăm tắp mà trắng toát, Y Lâm nhìn thấy liền cười trừ:

- Xin lỗi, tôi đường đột quá hay trong tôi giống kẻ lừa đảo vậy?

Y Lâm gỡ nón, lại gỡ khẩu trang ra cho thoải mái, gỡ cả mắt kính đang đeo, mới thấy tài xế thực ra rất đẹp trai đi.

- Ohhh, Anh đẹp trai thật đấy, thế này mà lái taxi chẳng phải uổng sao?

Trần Hiểu khởi động xe, sau đó lái xe rời đi, động tác rất nhanh nhẹn, khẽ đáp lại lời Y Lâm:

- Cô đừng nói thế, tôi chỉ là thấy cô xinh đẹp như vậy, sao lại bị kín đến mức tôi nhìn cũng thấy nóng. Sợ người khác nhìn thấy nhan sắc à?

- Không phải thế, chỉ là có môtôos chuyện nên tôi phải như thế, nhưng bây giờ thì tốt rồi.

- Vâng.

Y Lâm ngồi trong taxi, thật sự cảm thấy rất mệt, không lâu sau liền gục đầu vào cửa sổ ngủ quên mất.

Trần Hiểu chở cô tới một nhà hàng khá sang trọng, lúc dừng xe quay lại thì thấy cô ngủ mất rồi, cũng không nhớ gọi, liền gọi điện thoại cho Trịnh Thăng.

- Giám đốc, họp báo xong chưa?

- Xong rồi, cô ấy vẫn chưa ra khỏi nhà à?

- Không phải, ra rồi, lúc lên xe liền muốn đi nhà hàng, nhưng lại ngủ quên mất trên xe, giờ phải làm sao?

- Để tôi gọi đồ ăn tới TT, cậu chở cô ấy qua bên đấy đi.

- Được!

Trần Hiểu ngắt điện thoại, khẽ quay lại đằng sau thì thấy Y Lâm vẫn ngủ. Trần hiểu khởi động xe rồi chạy về TT.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chậm Một Chút Cũng Tốt

TT

Chiếc taxi chậm rãi tiến vào bên trong, dừng lại ngay cạnh bên cây hoa anh đào, vì thời tiết còn chút se lạnh nên hoa anh đào nở rất đẹp, màu hồng hồng của hoa làm bừng sáng cả thân cây, không, là cả căn nhà, là tất cả những gì hiện hữu nơi đây, đều bừng sáng hết.

Y Lâm ngủ khá sâu, chỉ khi thấy cổ mình quá đau nhức, động người một cái rồi tỉnh dậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ, là cả một cây anh đào rất đẹp, hoa anh đào rụng, bay uốn lượn trong gió từng đường đẹp mắt, lại lướt qua cửa kính xe nhẹ nhàng.

- Tài xế, đây là nhà hàng nào thế? sao tôi ở đây lại không biết?

- Xin lỗi cô, nhưng đây không phải là nhà hàng, đây là TT.

- TT?

- Cô có thể xuống ghế ngồi đợi, đồ ăn cũng sắp được mang đến rồi.

Trần Hiếu đi ra bên hông xe, kính cản mờ cửa cho Y Lâm bước ra bên ngoài, vừa hay lại thấy một bộ bàn ghế gỗ ở dưới thân cây nên nói với Y Lâm.

- Được!

Y Lâm chỉ vì cảnh quá đẹp, lại lạ mắt nên không do dự, trực tiếp đi xuống xe, lúc vừa bước xuống liền bị cánh hoa rơi ngay trên đầu mũi, cảm giác nhột nhột, nhưng là vô cùng thích thú.

- Haha, anh xem này, có phải khung cảnh này chỉ có ở trong phim đúng không?

Y Lâm cười tít mắt, nụ cười của cô mang đầy sự vui vẻ yêu đời, còn có cả đáng yêu và một chút trẻ con nữa. Nếu các chàng trai đều thấy cảnh sắc này, sẽ còn có thể không rung động hay sao?

Trần Hạo trở về thực tại, anh mỉm cười, sau đó cúi đầu rời đi, bởi anh chợt nhớ ra còn một số chuyện anh cần phải giải quyết. Trước khi lái xe rời đi, anh khẽ nói với Y Lâm vài câu:

- Cô ở đây đợi người nhé, giám đốc sắp tới rồi, còn nữa, ở căn nhà này, cô thích làm gì cũng được, tùy ý phá phách cũng không sao.

Chiếc taxi màu vàng nhanh chóng rời khỏi TT, cánh cổng to lớn cũng từ từ khép lại. Y Lâm ngây ngẩn người đứng bên cạnh cây hoa. Giám đốc? anh trai cô có nhà riêng hay sao?

Y Lâm nói trắng ra cũng không quan tâm đến chủ nhân cho lắm, xét cho cùng, người ta cho cô phá, thì cô phá. Cô đi một vòng xung quanh cây anh đào, ngắt một bông cài lên tai, sau đó thì dạo quanh căn nhà. Căn nhà trông rất hiện đại, thiết kế theo phong cách lịch lãm sang trọng, cửa đều làm bằng kính trong suốt, có thể nhìn ra đồ bên trong khá mắc tiền và mang hơi hướng của người thích sự hoàn hảo, nhìn từ bên ngoài vào căn nhà như một hộp

thuỷ tinh, bên trong chính là đựng những món đồ xám bạc. Chính giữa căn nhà là một cầu thang xoắn màu đen, không có tay vịn, chỉ là những miếng vuông màu đen gắn vào cây cột có sự uốn lượn ở giữa. Nhưng trông nó lại rất chắc chắn, mang lại cảm giác cảm giác cứng cáp, an toàn.

Căn nhà được thiết kế theo kiểu thoải mái rộng rãi, lại hơi hướng phá cách nên không gian bên dưới tầng trệt trông có vẻ khá hỗn độn, bởi nó bao gồm cả phòng khách lẫn một gian bếp hướng ra bên ngoài trời. Nơi phía sau căn nhà, nơi mà căn bếp hướng ra là một hồ bơi, xung quanh chính là một bãi cỏ sân vườn rất tươi mát.

Đi một vòng lớn của căn nhà, trông nó thật sự rất đẹp, nhưng lại rất trống vắng, cảm giác trông như nơi này chỉ có mỗi cây anh đào trước cửa là mang lại sự sống cho nó vậy. Thật sự cảm giác rất khô khan, rất cô đơn, mặc dù rất đẹp.

- Quan sát đủ chưa?

Một giọng nam trầm trầm ấm ấm phát ra phía sau, không khiến Y Lâm giật mình, nhưng lại mang lại cảm giác sợ hãi.

- À, thì ra là Trịnh Thăng, còn tưởng giám đốc là ai.

Y Lâm chậm rãi quay lại, phát hiện ra một bàn đồ ăn ngay trước mắt, nào là tôm hùm, rồi cua, mực.... nói chung toàn là hải sản, cực kì bắt mắt.

- Cảm ơn giám đốc, không phiền nếu tôi ăn ngay chứ?

Y Lâm tiến tới bàn ăn, giật lấy đôi đũa trên tay Trịnh Thăng đang chuẩn bị đưa cho cô, trực tiếp ngồi xuống rồi đưa mắt nhìn Trịnh Thăng hỏi.

- Đừng vội, anh biết em đói, nhưng mà đừng như thế.

Trịnh Thăng lấy lại đôi đũa trên tay Y Lâm, móc trong túi áo khoác ra một chiếc khăn, chậm rãi lau sạch. Y Lâm ngồi chăm chú nhìn động tác của anh, đầu óc mơ màng, hoá ra anh sạch sẽ, lại còn không thích con gái háu ăn, vô duyên.

Tức thì Y Lâm cầm ngay một con tôm trên đĩa, cho vào miệng nhai ngấu nghiến, sau đó lấy tay chùi vào quần áo đang mặc, lại tiếp tục cầm lấy một con bạch tuộc, cho nốt vào miệng, động tác vô cùng thô tục và mất vệ sinh. Lúc đang nhai ngồm ngoàm trong miệng cô người lên nhìn Trịnh Thăng rồi nháy mắt.

Trịnh Thăng nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị, mắt anh chợt loé

lên rồi lập tức ôm lấy cô, nhấc bổng lên mang vào bên trong nhà, còn tiện tay cầm thêm một đĩa đồ ăn mang theo vào bên trong.

Y Lâm bị anh làm cho hốt hoảng không nuốt trôi được miếng bạch tuộc, thành ra bị nghẹn cứng ở cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tím tái lại, cô hoảng sợ túm lấy cổ áo anh không ngừng đập mạnh. Trịnh Thăng động tác nhanh và dứt khoát, lúc vừa vào bên trong nhà liền nhấn nút, tức thì tất cả các rèm cửa màu xám đồng loạt kéo ra, biến căn nhà trong suốt trở nên kín bưng, không còn có thể nhìn ra bên ngoài nữa. Anh nhìn một lượt rồi lại nhìn cô gái đang dấy giữa ở trong lòng, tìm anh khăn trương vô cùng, ngay lập tức anh lật úp người cô lại, đặt người cô cúi xuống, một tay anh giữ lấy eo cô, tay còn lại đập mạnh vào lưng cô. Đập một cái khiến Y Lâm ngay lập tức phun ra miếng bạch tuộc trong họng. Lúc này Trịnh Thăng mới thở ra được một hơi, anh lại thấy Y Lâm hết sức, người trở nên mềm nhũn dưới cánh tay anh, một loại cảm giác khó chịu dâng lên trong anh, cô gái nhỏ bé này, từ khi nào lại làm anh trở nên gấp gáp, lại sợ hãi như vậy chứ?

Y Lâm phun ra được miếng bạch tuộc thì như chết đi sống lại, người cô mềm ra không cử động được, lại gấp gáp hít lấy không khí thành ra bị sặc, ho liên tục một hơi. Hơn nữa, còn vì cú đánh của anh mà tưởng như lưng phôi tới nơi.

Trịnh Thăng liếc mắt thấy đồ cô vừa nôn ra ở đó, liền cau mày rồi lật ngửa người Y Lâm lại, ẵm cô vào phòng.

- Đứng, tôi tắm!

Y Lâm thều thào được hai câu, khi mà Trịnh Thăng muốn thả cô nằm xuống, cô lại đưa tay túm lấy cổ anh, không muốn nằm xuống.

- Em muốn đi tắm?

Trịnh Thăng hỏi, Y Lâm lắc đầu, nhưng sau lại gật đầu.

- Được, tôi chuẩn bị nước, tôi tắm cùng em!

Trịnh Thăng bỗng mỉm cười rồi nói, anh vẫn thả Y Lâm nằm xuống giường, sau đó nhanh ơi là nhanh liền biến mất. Báo hại cô nằm như một xác chết ở giường, đến cử chỉ phản đối cũng không làm được, chỉ là sự kinh sợ trong mắt hiện ngày càng rõ hơn.

Tiếng nước bắt đầu chảy trong phòng tắm, Trịnh Thăng chỉnh chế độ nước số 3, anh đưa tay sờ thử thì thấy ấm nóng vừa đủ, sau đó, anh lại mở toang cửa phòng tắm ra, rồi đi ra ngoài. Y Lâm nằm bên trong nghe tiếng nước chảy rất mạnh, rất to, cô nuốt nước miếng liền cảm thấy nhấm nháp vì cổ họng đau rất. Cô hoảng sợ chống tay ngồi dậy, chỉ là vừa khi ngồi dậy được thì liền thấy Trịnh Thăng đi vào, trên người đều không mặc quần áo, chỉ là nơi cần che thì đã có chiếc quần nhỏ che vừa đủ.

Y Lâm hốt hoảng nhưng lại không nhắm mắt, trực tiếp nhìn thẳng vào quần nhỏ của anh, nhìn tới nỗi mà cả người Trịnh Thăng đều cảm thấy khó chịu.

- Em, phản ứng chân thật quá rồi đấy!

Trịnh Thăng từ từ tiến tới, muốn hù cô một chút, nhưng Y Lâm không hợp tác với anh, cô vẫn cứ ngồi yên như vậy, khi anh gần tới thì nhìn anh nói :

- Như tên biến thái, mau đỡ em đi tắm, nhanh.

Y Lâm làm như không có chuyện gì, cô đưa tay túm lấy bắp tay của Trịnh Thăng, rồi cùng anh đi vào bên trong phòng tắm. Đến cửa phòng tắm, cô mới quay lại nói với anh :

- Nhà anh hình như trên tầng cũng có phòng tắm phải không? Anh chịu khó lên đó được không?

Trịnh Thăng thấy cô nghiêm túc đến lạ, nhưng cũng không muốn trêu ép cô nữa, bởi sắc mặt cô kém lắm rồi. Anh mỉm cười gật đầu, sau đó đóng cửa phòng tắm lại giúp cô. Hôm nay anh không những không trêu được cô, còn bị cô làm cho hơi bêu bêu. Trịnh Thăng cúi xuống nhìn mình một lượt rồi tự nhủ : "Y Lâm, có phải vì đẹp quá nên em không dám thương thức?"

Tiếng nước chảy đều đều, hai nơi hai người đều đỏ mặt vì nhau.

Y Lâm trong phòng tắm thở dốc, cô ban nãy sớm biết mình sẽ bị trêu đùa, bởi với bộ dạng yếu đuối sắp chết đến nơi thế này còn ai muốn, huống chi vật của anh khá lớn, thì nhu cầu không phải rất cao hay sao? Cô tự nhủ với bản thân, vừa vỗ vỗ lên mặt mấy cái cho thật tỉnh táo.

Trịnh Thăng nhìn bộ dạng mình trong gương, hấp dẫn thế này mà bị cô nhìn cho hết, cho sạch, lại tỏ thái độ dửng dưng, anh tự nhủ có phải rằng cô mệt quá nên mới như vậy, hay là anh thực chất không có đủ quyền rũ.

- Bụng sáu múi, cơ bắp vừa phải không quá to, Thăng nhỏ cũng dài vừa đủ không quá lộ. Mây tốt thế này còn bị chê ư?

Trịnh Thăng vừa tắm vừa lẩm nhẩm trong miệng. Lúc anh quần khăn tắm

ngang hông đi ra bên ngoài đã thấy cô ngồi ăn ở dưới nhà, là mấy đĩa đồ ăn ban nãy anh mang tới, hơn nữa, đồng đồ cô nôn ra cũng đã dọn dẹp xong. Còn có một mùi hương thơm thoang thoang nhẹ nơi đây. Liếc nhìn một cái nữa, anh thấy cô mặc một bộ đồ mới, không phải là cái áo sơ mi của anh mà anh đã chuẩn bị sẵn ở phòng tắm, hoá ra là trong túi xách nhỏ của cô đều có đủ. Anh chậm rãi đi xuống.

- Em xịt nước hoa à?

Trịnh Thăng ngồi xuống bàn ăn, thấy Y Lâm đang ăn ngon lành, anh cũng tự mà thêm ăn, gấp một miếng tôm vào chén nhỏ của Y Lâm, anh hỏi cô.

- Vừa nãy dọn thì có chút mùi, tiện trong túi của em có một lọ nước hoa nhỏ rất thơm nên mới đem ra dùng, anh không ngửi được hả?

- Không, rất thơm, anh thích nó.

Trịnh Thăng hít một hơi thật sâu rồi trả lời, Y Lâm cũng không thêm nhiều lời, tiếp tục ăn.

- Anh thích thì tốt.

Tối.

Y Lâm ngồi ở dưới gốc cây hoa anh đào, cô nằm dài ra ghế, ngửa mặt lên nhìn ngắm cây hoa, ngắm tới ngắm lui ngắm mãi đều không thấy chán. Hôn nữa, thời tiết mát mẻ se lạnh nên cũng rất tốt. Trịnh Thăng cầm hai ly cacao nóng từ trong nhà ra, anh ngồi xuống hàng ghế đối diện, đặt một ly ở chỗ cô :

- Ngồi thẳng đi, uống cacao nóng với anh, còn có cả kẹo xốp.

Y Lâm nghe thấy, nhưng lười biếng không muốn ngồi dậy, cô đưa tay ra lấy ly cacao, đưa xuống mũi ngửi thử, sau đó định đưa lên miệng nhấp thử thì bị một bàn tay cầm chắc lấy bả vai cô đẩy cô ngồi dậy, tay cầm ly cacao của cô cũng bị người ta nắm chắc đưa lên theo.

- Em là mệ hay là lười biếng quen rồi?

Trịnh Thăng đỡ cô ngồi dậy, tranh thủ ngồi vào chỗ trống kia, để cô dựa vào người mình.

- Anh đoán xem, em có phải loại người lười biếng không?

- Có thể.

- Không, em chính xác là cái loại đó.

Y Lâm cười tươi, cô đưa ly cacao lên nhấp một ngụm lớn, hơi nóng nhưng cũng không phải không nuốt được, rất ngon. Cô dựa cả người mình vào Trịnh Thăng, đặt lại ly cacao lên trên bàn, cô đem một mớ của ngày hôm nay trở thành nhẹ nhàng hết. Cô khẽ nhắm mắt, cô buồn ngủ. Trịnh Thăng cũng biết cô muốn ngủ, anh cũng ngồi yên để cô ngủ, có một số chuyện anh và cô cần phải hiểu nhau nhiều hơn, cho nên mọi thứ với anh, chậm một chút tiến vào tình yêu cũng được.

~~~~~

Các bạn ơi mình xin lỗi về về xưng nhân vật Trịnh Thăng nhé, mình định xưng là hấn nhưng lại quen tay nên xưng thành anh mất rồi. Cho nên từ nay sẽ như vậy luôn nhé, mong các bạn thông cảm ahhhhhh . Cảm ơn :))) tiện thể các bạn cho mình cái nhận xét nhé :))) yêu lắm ahhhhhh :))))

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Câu Nói Của Cô

Y Lâm ngủ say thật là say, nhìn cô còn tưởng là bị đánh thuốc mê. Trịnh Thăng ôm lấy cô kéo hấn vào trong người của anh, cho đầu cô gối vào vai anh, một tay ôm lấy cô, tay còn lại vuốt tóc cô, anh còn nhớ, lúc chiều gặp cô còn cài một bông hoa anh đào bên tai trông rất dễ thương. Nghĩ tới đây anh bất giác bật cười, anh đưa tay nhặt một bông anh đào rơi trên bàn gỗ, cài lại vào bên tai phải của cô.

Y Lâm cảm giác được chặt chẽ, tựa người một cái, bàn tay cô đưa ra ôm chặt lấy anh, mặt vui vào ngực anh, dường như cơ ngực anh hơi cứng, nên cô có chút khó chịu hiện ra mặt, nhưng sau lại thôi, yên lành mà ngủ tiếp. Trịnh Thăng vỗ vỗ lưng cô mấy cái, anh ngắm cô yên lành trong lòng anh, lòng anh ấm áp vô cùng, anh ngay từ đầu nhìn trúng cô, một phát muốn cưới cô về làm vợ, nhưng lại không ngờ, càng tìm hiểu về cô, cô lại khiến anh càng tâm đắc, vốn dĩ anh không tin vào chuyện nhìn một lần trúng ngay ý trung nhân, nhưng biết sao được, ông trời là đang chứng minh cho anh thấy phải không?

Trịnh Bình Phong mở công tắc đèn nhà, anh uể oải gỡ cả vạt ra treo trên cây, lại treo thêm một áo khoác. Cả ngày hôm qua anh ngủ ở bệnh viện, cảm tưởng lưng muốn gãy tới nơi. Trịnh Bình Phong nghĩ tới đây lại nhớ ra Y Lâm, muốn gọi hỏi nhưng lại thôi, Trịnh Thăng sẽ chăm sóc Y Lâm tốt, anh tin là như vậy.

Tắm rửa xong, Trịnh Bình Phong khoác áo choàng tắm đi vào trong phòng ngủ của mình, định đánh một giấc thì bất ngờ có tiếng điện thoại reo, là điện thoại của Y Lâm.

- Sao lại ở trong đây?

Trịnh Bình Phong bước ra khỏi wc, không khỏi thắc mắc. Điện thoại vẫn cứ tiếp tục reo, anh liền bắt máy.

- Alo, Y Lâm, nhớ cậu quá!

Bên kia là giọng nữ khàn trương, nói chuyện có vẻ nhỏ nhưng lại vô cùng rõ ràng, còn nữa, giọng nói này Trịnh Bình Phong một lần nghe liền biết là ai.

****

Y Lâm mơ màng tỉnh dậy, tay vẫn ôm chặt gối ôm, nhưng mà gối ôm hôm nay hơi cứng. Cô cố chấp không chịu mở mắt, muốn ngủ thêm một chút nữa, liền vùi đầu vào gối ôm. Cảm giác cứng lạ lạ, nhưng cũng không tệ, bởi nó ấm.

Ngủ thêm được một lúc, Y Lâm vẫn cảm giác có gì không thoải mái, liền mở mắt kiểm tra.

- .....

Y Lâm không ngạc nhiên, không bất ngờ, càng không trợn to mắt hay gì cả, chỉ là hơi giật mình, có lẽ, lần đầu cô ngủ dậy liền thấy một người đàn ông ngay trước mắt, không quen cho nên mới giật mình.

Trịnh Thăng ngủ ngon, nhưng không được sâu giấc, bởi người kia không những ôm anh chặt, chiếm tiện nghi của anh, mà còn chính thức coi anh như gối ôm nhỏ, mặc dù anh to xác thế này đây, nhưng dường như vẫn là không đủ so với cô, ban đêm cô ngủ đôi tư thế liên tục, tưởng ngủ thật sự xấu, không thể nằm yên một tư thế, hơn nữa hai chân còn gác hết lên gối, còn gấp ác mộng cắn xé lấy anh. Đêm qua, quả thực thấy rất rõ con người của cô, nhưng bất quá, anh lại thấy thú vị mất rồi.

Y Lâm biết anh mới ngủ được một ít, cô cũng hình dung ra đêm qua mình như thế nào, chỉ là khi thấy bắp tay anh có in dấu răng, cô vẫn không thể chấp nhận nổi bản thân. Cô đưa tay sờ vào vết cắn, thấy anh nhũn mềm khó chịu, liền nằm im lại. Mãi một lúc sau tê cứng cả người, Y Lâm đánh liều quay người một cái, thì liền bị anh ôm chặt vào.

- Em cứ ngoan ngoãn như vậy đi, anh rất thích.

Giọng nói anh phả vào tai cô, hơi ấm của anh làm cô nhột đến mức nổi da gà, cô khẽ bật cười :

- Nhột, bỏ ra.

Y Lâm vì nhột mà quăn quéo cả người lên, cô gỡ tay anh ra khỏi người mình, sau đó lăn ra khỏi giường, tiếp đất an toàn.

Trịnh Thăng thấy cô như vậy hốt hoảng không thôi, anh đưa tay tóm lấy nhưng cô nhanh quá làm anh bị hụt, cảm giác của anh rất tệ, não anh lại suy nghĩ đến một số chuyện.

- Y Lâm, em không sao chứ? Anh xin lỗi.

Trịnh Thăng nhanh chóng đưa người tới mép giường, anh thò đầu ra làm mặt hối lỗi với cô, nhưng lại thấy cô đang mơ màng nhắm mắt.

- Thăng, nhà anh trải thảm êm quá, lăn xuống đất cho tỉnh ngủ, mà gặp thế này, lại muốn ngủ nữa.

- Há?

Trịnh Thăng ngạc nhiên nhìn cô, tức thì thấy Y Lâm ngồi dậy, cô vỗ vỗ mấy cái vào mặt, nhéo má một lúc, sau đó mới thấy sự tươi tắn hàng ngày, cô khẽ lết mông đến trước mặt Trịnh Thăng, nhìn anh mỉm cười rồi lại véo hai má của anh. Cô nói :

- Tôi rất ham ngủ, mỗi lần muốn thật tỉnh táo đều phải tiếp đất như vậy mới rời giường được. Nhưng nhà anh làm không được, trải thảm êm thế này, nằm xuống liền muốn ngủ lại.

- Em, ngày nào cũng phải vậy?

- Ừm, nếu không vậy thì không rời giường được.

- Đói thì sao?

- Đói thì ngoại lệ, hoặc không thì nhịn vậy.

Y Lâm nháy mắt với Trịnh Thăng, hai tay dúi xuống vai anh vịn vào để đứng dậy, không ngờ anh nhanh hơn cô, cầm chắc tay cô kéo cô lên giường, động tác nhanh nhẹn mà khéo léo, lăn lộn thêm mấy vòng thì đã ôm được cô vào trong lòng. Y Lâm cũng không ngờ tới, một ngày nào đó lại cùng một người khác lăn lộn trên giường, việc này trước đây chỉ từng lần với Mộc Trần, còn có Trần Hạo. Nghĩ tới Trần Hạo, Y Lâm lại như bị nghẹn ở cổ, thật sự tụt mood, không muốn chơi nữa. Trịnh Thăng thấy cô im lặng liền nhìn cô hỏi :

- Sao vậy, đột nhiên nhớ tới ai à?

- Ừ, trò này, trước đây cũng đã từng chơi với Trần Hạo.

Câu nói này, khiến tim cả hai đều nhói lên, không quá đau đớn nhưng lại làm cho mọi chuyện tốt chuyển thành xấu.

Y Lâm biết mình lỡ miệng, nhưng cô không ngạc nhiên lắm, chỉ là tim cô hơi loạn nhịp một chút, bởi cô vốn là người có hơi hướng nội tâm, tuyệt đối không bộc lộ tâm sự, càng không nói suy nghĩ của mình cho người cô không tin tưởng, cứ sao lại có thể nói hết ra ngay khi anh hỏi, anh từ vào giờ lại là người cô tin tưởng chứ?

Trịnh Thăng vẫn nằm đó, tay vẫn ôm lấy cô, chỉ là muốn buông cô ra mà lại không muốn buông cô. Anh không nghĩ rằng những chuyện thân thiết vừa rồi, chỉ là vì anh giống Trần Hạo nên cô mới có phản ứng lại với anh, hoá ra, trong lòng cô sớm đã có Trần Hạo. Anh không sợ không chiếm được tim cô nhưng lại lo lắng chuyện cô coi anh là vật thể thân, nếu thế thì mãi mãi anh đều không được cô công nhận. Anh không cho phép bản thân mình bị như vậy. Anh siết chặt tay mình, ôm chặt cô vào trong người. Y Lâm không đẩy anh ra, cứ để anh ôm cô một chút, cô không mất gì, anh cũng chẳng được gì, cùng lắm là không khí bớt u ám hơn một chút.

Cả hai cứ nằm như vậy, những suy nghĩ ngổn ngang chông chéo rối rắm vây lấy tâm trí của cô và anh. Thời gian trôi qua nhanh hay chậm thì cũng kệ nó, chỉ là, có một nỗi lo lắng vây lấy. Anh lo lắng cô sẽ cho mình là vật thể thân, cô lại lo lắng rằng mình có thể động lòng với anh sao, với tất cả mọi rồi rắm anh gây ra, còn cả những bí mật anh chưa tiết lộ?

Trịnh Thị.

Trên tầng cao nhất của toà nhà, Trịnh Bình Phong ngồi dán mắt vào máy tính, trên tay là điện thoại của Y Lâm, chẳng mấy chốc đã định vị được vị trí mà số điện thoại hôm qua gọi tới, không sai, là ở ngay công ty.

" Cọc cọc "

- Vào đi.

Bước vào chính là trợ lý mới của Trịnh Bình Phong, là một cô gái có nhan sắc rất xinh đẹp, còn có cả một làn da trắng sữa trông rất yếu đuối mỏng manh, cộng thêm mái tóc đen nhánh óng mượt được cúp đuôi ngang vai, tóc mái lưa thưa. Động tác của cô rất tao nhã, một cử chỉ đều có thể làm động lòng người. Cô nhẹ nhàng đặt tài liệu lên bàn của Trịnh Bình Phong, thanh âm trong trẻo vang lên :

- Thưa Giám Đốc....

- Cô là Mộc Trần ?

Trịnh Bình Phong trực tiếp hỏi thẳng, ngay lập tức ánh mắt có chút thay đổi nhẹ, nhưng không lộ ra nhiều. Cô điềm tĩnh trả lời :

- Giám đốc, anh hỏi lộn người rồi phải không? Hay muốn trêu chọc tôi?

- Có ý gì nghe ra trêu chọc, càng không hỏi lộn người.

- Vậy tôi không có câu trả lời cho anh rồi, tôi không biết.

- Ủ.

- Tôi báo cáo?

- Tiếp tục đi.

TT.

Đã nửa tiếng trôi qua, máu của Y Lâm vì anh mà chảy cũng khó khăn, ôm chặt quá, còn tưởng người cô sắp làm hai phần luôn rồi, cô lên đưa mắt nhìn anh, bắt gặp anh đang nhìn mình chằm chằm.

- Nghĩ đủ chưa?

Y Lâm hỏi, cô sắp không chịu nổi cái không khí quái đản này rồi, lỡ miệng nhắc đến Trần Hạo thì thành ra như thế này, là anh bị dị ứng với Trần Hạo hay là anh ghen? Cô không nghĩ anh ghen đâu nhưng thái độ kia thì chẳng lẽ đang lo lắng chuyện gì sao?

- Trần Hạo là bạn thân của em?

Trịnh Thăng dời tầm mắt vào hư vô, hỏi cô một câu. Sợ dĩ anh quay đi vì sợ mình đoán trúng, sợ nhìn thấy ánh mắt chân thật của cô khi nói về Trần Hạo. Đường nhiên điểm này bị Y Lâm nhìn ra, cô lại muốn trêu chọc anh một chút :

- Ủ, thân tới nỗi hôn còn được, thiếu điều chưa ngủ với nhau thôi! Nhưng nếu cả hai đều muốn, một đêm cũng không sao!

Câu nói này của cô, không ngờ làm cô suýt nữa gãy xương vì bị anh siết chặt.

Câu nói này, anh là để tâm cho đến mãi về sau này.

Câu nói này, làm mối quan hệ trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết.

Cũng vì câu nói này, đoạn tình cảm của chúng ta, bị phá hỏng ngay khi bắt đầu.

Cuối cùng, nhờ nó mà cô mới biết được con người thật của anh.

Cho nên, có một số chuyện, đừng bao giờ trêu chọc, lại quên mất giải thích. Chính là biến chúng ta trở nên đau khổ về sau.

****

Trịnh Thị.

Trợ lý sau khi báo cáo xong thì đi ra bên ngoài, Trịnh Bình Phong cũng không nói gì thêm, mọi chuyện đã quá rõ ràng, đừng tưởng anh không nhìn ra người kia nói dối, chỉ là, anh lại không hiểu tại sao lại thành ra như vậy, tại sao Trịnh Thăng lại làm như vậy, còn Y Lâm, em gái của anh, liệu có biết gì không?

Đáp án xấu nhất Trịnh Bình Phong đã sớm nghĩ ra rồi, nhưng anh lại không muốn khẳng định là nó.

Chẳng lẽ, TT thật sự muốn như thế, Trịnh Thăng đã có hành động rồi? Nghĩ tới đây, anh đứng dậy khoác áo vest bên ngoài vào, chỉnh chu cả vạt. Khuôn mặt nghiêm túc lại bắt đầu xuất hiện. Anh là nghĩ cho công ty, nghĩ cho bố mẹ, còn có Y Lâm, anh phải bảo vệ em gái mình. Anh chuẩn bị một chút, phòng khi nếu có chuyện thật, anh còn trở tay kịp.

Phía bên ngoài, cô gái đang mang tâm trạng hoảng sợ, bàn tay cô cấu vùi vào nhau, điện thoại ở trong túi, muốn lôi ra gọi nhưng lại thôi, bất ngờ cửa phòng chủ tịch mở ra làm cô giật mình.

- Chủ tịch, anh đi đâu?

- Cô ở công ty sắp xếp cuộc họp và soạn văn bản thật kỹ, tôi ra ngoài một chuyến.

- Vâng.

Ngay khi Trịnh Bình Phong vừa bước vào thang máy, cô gái liền lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

~~~~~

Các bạn ơi, mình vô cùng xin lỗi các bạn vì một lỗi rất to là bị thiếu mất chương, cụ thể là chương 9 : Duyên Gặp lại .

Có lẽ là cái lúc mình thêm văn án và xoá mất một chương, có lẽ là lúc đó, mình xin lỗi . Có thể có nhiều bạn đọc tới chương 8 - Văn án- Chương 10 bị hụt mất nhưng các bạn không cmt làm mình cũng chẳng biết, thành ra hôm qua mình mới đọc lại và phát hiện ra :(

Thôi thì mình thêm lại chương 9 vào phần văn án luôn nha, tại vì trên sàn truyện không cho chèn chương ahhhh. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ. Yêu

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Mộc Trần Xuất Hiện

Trịnh Thăng giây trước còn siết chặt Y Lâm, giây sau liền buông thả cô. Anh dứt khoát đứng dậy, rời khỏi giường. Nhanh chóng biến mất sau cánh cửa màu xám.

Cùng lúc đó, tiếng điện thoại kêu lên, Y Lâm nhướn mày, chẳng lẽ anh còn đoán được cả bao giờ người ta gọi. Lười biếng nằm thêm một lúc nữa, cô mới rời giường. Lúc đi ra ngoài thì thấy Trịnh Thăng về mặt vô cùng căng thẳng, nhưng cô cũng chẳng mấy quan tâm, chuyện công ty thôi cũng đã đủ làm người ta già đi mấy tuổi rồi, anh như vậy thì cũng chẳng có gì lạ. Cô lướt qua anh để đi xuống tầng dưới, không ngờ bị anh cầm tay kéo lại, mặt đối mặt nhìn lấy anh.

- Gì vậy?

Y Lâm tròn mắt nhìn anh, cô không phải ghét bỏ gì, nhưng mà cái bản mặt Trịnh Thăng ngay lúc này, cô không thể chấp nhận, vừa cau có vừa khó chịu, mặc dù rất đẹp trai đấy, nhưng cô vẫn không thể ưa nổi.

- Em nói xem, tôi với em có phải là đang hẹn hò không?

Trịnh Thăng nhìn cô nói, tâm trạng anh bây giờ khá phức tạp, mọi chuyện đã theo một chiều hướng khác, anh chỉ sợ không giấu nổi cô, chỉ sợ cô biết rồi lại trách anh.

- Đi ăn rồi, băng bó rồi, ôm nhau rồi. Đây không phải là hành động của những người đang hẹn hò sao? Hay anh còn muốn ngủ với tôi?

Y Lâm tắc lưỡi mấy cái, gỡ tay mình ra khỏi tay anh, chỉ là bị anh siết một cái, liền tỉnh ngủ :

- Đau!

Cô rít lên, tay đưa lên đôi mắt vào mặt anh, liền bị tay anh chụp lại, một lần nữa anh siết chặt hay cổ tay cô.

- Bỏ ra, anh bị điên à? Ngủ với tôi ư? chẳng phải hôm qua đã làm rồi à? Hay anh còn muốn hơn nữa? Anh nghĩ anh là ai vậy, nghĩ anh cứ như vậy là tôi sẽ yêu anh sao? Cứ ép buộc thế này là tôi sẽ theo anh sao? Còn lâu.

Y Lâm đau đớn như hết lên, nướn mắt bỗng chảy ra, nhìn bộ dạng cô âm ức công nhận Trịnh Thăng rất động lòng, nhưng lời cô nói ra, như đâm thẳng vào tim anh. Cô nói anh ép buộc cô, cô nói anh cho dù dịu dàng với cô thì cũng thế thôi, cô không yêu anh, cô đã có người khác rồi. Lời của cô nói, ngay lúc này, vào tai Trịnh Thăng đều có ý nghĩa như vậy.

Trịnh Thăng thả tay Y Lâm ra, lần đầu cảm nhận được sự cự tuyệt, lần đầu trải nghiệm cảm giác bị từ chối, lần đầu thất tình. Thì ra là cũng mang đến sự đau đớn khó tả.

Toà Nhà TT.

Trịnh Thăng kiêu hãnh bước vào bên trong, ngay lập tức đám kí giả ủa ra như ong vỡ tổ, vây lấy anh như một con mồi lớn, máy chụp hình chia hết vào anh, âm thanh chụp hình vang lên.

- Chủ tịch Trịnh Thăng, cho hỏi rằng anh công khai chuyện tình yêu như vậy, không sợ bị đàm tiếu sao? Nghe nói cô gái ấy mới làm ở TT khoảng 3 tuần.

- Có phải cô gái ấy có thân phận không tòi, cho nên anh mới công khai?

- Chủ tịch, sau khi anh công khai, tại sao cô gái ấy vẫn chưa lộ mặt?

Trịnh Thăng đứng đó, liếc một cái liền thấy Y Lâm đang bình thản bước vào từ cửa, có lẽ sáng nay cô chưa xem tin tức. Anh định trêu cô một chút, nhưng không ngờ đám nhà báo tinh ranh kia, lại có thể nhận ra cô.

- Cô ấy kia rồi!

Một tiếng hét thất thanh vang lên, làm mọi người giật mình. Sau đó tất cả ủa về phía Y Lâm, chỉ còn một số ít đứng ở chỗ Trịnh Thăng.

Y Lâm vừa đi vừa nắn bóp cổ tay, sáng nay quả thật bị anh bóp chặt tới nổi tím tái, đến bây giờ vẫn còn hằn lên những vết đỏ ửng đau nhức. Bỗng có linh cảm không tốt, cô dời mắt từ cổ tay nhìn lên trên, không thấy gì, chỉ thấy một đám người đang lao về phía cô. Cô quay lại phía sau lưng, chẳng thấy một ai cả.

CHẠY!!!!!!

Y Lâm hốt hoảng lập tức quay người chạy biến khỏi chỗ đó, một mạch chạy ra thẳng bên ngoài, vừa may có một chiếc taxi mở cửa cho khách xuống, cô một bước lao vào bên trong đóng ngay cửa lại, sau đó hét lên :

- Chạy!!!! Chạy đi!!!!

Người lái taxi không hiểu chuyện gì, nhưng theo bệnh nghề nghiệp liền đạp ga phóng đi mất hút. Đám nhà báo đuổi theo sau cũng không vừa, ngay lập tức leo lên xe đuổi lấy chiếc taxi.

Y Lâm ngồi bên trong xe sợ hãi, cổ tay vì ban nãy đóng cửa hơi mạnh nên lại đau nhức vô cùng, cô thở gấp mấy hơi. thì chợt nhìn vào gương chiếu hậu, phát hiện ra có người đuổi theo.

- Chú ơi, làm ơn chạy nhanh và cắt đuôi dùm mấy chiếc xe đằng sau không ạ? Cháu không muốn chúng ta bị đuổi kịp đâu!

Y Lâm nói với người tài xế, cũng không hiểu tại sao mình lại phải chạy thế này, hôm qua chẳng phải đã đi hết rồi sao? Cô quên mất rằng từ hôm qua tới giờ chưa tiếp xúc với các tin tức giải trí, có chuyện gì liên quan tới cô à?

Xe vẫn cứ chạy, cô mãi cài đặt 3G cho điện thoại, không nghĩ mình bị chở tới đồn cảnh sát. Đến lúc xe dừng lại hẳn thì cô mới ngạc nhiên nhìn người tài xế :

- Cắt đuôi được rồi?

Nhưng thật không may cho cô, chú tài xế ấy đã biến đi đâu mất, bóng dáng nhanh thoăn thoắt của chú chạy vào đồn, lát sau cả một đội ngũ cảnh sát chạy ra bao vây lấy chiếc taxi.

CÁI QUÁI GÌ ĐANG XẢY RA THẾ NÀY?

Y Lâm chỉ kịp định hình lại khi thấy người tài xế núp sau cảnh sát, vừa nói vừa chỉ trở về phía cô, sau đó thì một người cảnh sát đi ra gõ cửa kính xe, ra hiệu cho cô ra ngoài, hơn nữa tay còn đưa ra sau hông.

Cô cũng không nghĩ tới mình sẽ gặp tình huống thế này, cô trông rất đáng nghi hay sao? Ngoài xinh đẹp động lòng người ra thì cô chỉ là bị người ta đuổi theo thôi mà, tại sao lại bị thế này chứ? Cô mở cửa xe một cách mạnh bạo, khi bước xuống thì thấy cánh tay của mấy người cảnh sát có chuyển động. Cô chỉ cảm thấy buồn cười, bộ trông cô lúc này đáng sợ lắm sao?

Khẽ trừng mắt với người tài xế đã nghi lắm chuyện kia, Y Lâm hiên ngang bước vào đồn. Ngồi vào ghế thăm vấn, người cảnh sát đối diện cô hỏi :

- Tên, tuổi, số chứng minh?

- Tôi có thể gọi một cuộc điện thoại không?

Y Lâm hỏi lại người cảnh sát, thì nhận được cái lắc đầu.

- Trịnh Y Lâm, 24t.

Sau đó cô kéo túi xách nhỏ ra, lấy ra chứng minh thư, đưa cho người cảnh sát. Người đó nhận lấy rồi nhìn cô, sau đó rời ra bên ngoài, lúc này mới nói :

- Cô có thể gọi một cuộc điện thoại.

Y Lâm gật đầu, mở điện thoại ra gọi cho anh trai. Trịnh Bình Phong đang bận rộn tìm kiếm sổ sách, anh hơi ngạc nhiên vì nhận được cuộc gọi của Y Lâm vào lúc này, bởi bây giờ đang là giờ cô làm việc, thường giờ này cô loong bao giờ gọi cho anh.

- Alo?

- Em đang ở đồn cảnh sát, anh có thể cho người đến đón em không?

- Đồn cảnh sát?

- Anh đừng hỏi gì cả, em về rồi sẽ kể, còn bây giờ em đang rất bức.

Y Lâm cúp máy, ngồi thêm năm ba phút thì thấy người cảnh sát kia đi vào, mặt trông hơi căng thẳng, anh ta nhìn cô :

- Cô có thể ra ngoài, chúng tôi vô cùng xin lỗi.

Y Lâm không nói gì, đứng dậy đi ra bên ngoài, đã thấy xe đứng đón ở đó. Cô khẽ cười một cái, nhanh thật.

***

Trịnh Thăng làm việc bận rộn cả ngày, bên phía cổ phiếu lại tăng giá, tuy việc này làm các nhà đầu tư khá là vui vẻ, nhưng cũng cứ áp lực tăng lên, bởi vì anh không nghĩ rằng việc công khai người yêu lại trở nên thế này, thế này là tạo áp lực cho Y Lâm, cho cả bên Trịnh Thị.

Anh nheo mắt, khẽ nhìn vào điện thoại đặt trên bàn. Cô vẫn chưa gọi cho anh, không xảy ra chuyện gì chứ?

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Trịnh Thăng đặt điện thoại xuống, sau đó lại tập trung vào công việc. Trần Hiểu từ ngoài bước vào, khá thận trọng :

- Giám đốc, cô Trịnh được người nhà cô ấy đưa về rồi, lúc tôi tới là đi rồi!

- Ừ, không sao, vậy thì tốt rồi.

Trịnh Thăng dừng dừng đáp, không để lộ ra bất cứ cái gì, Trần Hiểu đứng nhìn một lúc rồi mới đi ra.

Anh lại khẽ liếc nhìn điện thoại một cái.

Tối.

Y Lâm ngồi trong phòng khách vừa coi TV vừa xoa bóp cổ tay, nghĩ tới Trịnh Thăng là cô không thể nào chấp nhận nổi. Công khai nói cô là người yêu, không hỏi ý kiến cô đã đành còn chẳng nói cho cô biết, báo hại sáng nay cô chạy loạn như con dờ mà chẳng biết mình làm gì sai. Điện thoại chợt sáng lên, cô vội cầm lên, hoá ra là tin nhắn của anh, nhìn lại cái cổ tay còn đang đau nhức, cô lập tức nhấn xoá.

Trịnh Thăng tắm xong, trên người khoác áo choàng tắm đi đi lại lại trong nhà, ban này gửi một tin nhắn tới cô nhưng sao chờ mãi không thấy cô trả lời? Cô giận anh sao? Không đúng, anh không làm gì sai cả?

Điện thoại anh sáng lên, nhưng không phải là tin nhắn của cô, mà là một tin nhắn khác. Trịnh Thăng sau khi nhận được tin nhắn liền nghiêm mặt thay đồ đi ra ngoài. Nơi anh tới là một quán cà phê, bên trong vắng tanh, anh khẽ đưa tay lên, Trần Hiểu bên cạnh biết ý liền dừng lại đứng yên trước cửa quán cà phê. Một lúc sau, Trịnh Thăng bước ra ngoài, sau đó liền nhanh chóng vào trong xe, đi nhanh chóng.

Một giờ sau, một cô gái bước từ bên trong quán cà phê bước ra, chính là cô trợ lý của Trịnh Bình Phong. Cô gái bước lên trên chiếc taxi đậu sẵn bên đường, cũng rời đi mất.

Mấy ngày nay trên bảng tin lớn nhỏ đều đặn xuất hiện tên Trịnh Thăng, nào là cổ phiếu TT không giảm mà còn tăng đáng kể, nào là bạn gái có thân phận khá tốt, đủ mọi thứ chuyện trên trời. Y Lâm ngồi ăn sáng, thấy tên mình cũng được nhắc tới, liền vo tờ báo lại, vứt đi. Cô suy nghĩ cả đêm qua rồi, tốt nhất bây giờ cô giữ động thái im lặng, tiện một chút khui được ít thông tin về Mộc Trần chắc cũng được. Về mặt tính toán có phần thoả mãn của cô bày ra trước mặt Trịnh Bình Phong, anh nhìn cô, lại nghĩ tới cô trợ lý kia.

Ăn sáng xong, Trịnh Bình Phong mặc đồ chỉnh chu đi tới công ty, không quên dặn dò em gái :

- Này, nếu chán quá thì cứ đi làm đi, cẩn thận một chút sẽ không sao, còn nữa, thu dọn đồ đạc đi, chúng ta chuyển nhà mới, tiện thể đón mẹ về nhà mới luôn.

- Ok

Y Lâm giờ tay ra hiệu cho anh trai, gạt đầu rồi nhanh chóng đóng cửa lại. Hôm nay cô nghỉ làm không báo Trịnh Thăng, chỉ sợ hấn đến tận nhà nhân lúc cô mở cửa mà bắt cô đi luôn thì vùng có khả năng lắm. Nghĩ một cái ăn runh mình một cái, cô xắn tay áo lên đi thu dọn đồ đạc.

Nửa ngày dài nhanh chóng trôi qua, cô tí mắt nhìn mấy cái vali lớn nhỏ được xếp gọn gàng ngay ngắn ở gần cửa ra vào, vậy là hành lí nhà ba người cũng đã tạm xong, còn đồ đạc thì để gọi người tới mang đi sau. Cô mệt mỏi nằm dài trên sofa nghỉ ngơi, sau đó như thường lệ chìm dần vào mộng mị.

- Y Lâm!

- Mộc Trần, sao lại ở đây?

Cô ngạc nhiên không tin vào mắt mình, Mộc Trần đang đứng ở ngay trước mặt cô, rất rõ ràng, vẫn khuôn mặt ấy, vẫn bộ đồ ngày hôm đó, cái ngày mà cô có chết cũng không quên nổi. Mộc Trần gọi cô, tiến về phía cô, nhìn cô mỉm cười, ngay khi bàn tay sắp chạm

tới khuôn mặt của Y Lâm.

Cô mở mắt, cùng lúc đó nghe tiếng chuông của điện thoại đang reo. Vội đưa tay gạt qua mi mắt ngăn nước, cô đưa điện thoại lên tai :

- Alo?

- Là mình, Mộc Trần đây, mình về rồi?

Y Lâm như không tin nổi vào tai mình, nhưng, đây đâu phải là giọng nói của Mộc Trần. Cô nhắm mắt lại một lúc, miễn cưỡng trả lời :

- Xin lỗi, đừng lôi chuyện này ra để đùa, tôi không biết cô là ai, nhưng nếu cô biết chuyện của tôi, xin đừng đùa cợt như thế này, không vui đâu.

- Không phải, đúng là mình, là Mộc Trần đây, chuyện dài lắm, mình đang đứng trước cửa nhà cậu, mở cửa cho mình, nhanh lên!

- Mộc Trần không bao giờ lịch sự như thế cả! Đủ chưa?

Cô gắt lên, mình với chả cậu, nghe nổi hết da gà, cô và Mộc Trần từ xưa tới nay, chưa bao giờ cần lịch sự với nhau cả.

- Thế thì mày mau ra mở cửa cho bố mày ngay, mày không nhớ bố à mà còn dám nghi ngờ bố! Mở cửa mau, tao vào tao kể hết mọi chuyện cho, nhanh lên.

Phía bên kia điện thoại gắt lên từng chữ làm cô giật mình chạy như bay ra mở cửa nhà. Khi mà cánh cửa mở ra thì Y Lâm có phần hơi ngỡ ngàng, đứng trước mặt cô đúng là không phải Mộc Trần, mà là trợ lý của Trịnh Bình Phong, hơn nữa trên tay cầm rất nhiều đồ ăn, toàn là món mà cả cô và Mộc Trần đều ưa thích.

- Cô.....

Y Lâm chết trân, nhìn người trước mặt đang một tay cầm điện thoại một tay cầm đồ ăn, bộ dáng rất giống Mộc Trần nhưng cũng rất khác Mộc Trần. Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy, sao tất cả đều trở nên rối rắm hết thế này.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Biết Hết Bí Mật

Có cl ấy :)))) Tin người vcl :))))

Cá tháng tư vui về nha :)))) Chương mới mai đăng :))))

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đi Ăn Đêm

Hai người sau đó không nói gì nữa, cứ thế tản bộ trên cả con đường dài. Trịnh Thăng vì ngại nên chẳng mở lời được nữa, Y Lâm vì ngạc nhiên cũng chẳng biết nói gì hơn.

Đi đến bên một quán ăn ven đường, mùi thơm trong quán toả ra làm cô nhận ra rằng, mình đã đi bộ rất lâu rồi, mình cũng đã rất đói rồi. Cô ngược lên nhìn anh, cũng thấy anh đang nhìn mình. Cả hai choẹt cười.

- Ăn nhé?

- Tùy em, em ăn thì anh cũng ăn.

- Được!

Y Lâm kéo Trịnh Thăng vào quán com ven đường, tuy thấy anh có chút không muốn, nhưng vì cô đói quá và rất muốn ăn, nhất định kéo anh vào.

Hai người ngồi ở một bàn, Trịnh Thăng liếc một vòng rồi khề khắn nhỏ, anh nhìn cô đang háo hức chờ ăn, muốn nói nhưng lại thôi. Mãi về sau hai đĩa com sườn được mang ra, anh mới chặn cái tay của cô, không cho cô đụng vào.

- Sao?

- Bắn, em đừng ăn, chúng ta về nhà!

Cô chưa kịp phản ứng liền bị lôi ra bên ngoài, miếng ăn tới tận miệng, không bị cướp nhưng cũng không được ăn.

Biệt Thự TT.

Y Lâm ngồi dưới gốc cây anh đào, đếm từng cánh hoa rơi rơi bay nhẹ trong gió, đếm tới cánh hoa thứ 137 thì thấy Trịnh Thăng lái xe về. Cô bĩu môi nhìn theo anh bước vào. Cho đến khi đồ ăn bày biện ra hết trước mặt, cô mới nuốt nước bọt xuống, cô đói.

- Ăn đi!

Trịnh Thăng đưa cho cô đôi đũa, Y Lâm nhận lấy rồi bắt đầu ăn, cô ăn rất nhanh, rất lạ, một lúc liền xong bữa, đặt đũa lên trên chén. Trịnh Thăng ngồi nhìn cô ăn, thấy cô ăn nhanh hơn mọi lần, anh thắc mắc :

- Đồ ăn không ngon?

- Không phải, nhưng hôm nay em muốn ăn đĩa com sườn ban nãy, thực sự không thấy cái gì hấp dẫn hơn nó.

- Em nói xem, ven đường đầy bụi khói của xe, thịt thì nước trên than, bàn ghế thì nhơ nhớp, như vậy còn muốn ăn được?

- Ngày xưa Trần Hạo và em cũng toàn ăn như thế hết cả cấp ba, cũng chưa bao giờ bị cái gì, cũng sống nhẵn rang tới tận bây giờ, có sao đâu? Người ta nói " Ăn Bẩn Sống Lâu " có nguyên nhân cả thôi.

Anh không nói nữa, cuộc trò chuyện bị ngắt quãng không lí do, im lặng hồi lâu, cô không nhịn được liền mở miệng trước :

- Chúng ta, coi như chưa từng có gì xảy ra đi, bây giờ, em nhận ra Mộc Trần rồi, cũng hiểu một phần nào đó của câu chuyện rồi. Em, không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa, có lẽ, em nên về Trịnh Thị làm việc cho gia đình, còn Mộc Trần, cậu ấy cũng nên về TT chứ?

- Chuyện Mộc Trần, em đã nói cho ai chưa?

Anh nhìn cô, đôi mắt có chút tăm tối u uất, nhưng cô lại chẳng cảm nhận được, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc câu chuyện.

- Chưa, em không nghĩ là còn ai cần biết thêm chuyện này nữa.

- Nếu em muốn như vậy, anh sẽ theo ý em, sau này vẫn có thể theo đuổi em, phải không?

Y Lâm mỉm cười, đứng dậy rồi đi, thoáng cái đã ra tới ngoài cổng, liền bắt một chiếc taxi mà về. Trịnh Thăng ngồi đó, môi mấp máy mấy câu "Đề anh đưa em về", muốn nói nhưng lại không kịp.

Ngồi trong chiếc taxi, Y Lâm khôn buồn không vui, không hụt hẫng nhưng cũng chẳng thấy nhẹ nhõm đi phần nào, chỉ là, lúc này có nhắc tới Trần Hạo, lại cảm thấy có lỗi với cậu.

***

Bà Trịnh từ bệnh viện về nhà được mấy tuần, cũng đã khoẻ hơn rất nhiều. Nhưng so với lúc trước thì vẫn không thể hồi lại được như ban đầu. Hôm nay toà án gọi bà ra toà hoàn tất thủ tục ly hôn, Y Lâm cùng mẹ đi tới toà án. Lúc tới nơi thì đã thấy ông Trịnh ngồi đợi ở toà.

- Buông mẹ ra nào, con ở ngoài đợi mẹ, sẽ nhanh thôi.

Bà Trịnh rút tay mình ra khỏi tay của con gái, cùng ông Trịnh bước vào bên trong, cánh cửa toà nhẹ nhàng đóng lại. Cô ngẩn người nhìn vào cánh cửa gỗ to lớn ấy, nơi đây, chính là kết cục cho tình yêu của rất nhiều người hay sao? Nếu biết sẽ có ngày phải vào nơi này, chỉ bằng dùng đăng kí kết hôn làm gì, ly hôn thật sự rất phiền phức. Chỉ là, xung quanh nơi đây thật lắm người quá đi. Cô liếc mắt một vòng, liền cảm thấy có chút ngạc nhiên. Nhưng sau đó lại nhìn thấy một người phụ nữ, cầm một tờ đơn, ánh mắt mong chờ nhìn vào cánh cửa toà kia, hình như không nhận nổi liền đi tới chỗ của cô, lúc đi ngang qua bị cô nhìn thấy rõ ràng tờ giấy kia, lại là giấy đăng kí kết hôn.

Y Lâm ngẩn ra một lúc, trong lòng hiện ra một nỗi buồn khó tả, làm tim cô như bị bóp chặt tới nỗi không thở được, chết lặng hồi lâu. Người phụ nữ khẽ liếc Y Lâm một cái, rồi nhanh chóng cất tờ giấy vào cái túi mà bà đang đeo.

Cánh cửa toà mở ra, người bước ra là ông Trịnh, ông hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy người phụ nữ đó, nhưng bà ấy thì lại tỏ vẻ rất vui mừng chạy tới khoác lấy tay ông Trịnh, rồi cùng ông Trịnh bước đi. Vừa đi khuất bóng thì mới thấy bà Trịnh từ tốn bước ra sau.

Cô vội chạy ra đỡ lấy mẹ, trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy chua chát, miệng cô mở ra, muốn nói nhưng lại không biết nói gì. Bà Trịnh thấy cô hơi lạ liền hỏi :

- Con sao vậy?

- Không sao mẹ à, chỉ là tò mò không biết mẹ đã có dự định gì sau ly hôn chưa?

- Mẹ có rồi, mẹ muốn đi du lịch, mẹ sẽ qua Nhật ở cũng nên.

Y Lâm ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao mẹ lại muốn như vậy?

- Ở đó có bạn của mẹ, một người độc thân như mẹ, mẹ sẽ ở cùng bà ấy, hơn nữa nghe nói rằng khí hậu bên đó thực sự rất tốt để dưỡng già.

Bà Trịnh mỉm cười, trong đáy mắt đã dần hiện ra những ngấn nước, có biết rằng, nơi này ngày xưa đã bàn cùng với ông Trịnh là sẽ cùng nhau đi, nhưng bây giờ chỉ còn mình bà đi mà thôi.

- Được, đều theo ý mẹ, con sẽ nói anh.

- Được.

Thoát chốc đã tới ngày Bà Trịnh đi Nhật, hôm đó thời tiết không tốt lắm, có hơi âm u, nhưng Bà Trịnh vẫn quyết định đi chuyến bay đó, hơn nữa là không cho Y Lâm đi theo ra sân bay. Đứng trước cửa nhà, cô chỉnh lại quần áo cho bà, nhìn lên bầu trời, cô khẽ hỏi :

- Mẹ, ổn cả chứ, thời tiết thế này, hay là hoãn chuyến bay đi.

Bà Trịnh khẽ lấn đầu ôm lấy cô, từ tốn giải thích :

- Mẹ lỡ hứa với người ta ra sân bay đón mẹ rồi, giờ hủy thì kì lắm, với lại thời tiết cũng không quá xấu, cho nên chuyến đi mới không bị hoãn còn gì.

- Mẹ, tới nơi rồi phải gọi điện cho con ngay đấy, nhé?

- Được rồi, mẹ biết rồi, đi vào trong đi.

Hay tay bà đẩy Y Lâm vào sau cánh cửa, rồi nhanh chóng xoay người lại đi mất, bóng dáng của bà đã gầy hơn trước rất nhiều, nhìn vào chỉ thấy một sự lẻ loi, cô độc không nói thành lời. Khi mà chiếc xe rời đi mất, cô chợt nhớ tới Trịnh Thăng, ngày hôm đó, có lẽ cô cũng rời đi nhanh chóng như vậy, chợt nhớ ra là đã hơn một tuần không liên lạc, cô khẽ mỉm cười đóng cánh cửa lại.

Hôm sau Y Lâm đi làm như thường lệ, cô trở về công ty cũng hơn một tuần, cũng không có bàn tán gì nhiều. Chỉ là công việc mấy ngày nay thực sự quá nhiều, cô làm đầu tắt mặt tối cũng vẫn không hết việc, cảm thấy thực sự rất đuối.

Chập tối, cô sắp xếp văn kiện một hồi, mới nhìn ra là sắp tối tới nơi rồi, liền khoá cửa văn phòng rồi tan ca. Lúc cô đi ngang qua phòng tổng giám, mở cửa ra thì vẫn thấy Trịnh Bình Phong đang ngồi làm việc. Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi. Bước xuống sảnh công ty vắng tanh, chỉ còn có mấy người bảo vệ đang đi lòng vòng ở sảnh, cô cúi chào họ rồi ra ngoài.

Về đến nhà, Y Lâm thực sự rất mệt, liền lười biếng nằm dài ra ghế sofa nhắm mắt ngủ, khi mở mắt ra đã là nửa đêm. Y Lâm tỉnh dậy, đầu óc có chút quay quay, sau một hồi định thần lại, cô nhận ra là Trịnh Bình Phong cũng chưa có về, chắc hôm nay qua đêm ở công ty.

Điện thoại reo.

Y Lâm đưa tay lên day hai thái dương, sau đó bắt máy :

- Alo?
- Tao đây, đi ăn đêm không?
- Ai?
- Con chó kia, đến tao còn dám quên à?

Bên kia đầu dây giật dữ, nói như hét vào cả bên trong điện thoại, khiến cô thót tim, sau lại ngẩn người một chút.

- À, xin lỗi, mày chính thanh quản ra giọng lạ quá, tao nghe không quen.
- Ủ, tao đang tới nhà mày đây, chuẩn bị nhanh đấy cún con =))))))

Điện thoại tắt, Y Lâm vẫn chưa hoàn hồn. Cô nheo

mắt nhìn vào mấy con số ở trên điện thoại.

23:08

Thoáng trong đầu cô hiện ra hình ảnh của Trịnh Thăng hôm nào, còn pha cacao cho cô, nhắc tới không hiểu sao lại thấy thèm. Đêm này mà uống ly cacao nóng rồi đi ngủ có tuyệt vời không chứ!

Bên ngoài cửa có tiếng bìm còi ầm ầm. Cô vội vàng đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó người không cựa quậy chạy ra ngoài cửa. Bên ngoài chính là Mộc Trần cùng với con mui trần màu đỏ.

- Nhanh lên con kia, hôm nay tao bao.
- Okay, hâhahahahahah.
- Ngữ điệu quen thuộc của cả hai lại vang lên trong đêm khuya thanh tĩnh. Y Lâm xô đại đôi dép lao bên cửa, nhanh chóng lao ra bên ngoài. Vừa mới bước lên xe chưa kịp đóng cửa đag hoàng thì Mộc Trần đã lao xe đi.
- Con đéo, muốn chết à?
- Y Lâm chửi một tiếng lớn, sau đó lại cười cười hỏi :
- Sao, nay vui gì hả Mộc Trần?
- bố bảo mày là tên mới của bố là Trần Châu bao nhiêu lần rồi, Mộc Trần Cái bánh ngô.
- Ồ, tao quên, cơ mà hôm nay sao lại vui thế này, hả?

Mộc Trần cười lớn, sau đó mới mở trong ngăn đựng đồ trước mặt Y Lâm, lôi ra một cái thẻ vàng :

- Tao mới lấy được của Thăng, nghe nói mặt khẩu là ngày sinh của người yêu, tí nữa tính tiền tao lên sreach GG một chút tìm thông tin người yêu là ra ngay ấy mà.

Tim Y Lâm rút cái bộp, cảm tưởng như trời đã đen rồi còn sắp có mưa nữa, tẻ hết sức tẻ, cũng may là Mộc Trần không phải loại người lảm chuyện,

chuyện gì không thích sẽ là không thêm quan tâm.

- Nay, mày thực sự không tò mò về chị dâu của mình à?

- Không, mấy hôm trước có lên tin tức rồi, mà tao chưa kịp xem vì bận quá, mà mày biết hả? Tao thấy tin cũng có vẻ hot nhưng lại không có hứng.

- Không, tao thấy mày như vậy là tốt, thôi, hôm nay tao bao, mày không cần trả nữa.

Y Lâm giật tấm thẻ trên tay Mộc Trần, nhanh chóng cất vào chỗ cũ.

- Điện à, thẻ của mày sao bằng thẻ vàng của anh tao, yên tâm, tao sẽ chịu trách nhiệm mà, hôm nay bố bao mày ăn xả láng một bữa.

- KHÔNG ĐƯỢC!

Cô hét lên, tưởng thanh quản vỡ tới nơi, Mộc Trần giật mình xém nữa lạng tay lái. Khiếp hoảng nhìn Y Lâm :

- Mày mát à? Tao sử dụng thẻ của anh tao, là anh tao mà, có phải anh mày đâu.

- Tao nói để tao trả, hôm nay tao mới ăn no rồi không ăn được nhiều, đợi hôm nào tao đói rồi đi ăn gỡ tiền.

- À thì ra là vậy, sao mày không nói sớm?

Mộc Trần cười hề hề, mặt cảm thông, nhìn thấy vậy làm lòng cô trở nên nhẹ nhõm lạ lùng, cũng không lo lắng sợ hãi nữa. Chỉ là không ngờ câu tiếp theo của Mộc Trần làm cô không ngờ được :

- Thôi, biết bao giờ tao mới lấy được lần nữa, bây giờ tao cứ trả đi, sau này lấy được lần nào đều trả cho mày lần ấy, dù sao cũng chẳng phải tiền tao, tao không tiếc.

Y Lâm khô héo lời, cảm thấy dường như Mộc Trần của cô vẫn rất tốt bụng như ngày nào, nhưng mà đến khi mà Mộc Trần biết được cái tin kia, cô liệu có còn mạng sống này hay không?

Y Lâm đau khổ gục đầu ra thành của cửa xe, chợt phát hiện ra có chiếc xe xám bạc đang chạy song song với mình, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy gương mặt quen thuộc. Cô miễn cưỡng gạt đầu một cái, sau đó quay qua khều Mộc Trần.

Cửa xe, bên kia hạ xuống, Trịnh Thăng nói to :

- Trần Châu, đêm rồi mà em còn dám trộm thẻ của anh, tự ý lấy xe của anh mà chạy đi thế này sao?

Mộc Trần nhăn mặt quay qua, chợt cũng lúc nhìn và nghe thấy giọng của Trịnh Thăng, hồn bay phách lạc.

- Không trả ấy, anh đi về đi, coi như em mượn.

- KHÔNG ĐƯỢC!

Y Lâm và Trịnh Thăng cùng hét lên, khiến cả ba người đều giật mình, không ngờ lại có thể trùng hợp như vậy.

- Tao... bố mày hoảng quá hét lên.

Đây là lí do ngu nhất cô từng lấy ra để bào biện cho cái ngu của mình, tự trong lòng cô dấy lên những suy nghĩ ngu người.

- Y Lâm, bám chắc vào, chúng ta chạy một chuyến.

Trong lúc Y Lâm chưa kịp hoàn hồn, Mộc Trần tăng tốc.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Loạn Cả Lên Vì Mộc Trần

Chiếc xe lao vun vút trên con đường đêm tương đối vắng vẻ. Y Lâm nhắm chặt hai mắt lại, tay cô siết chặt lấy sợi dây an toàn, giọng cô run run :

- Mộc...Trần...dừng...l.ại...

Phía bên cạnh Trịnh Thăng không ngần ngại tăng tốc, anh bám sát sau xe của cô và Mộc Trần, sau đó lại vượt lên ngang hàng :

- Trần Châu, em dừng xe lại, nguy hiểm!

- Anh còn đuổi em còn chạy, dù sao thẻ cũng vào tay em rồi, em phải sử dụng bằng được!

Mộc Trần cãi bướng, tiện thể đạp chân ga, chiếc xe lại lao lên, Mộc Trần đánh lái chạy vào làn đường cao tốc. Y Lâm lúc này vô cùng sợ hãi, cô hét lên :

- Mộc Trần, dừng, tao sợ, sợ lắm.

- Mày yên tâm, có tao, dân lái xe chuyên nghiệp

ở đây mày đừng lo, chỉ sợ Thăng đuổi tới sáng là khỏi ăn chơi được thôi!

- Mày dừng đi, tao bao mà huhu.

Y Lâm hoảng sợ đến mức rút cả tim ra ngoài, nước mắt cô trực trào, cô rất sợ, lơ như, có chuyện không may xảy ra, đây là đường cao tốc, lơ như mà xảy ra tai nạn thì biết làm sao?

Một ánh sáng chói lóa chiếu thẳng vào chiếc mũ trần của cô và Mộc Trần, tai cô chóng ù đi, mắt cô sáng chói lên, tất cả, đều trở nên mơ hồ.

Kéttttt..... Âm....

Mộc trần thẳng gấp, đánh lái quẹo gấp sang bên phải để né chiếc xe tải chạy ngược chiều kia, chiếc xe kêu lên một tiếng rít đáng sợ, chói tai, sau đó, phần đầu xe cắm thẳng vào thành đường, chưa kịp, Trịnh Thăng đi phía sau cũng thắng không kịp, trực tiếp đâm thẳng vào phía sau xe của Mộc Trần. Thoáng chốc con đường vắng lặng sạch sẽ trở nên đầy bụi bặm, mảnh vụn và khói lửa. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, quá đáng sợ.

Y Lâm ngồi đó, cả người bị đập mạnh ra sau, nhưng do Trịnh Thăng tông phải nên lại chúi đầu đập thêm một cú rõ đau ở phía kính trước, đụng phải một vài mảnh kính xe vỡ nên bị thương ở phía phần đầu. Trong lúc mơ màng, cô cảm nhận được một cái ôm ấm áp của ai đó, người đó còn hôn lên trán cô, người cô sau đó mềm nhũn, dần trở lên tê liệt, không còn biết trời trăng mây đất gì nữa. Cô cố hết sức cuối cùng khẽ nháp miệng :

- Mộc...Trần..?

Trong căn phòng Vip sáng chói của bệnh viện, Trịnh Thăng đứng giữa hai chiếc giường, một của Y Lâm và một của Mộc Trần, anh đứng trầm lặng, nghe bác sĩ dặn dò.

- Cũng may là xe mũ trần nên các mảnh vỡ không quá nhiều và cũng không ảnh hưởng tới nhiều, chỉ là một cô thì gãy xương đùi và một cô thì bị chấn động não. Không nặng nhưng phải nằm viện hơi lâu đấy, nhất là cái cô gãy xương đùi kia, ít nhất phải một tháng.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Trịnh Thăng liếc một cái qua Y Lâm đang băng đầu, lại liếc một cái qua Mộc Trần đang bó bột chân, anh hít vào một hơi, lặng lẽ đi theo bác sĩ ra ngoài, sau đó đóng cửa lại. Quay mặt vào nhìn hai người con gái trước mặt, anh lấy điện thoại ra, gọi cho Trịnh Bình Phong.

- Alo?

Bên kia đầu dây, Trịnh Bình Phong lộ rõ ra vẻ mệt mỏi, Trịnh Thăng nhận ra, nửa muốn nói nhưng lại không muốn nói nữa. Anh suy nghĩ, cuối cùng vẫn nên thông báo một tiếng cho Trịnh Bình Phong.

- Y Lâm bị tông xe, chấn thương não.

- Cái gì? Đi với ai?

Trịnh Bình Phong gắt lên, giọng lộ ra vẻ lo lắng, có đầy nghi vấn được đặt ra.

- Cậu cứ đến đây đi rồi hiểu, ok?

- Ừ.

Cuộc nói chuyện kết thúc trong sự mệt mỏi của cả hai người anh trai, Trịnh Bình Phong vội vàng lấy áo khoác đi ra bên ngoài, lúc khởi động xe rồi mới nhớ là mình không biết địa chỉ bệnh viện.

8:00 PM

Trịnh Bình Phong mang dáng vẻ lãnh đạm vốn có đi vào bên trong bệnh viện, đi thẳng tới quầy tiếp tân hỏi các y tá :

- Bệnh nhân Trịnh Y Lâm, nằm ở phòng nào?

Cô y tá ngẩn ra vì vẻ đẹp của anh, nhưng cũng nhanh chóng tra ra tên của Y Lâm, giọng cô đầy trong trẻo ngọt ngào :

- Phòng Vip 107, anh có thể ra cuối hành lang để nhìn xem nó nằm ở đâu.

- Cảm ơn cô.

Trịnh Bình Phong rời đi, hương thơm nam tính của anh còn phảng phất khiến các cô gái phải nhìn theo bóng dáng ấy. Cho đến khi mất hút sau khúc quẹo của hành lang bệnh viện, người ta mới có thể rời mắt khỏi.

Trịnh Thăng vẫn ngồi giữa ở hai bên giường bệnh, anh day day thái dương mình, nhìn qua bên này, rồi lại nhìn qua bên kia. Hai người con gái này, đều đáng trách cả, nhưng nhìn sao, anh vẫn thấy Mộc Trần đáng trách hơn.

"Cạch"

Cửa phòng bệnh mở ra, Trịnh Bình Phong bước vào, bên tai của Trịnh Thăng có cử động nhẹ, anh khẽ quay lại, thì thấy Trịnh Bình Phong đang cời áo khoác, vừa cời vừa nói :

- Khỏi cần giải thích, nhất định là bị chúng nó làm cho đau đầu rồi đúng không? Thăng?

- Ủ, cũng chẳng trách được, là chiếc xe kia chạy ngược đường trước!

- Xe nào?

Trịnh Bình Phong bỗng dừng động tác, nghiêm mặt hỏi. Thấy thế, Trịnh Thăng khẽ đứng dậy, đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Trịnh Bình Phong có nói được vài câu :

- Cái đó, không biết Phong nghĩ ra chưa, nhưng cũng phải là không có khả năng sắp đặt, đúng không?

- Ủ, tất cả đều có thể!

Trịnh Bình Phong nói giọng chắc nịch, hai tay anh khẽ siết chặt lại. Anh lần lượt nhìn qua vết thương của Mộc Trần và cô.

- Đi mua về đây mấy chai nước khoáng, thêm cả mấy món ăn vặt cho người bệnh, không chừng tí nữa tỉnh dậy lại chẳng có gì cho chúng nó ăn đâu.

- Nhanh nhất cũng sáng mai mới tỉnh, lo đi đâu vậy? Phong?

Trịnh Thăng ngạc nhiên xoay người hỏi, miệng nhếch lên một đường.

- Thăng, tao đói, được chưa? Mua cho tao ít đồ ăn, chết ngay à?

- Vậy thì được!

Trịnh Thăng vui vẻ đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nhìn quanh một lượt, sau đó liền lấy điện thoại ra ngẫu hứng tìm một tiệm ăn đêm gần nhất. Bên trong phòng bệnh, Trịnh Bình Phong sớm đã an bài trên chiếc giường thứ ba trong căn phòng, nhằm chắn bám điện thoại.

Sáng hôm sau.

Mộc Trần là người tỉnh dậy đầu tiên, vì thuốc mê với thuốc tê đều lần lượt hết cùng lúc, khiến cho Mộc Trần vừa tỉnh dậy đã la oai oái lên, không ai tài nào ngủ thêm được nữa.

Y Lâm nặng nhọc mở mắt ra, lần đầu tiên trong đời lại cảm nhận được mở mắt lại có thể khó khăn đến như vậy. Cô chau mày lại vì con đau đầu, còn hơn cả búa bổ đao chém thỉnh linh ập đến, còn khiến cô choáng váng tới nỗi không tài nào mà hét lên nổi.

Trịnh Thăng và Trịnh Bình Phong đêm qua cũng rất mệt, nhưng khi nghe thấy tiếng hét của Mộc Trần liền bật dậy, một người ở lại trấn an, còn một người đi gọi bác sĩ tới, đều quên mất cái chuông ở đầu giường bệnh nhân.

Bác sĩ nhanh chóng vào kiểm tra cho hai người và tiêm thuốc, một lúc sau thì mọi chuyện dần ổn định hơn, Mộc Trần cũng không kêu ca nữa, Y Lâm cũng không còn choáng, chỉ là cùng lúc thấy anh trai và Trịnh Thăng cùng đứng trước mặt, có chút bất ngờ.

- Anh xem, tới qua nếu không truy đuổi bọn em thì đâu đến nỗi, nằm ở đây một tháng chắc chết mất!

Mộc Trần vừa nhìn thấy Trịnh Thăng liền gất, Trịnh Bình Phong lừ mắt nhìn qua anh, kiểu " À, hoá ra là cậu"

- Còn dám nói, nếu em không lấy thẻ của anh đòi đi quẹt thì anh đâu phải đuổi?

- Sao anh ki bo thế? em gái sử dụng một chút, hết tiền anh à?

- Ủ, với em thì sẽ hết thật!

- Anh còn nói thế, lần sau em là lấy được thì đừng có trách thê âm

- Còn có lần sau, thử xem còn có thể đụng vào thê của anh hay không?

Hai anh em nhà Mộc Trần cãi nhau ầm ĩ cả căn phòng lên, Trịnh Bình Phong có cái nhìn khác về anh em nhà này, lại nhẹ nhàng chuồn qua bên giường em gái :

- Y Lâm, còn đau không?

Y lâm mãi hóng chuyện bên kia, chêm vào câu nói mà bỏ qua mất câu hỏi của anh trai :

- Nay, Mộc Trần, đừng trách nữa, nếu không phải mày buống, thì đâu đến nỗi!

Mộc Trần tròn tròn mắt quay qua Y Lâm :

- À, giờ còn bên anh tao, tao không ngờ mày lại khốn nạn như vậy, mày mới gặp anh tao lần đầu, hôm qua hết quát tao rồi hôm nay bảo tao như vậy, ok bố mày ghim

- Ý tao không phải thế, mày mà để tao bao thì có phải không thành ra như thế này không?

Trịnh Thăng được đà nói thêm vài câu :

- Đúng đấy, cả Y Lâm còn bảo em như vậy, em nên xem lại bản thân mình đi!

Y Lâm bất ngờ bị bán cái, ngẫu nhiên trở thành nơi trút giận của Mộc Trần. Cô bắn tia sắc bén qua Trịnh thăng, nhưng lại không được, anh đã sớm đứng sau Trịnh Bình Phong mất rồi.

" Thôi xong", Y Lâm thở dài nằm xuống giường bệnh, khẽ lấy cái gối bịt tai lại.

- Mày được lắm Y Lâm, uống công tao vì mày lấy thê muốn cùng mày hưởng thụ. Không ngờ mày lại vì người mới gặp một lần kia mà phản lại tao!

Trịnh Bình Phong này giờ là người chịu trận, vừa bị bơ vừa không hiểu chuyện, nghe xong câu này liền nhưn mày hỏi lại :

- Mới gặp một lần?

Tức thì nhận được một cái trừng mắt của em gái bonus thêm quả nhéo hông của Trịnh Thăng, anh chợt hiểu ra một số chuyện.

Mộc Trần vẫn chưa nguôi ngoai, chửi một hồi lại quay về chuyện không nên quay về, cô nói :

- Biết thế tao rủ chị dâu đi chung cho vui, vừa kết thân chị em, cũng có lẽ đỡ bị đau lòng thế này, còn nghe nói chị dâu là người rất cứng, bắt anh tao phải công khai bảo vệ.

Tìm hai người nào đó thất lại, người còn lại thấy hả hê.

- Được rồi, tao sẽ gọi chị dâu đến đây, nghe nói thân thể chị dâu hơi bí ẩn, nhưng đã lên mặt báo, tao

sẽ kêu người tra ra chị dâu và gọi chị đến đây, để trị anh tao, và trị luôn cái đũa bengh người " Đã có bạn gái " kia.

Mộc Trần giận dữ quát lên, ngó nghiêng xung quanh tìm điện thoại của mình, Trịnh Thăng đứng sau Trịnh Bình Phong lúc này đã chạy đi đâu từ lúc nào, Y Lâm bật mình dậy vì câu nói của Mộc Trần, cô hơi choáng nhưng cùng lúc, lại cùng Mộc Trần nhìn thấy chiếc điện thoại đang đặt ở trên cái kệ đựng đồ, cái kệ lại đặt giữa hai cái giường. Và mặc dù không có mùi thuốc súng, nhưng CTTG thứ ba, đang diễn ra ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tổ Tình Với Anh?

- Mộc Trần!!

Trịnh Bình Phong lúc này chợt quát lên.

- Em xem, chân em bị gãy, còn cứ làm những động tác mạnh, bó bột nhìn thế này thôi nhưng có khi cũng lệch xương như chơi đấy, đến lúc đấy lại phải cưa xương ra mà bó bột lại, nằm một tháng nữa em có chịu nổi không?

Mộc Trần có chút sợ hãi, tay đưa ra lại thụt lại, nhanh chóng nằm yên không dám động đậy nữa. Thật ra cũng chẳng hiểu anh nói gì đâu nhưng vẫn thấy hoảng.

- Phải đó, chuyện cũng đã qua rồi, mày tức giận thì được gì chứ, chỉ làm nhanh chóng già đi thôi. Cho nên, muốn ăn gì nói, tao gọi anh mày đi mua luôn cho, ra ngoài lâu như vậy, chắc là đi mua đồ ăn rồi!

Y Lâm vừa khéo léo nhào người ra với lấy chiếc điện thoại, sau đó cầm điện thoại tắt nguồn đi giấu dưới gối, cô nháy mắt một cái với anh trai. Trịnh Bình Phong nhận ra ý, liền chạy lại chỗ Y Lâm:

- Thôi khỏi, để anh ra ngoài tìm nó, tiện thể mua nước luôn, hai đứa thích uống gì nào?

- Cho hai li nước ép là được, bọn em đang bị thương, cũng chẳng uống được gì nữa.

Y Lâm cười nói đại một loại, bàn tay tự nhiên lấy điện thoại ra đưa vào tay Trịnh Bình Phong:

- Anh quên mạng điện thoại phải không? Cầm lấy mang đi, nếu không có nước ép thì gọi cho em, mật khẩu là 8397.

Trịnh Bình Phong vui vẻ cầm lấy, quay ngoắt người đi ra ngoài, về mặt nghiêm túc thật sự. Có chút lo lắng.

Y Lâm dựa cả người vào gối êm, liếc qua thì thấy Mộc Trần nằm yên, khuôn mặt đang nghĩ cái gì mà thoáng đỏ bừng lên xong lại cười mỉm. Không phải nhưng mà cô thực sự có một linh cảm giữa anh trai và con bạn thân, sẽ không phải loại như cô và anh đâu nhỉ? Nghĩ tới Trịnh Thăng, tim cô lại rung lên một nhịp, bất giác hình ảnh của anh mập mờ trước khi cô ngất, lại hiện ra rõ ràng.

Trịnh Thăng trở về với một đồng thức ăn ngon trên tay, nhưng ngay lập tức bác sĩ ủa vào và đưa lệnh cấm cho cô và Mộc Trần, rằng mấy ngày này chỉ được ăn cháo trắng, qua mấy hôm sau nữa thì cũng chỉ ăn được một số món nhất định, còn lại đều không được đụng vào.

Y Lâm có thể chỉ phải nhịn vài ngày nên cũng không phản ứng quá gay gắt, ngược lại Mộc Trần phải kiêng đến khi chân lành lặn nên rất là tức giận, khuôn mặt Mộc Trần đỏ bừng lên, tức đến nỗi không nói được câu nào, nhưng cũng không dám động nhiều.

- Chết mất huhu, một tháng huhu, tao đi chết đây!

Đó là câu thần chú mà Mộc Trần niệm đến khi khỏi bệnh.

Tầm trưa thì Trịnh Bình Phong đi về, trên tay cầm sinh tố trái cây nhưng nghe Bác sĩ nói nên cũng không cho uống nữa, mà trực tiếp đưa cho Trịnh Thăng rồi nhẩn tâm cũng uống hết trước mặt hai cô em gái. Sau đó, Trịnh Thăng đi tới chỗ Y Lâm, hỏi cô:

- Muốn đi ra ngoài không, sáng giờ cũng ở trong đây rồi, bên kia cũng ồn ào quá rồi.

Anh liếc qua chỗ Mộc Trần, Y Lâm cũng nhìn theo anh, định nói rù Mộc Trần một tiếng nhưng không ngờ Mộc Trần lại lên tiếng trước:

- Về mua cho tao hộp sữa socola với, tao nuốt không nổi cháo trắng.

- Mày không đ.....

Y Lâm nói được lung chừng liền nhớ ra một số chuyện quan trọng nên dừng lại, ngần ngừ nhận lấy cái lườm nguyền của Mộc Trần.

- Ok!

Y Lâm nhanh chóng đưa tay ra hiệu OK, sau đó quay người bước xuống giường, Trịnh Thăng thấy thế đưa tay ra đỡ, nhưng Y Lâm hất tay anh ra. Loay hoay mãi, cuối cùng người trước người sau cũng đều đi ra ngoài.

Tuy là buổi trưa nhưng khuôn viên bệnh viện khá mát mẻ, hơn nữa, thời tiết cũng không phải là nắng nóng đến mức không chịu được, chỉ là bước ra từ phòng máy lạnh nên Y Lâm có chút choáng vì nhiệt độ trong phòng bệnh khá thấp. Bóng hai người 1 cao 1 thấp đi song song trên hành lang bệnh viện trống vắng, tạo cảm giác ngượng ngập, lại chẳng biết bắt chuyện như thế nào. Cuối cùng, cô cũng mở miệng:

- Trịnh Thăng?

- Há?

Y Lâm khẽ gọi tên anh, ngay lập tức Trịnh Thăng phản ứng trả lời, nghe thấy giọng anh tim cô tự nhiên đập nhanh lên một nhịp. Cô từ lúc ngất lịm trong vòng tay anh, lại sinh ra rất nhiều cảm giác, muốn hỏi anh rất nhiều điều, nhưng lại bắt đầu từ câu hỏi ngắn nhất:

- Chúng ta thực sự chia tay rồi đúng chứ?

Chính xác là cô muốn hỏi " tại sao hôm qua anh lại đỡ cô mà không phải Mộc Trần?" nhưng đến miệng lại đổi thành câu hỏi khác.

- Không có, anh chưa muốn chúng ta chia tay, chúng ta thậm chí còn chưa bắt đầu!

- Chúng ta có nên bắt đầu không?

Y Lâm dừng lại quay đầu qua nhìn Trịnh Thăng, anh cũng ngưng động tác, hai người đi song song bất chợt dừng lại. Cả hai lại cùng quay đầu về phía nhau. Bất gặp ánh mắt của anh, cô có hơi sợ sệt, nhưng chung quy thì vẫn ngại ngùng hơn.

Trịnh Thăng mỉm cười, nhẹ nhàng bước lên một bước, tiến đến gần cô hơn. Cùng lúc Y Lâm lại hoảng sợ, lùi lại một bước. Cho đến khi bị anh ép sát vào bức tường phía sau.

- Y Lâm?

- Hà?

Cô ngược mắt lên nhìn anh, khuôn mặt anh lúc này đã to lên rất nhiều lần rồi, anh đưa tay nâng cằm cô lên, cô tròn to mắt nhìn anh, anh cúi xuống khẽ lấy miệng mình mà phủ lên miệng của cô.

Người ta nói rằng, khi hôn nhau, nên nhắm mắt để cảm nhận được vị ngọt của tình yêu. Bất quá, cô lại chỉ tròn mắt lên nhìn anh cho tới khi kết thúc. Lúc anh đứng thẳng người dậy, cũng là lúc cô quy ngả ngồi bệt xuống đất.

Anh đứng đó, nhìn mặt cô đỏ ửng lên, liền cảm thấy vui vẻ mà ngồi xuống bên cạnh cô. Hành lang bệnh viện khu VIP luôn trống vắng, nay lại có bóng dáng hai người 1 lớn 1 nhỏ, 1 bệnh nhân 1 người thân ngồi tán gẫu.

- Em, em nói vậy thôi, không nói anh hôn em!

Y Lâm nói băng quơ, mắt nhìn về phía xa xa của chân trời, cô tự hỏi bản thân, tại sao lại rung động? Tại sao lại muốn yêu? Tại sao lại mở miệng nói chứ? Tại sao bị hôn lại không phản ứng? Tại sao anh lại đẹp trai như vậy?

- Y Lâm, con của anh, anh muốn em làm mẹ nó!

Trịnh Thăng nhìn về phía Y Lâm, đưa tay nắm lấy tay cô, cảm giác ấm áp ủa về, anh liền nói ra hết những lời trong lòng mình.

Bàn tay to lớn của Trịnh Thăng, đưa qua nắm lấy tay Y Lâm, nhưng cô nhanh chóng rút lại, lúc này anh chợt nhận ra tay cô thật nhỏ bé, thật sự tuột khỏi tay anh rất nhanh chóng và nhẹ nhàng, khoảnh khắc này, anh ấn tượng sâu sắc. Y Lâm mỉm cười quay qua anh, bàn tay nhỏ của cô khẽ nắm lấy tay to lớn của anh. Cô nói :

- Đứng dậy nào, đi mua sữa cho Mộc Trần đi! Chúng ta không nên ngồi đây như vậy, càng không nên lan những chuyện linh tinh.

- Thế nào là chuyện linh tinh?

- Chúng ta không thể đâu, ban nãy, là em nghĩ nhiều rồi, đầu óc thực sự không minh mẫn, xin lỗi.

Y Lâm đứng phắt dậy, não đang lơ lửng liền bị cô kéo mạnh, đau đến chảy nước mắt. Cô ôm lấy đầu, nhắm mắt khổ sở. Trịnh Thăng thấy thế liền hoảng hốt đỡ lấy cô, anh ôm cô vào lòng :

- Được rồi, là anh nghĩ nhiều, coi như em chưa nói gì!

***

Ba ngày sau, Y Lâm cuốn gói ra viện, Mộc Trần giận lẫy, không đi tiễn, chỉ yêu cầu cô mỗi ngày đều phải tới bệnh viện.

Ngồi trên xe, cô mệt mỏi nhìn qua anh trai, đưa tay đập nhẹ vào bắp tay anh :

- Nay, anh nói xem Mộc Trần biết chuyện của em rồi đúng không?

- Ừ, biết rồi, biết từ lâu rồi, chỉ là diễn cho em xem thôi.

Y Lâm âm ừ, lời tới cô lại nhanh chóng nuốt vào, cô thừa biết Mộc Trần vốn dĩ không biết thật, có mà anh trai nói cho mới biết ấy. Cô lườm lên anh trai một cái rồi quay đi, lại nghĩ tới chuyện ngày nào cũng phải đi thăm Mộc Trần, cô đau hết cả não.

Bỗng xe phanh gấp, Y Lâm hét hồn nhào người về phía trước, cùng lúc đó cánh tay to lớn của Trịnh Bình Phong đưa ra trước mặt cô, ấn cô về phía ngược lại, cộng thêm dây an toàn, cô trở nên bình an vô sự sau cú thắng gấp.

- Không sao chứ?

Trịnh Bình Phong lo lắng hỏi, không quên nhìn chiếc xe chạy ngược chiều trước mặt.

- Không.....!

Y Lâm trả lời, tay vẫn còn đàn siết chặt lấy dây an toàn, mặt tái xanh không nói trọn vẹn câu, Trịnh Bình Phong thấy em gái như vậy, liền đưa tay vỗ lấy vai Y Lâm :

- Không sao, chỉ là thoáng gấp, về nhà nghỉ ngơi.

Về đến nhà, Y Lâm lại ngủ quên mất trên xe, thành ra Trịnh Bình Phong lại phải ẵm cô vào phòng, vừa đặt Y Lâm xuống giường lớn, anh gọi cho Trịnh Thăng :

- hử?

Bên kia là giọng nói ồm ồm của Trịnh Thăng. Trịnh Bình Phong liền chờ đợi một hồi :

- Qua nhà trông Y Lâm dùm tao với, ban nãy lại thêm một chiếc xe đi ngược chiều lao vào, cũng may thắng kịp.

- Đi đi, tao tới ngay.

Trịnh Bình Phong nhét điện thoại vào túi, chỉnh lại bộ vest đang mặc trên người, liếc em gái một cái, anh lẩm bẩm :

- Sao Thăng lại có thể thích được? Gu của cậu ấy thay đổi nhiều quá rồi!

Lúc Trịnh Thăng tới, căn nhà trống vắng đến lạ, Trịnh Thăng vừa vào liền đi thẳng lên phòng Y Lâm kiểm tra, nhìn thấy cô đang nằm ngủ ngon lành trên giường, chân tay đang rộng ra, tướng năm oạt ọ , anh chợt mỉm cười, không hiểu tại sao, anh lại có thể thích người đơn thuần như cô, hơn nữa, còn rất ngốc, ngủ còn xấu xí nữa....., gu của anh từ bao giờ lại đổi mất rồi? Cô rõ ràng ngày xưa đâu phải gu của anh.

" Thật xấu xí, xấu xí đến mức không thể chấp nhận"

Đóng cửa phòng lại, anh leo lên giường ngủ với cô, anh ôm cô vào người, chỉnh lại tư thế ngủ cho cô một cách hoàn hảo nhất.

~~~~~

Aaaaaa thật xin lỗi mọi người vì giờ mới ra chào mới :)))) Bối vì bận ôn thi mọi người ơi, thông cảm cho tớ nhé :)))) giờ thì tớ rảnh rồi, và hứa sẽ up chào đều hơn và hay hơn, sẽ kh để cạn ý tưởng nữa đâu, cảm ơn mọi người gì đã đọc =))))))

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mộc Trần Háo Sắc

Trịnh Bình Phong chạy tới bệnh viện, trên tay cầm một phần cháo trắng nóng hổi. Hôm nay Y Lâm mệt rồi, Trịnh Thăng lại ở nhà cùng cô ấy, cho nên anh lại phải thay phần anh trai chạy tới chỗ Mộc Trần. Lúc vừa mở cửa thì thấy Mộc Trần đang nằm chán chơi điện thoại, vừa nghe tiếng mở cửa liền vui mừng nhìn ra bên ngoài, có chút ngạc nhiên.

- Sao lại là giám đốc?

Mộc Trần hơi ngượng ngùng, giọng điệu khá hoang mang. Nhưng Trịnh Bình Phong chỉ nhẹ nhàng tiến tới, đưa hộp cháo lên trước mặt cô :

- Ăn đi, anh trên đường ghé mua đây, đêm nay anh trông em, hai người kia bận ở với nhau rồi.

Mộc Trần nghe mà mém tí rớt cả hộp cháo vừa nhận từ tay anh, cô chỉ ngoan ngoãn trả lời :

- Vâng, sao cũng được!

Trịnh Bình Phong nhìn một vòng quanh thì thấy nhà vệ sinh, anh đi tới ngó nghiêng hồi rồi hỏi :

- Chỗ này tắm được phải không?

- Vâng!

Mộc Trần vừa ăn cháo vừa chơi điện thoại, cũng không mấy quan tâm nữa, chỉ ngoan ngoãn trả lời. Lát sau khi cánh cửa nhà vệ sinh mở ra, mùi sữa tắm nam tính thơm tho ủa ra ngoài, bản năng của Mộc Trần trỗi dậy, ngay lập tức quay ngoắt về phía nhà vệ sinh, liền không thể nào rời mắt nổi. Trịnh Bình

Phong, nửa thân dưới quần một lớp khăn tắm, nửa thân trên cơ bắp hiện rõ ra, tóc còn ướt phủ lên mặt, toả sáng như một vị thần đứng đó, khiến Mộc Trần há miệng ra mà nhìn, thìa cháo bị thả ra chìm dần xuống đáy hộp cháo nóng.

Trịnh Bình Phong nhìn Mộc Trần rồi nhớ tới lần trước Trịnh Thăng có kể với anh rằng Y Lâm rất đặc biệt, nhìn thấy hình ảnh quyến rũ đều không thể rời mắt mà còn nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, giờ thì, anh cũng đã hiểu cảm giác này rồi, bạn thân có khác. Anh đi tới chỗ Mộc Trần, gõ mạnh vào đầu cô một cái :

- Lo ăn no rồi đi ngủ, cứ dán mắt vào mấy thứ không đâu.

Mộc Trần như bị mê sảng, đưa tay lên xoa đầu, sau đó tiếp tục nhìn theo Trịnh Bình Phong, anh thấy thế cũng chẳng buồn nói nữa, nếu thích nhìn thì cứ nhìn, nhìn chán thì sẽ thôi. Anh lặng lẽ đi ra ban công phòng bệnh đứng hóng mát. Mộc Trần lúc này nghĩ thầm " Không biết có ai ở dưới nhìn thấy lại cho rằng đây là khách sạn trá hình không?". Nhưng dù sao, bóng lưng anh cũng rất đẹp, nên cô chỉ nhìn anh thôi, mọi chuyện khác đều không quan tâm.

Một lát sau, có cô y tá lật đật nhắc nhở rằng đây là bệnh viện, Mộc Trần ngồi trên giường bệnh cười chảy cả nước mắt. Trịnh Bình Phong có một chút tức giận hiện ra trước mặt, thấy thế, Mộc Trần liền hoảng sợ giả vờ ăn cháo :

- Ồ, thìa đâu mất rồi?

Mộc Trần ngạc nhiên tìm một hồi, Trịnh Bình Phong nhíu mày theo dõi. Thấy cô tìm không ra, thấy cô nhăn mày hoang mang, thấy cô đưa hộp lên húp một ít cháo, rồi thấy cô thò tay vào nhặt được chiếc thìa cháo, vẻ mặt hớn hờ, sau đó tiếp tục ăn cho hết hộp cháo anh mua.

Chợt có tiếng gõ cửa, hai người không hẹn cùng nhìn qua nhau, Trịnh Bình Phong đứng ngẩn ngừ một hồi, mới nhớ ra cái gì đấy, liền chạy ra mở cửa. Người bên ngoài đưa cho anh một túi đồ, sau đó rời đi.

- Cái gì thế?

- Sao lại là quần áo?

Trịnh Bình Phong hơi ngạc nhiên với câu hỏi này của Mộc Trần, anh nhìn cô :

- Thế em muốn anh mặc cái này cả đêm sao?

- Bộ chưa ai nói anh khoẻ thân rất hấp dẫn à? - Mộc Trần vẻ mặt vô cùng gian manh.

- Suy nghĩ lệch lạc!

Trịnh Bình Phong nghiêm nghị cầm túi đồ đi vào nhà vệ sinh, Mộc Trần bủn rủn cầm " Cứ lệch lạc đấy, cái đẹp sinh ra để ngắm mà, sao nở cái đi".

Y Lâm cự mình một cái, không được, muốn trở mình, cũng không được. Cái quái gì đang xảy ra vậy? Cô chợt nhận ra mình đang ở trong một cái vòng lớn, không sao, cô vẫn có cách thoát ra, cô tụt người xuống. Chợt cảm giác đau nhói xuất hiện ở trên trán, cô bàng hoàng tỉnh giấc, còn sợ hãi hơn nữa là trước mặt là bàn mặt vô cùng to lớn của Trịnh Thăng, kèm theo đó là bàn tay anh đang đặt trên trán cô, anh búng cô.

- Cái tội dám tìm cách chui ra khỏi tay anh.

- Đau đấy! - Cô hét lớn - Làm giật cả mình!

Y Lâm xoa xoa lấy đầu mình, đây không phải lần đầu ngủ với anh, cho nên cô cũng không phản ứng nhiều cho lắm, chỉ vì đau nên mới hét lớn một tiếng vậy thôi, cô vùng mình ra khỏi người anh, nhưng càng ngày bị anh càng siết chặt, cô cầu :

- Bỏ ra, buông cho em ra!

Trịnh Thăng cười - Không buông!

Cười cái gì, bỏ em ra, em còn phải đi ăn, em đói! - Cô hét lên, đồng thời lấy đầu mình đập mạnh vào mặt anh, làm Trịnh Thăng cảm tưởng mình gãy mũi đến nơi.

- Hoá ra sau cú va chạm đầu em lại cứng thế này?

- BUÔNG EM RAAAAA.

Vật lộn một hồi nữa, Trịnh Thăng cũng buông tay ra không siết Y Lâm nữa. Nhìn cô mặt đỏ bừng, thở hổn hển như vừa mới đi đánh trận về, anh chỉ thấy thương. Tội nghiệp cô quá, vừa mới xuất viện chưa bao lâu lại yếu đuối tới mức muốn cho nhập viện lại.

- Anh xin lỗi.

Trịnh Thăng đứng dậy trước, nhìn cô nằm trên giường mệt nhọc với đôi mắt trĩu mến , anh đi ra bên ngoài, nấu một chút cháo cho cô chắc sẽ tốt hơn, vì

cô còn yếu. Y Lâm nằm thờ đốc chỉ muốn nhắm mắt ngủ nữa, nhưng vì đói nên không thể nào mà ngủ được, lăn lộn một hồi, cuối cùng cũng đành đứng dậy bước ra bên ngoài.

Trong gian bếp rộng lớn vắng bóng của căn nhà, nay lại bừng sáng, tiếng xào nấu rồi tiếng cắt thái thức ăn vang lên đều đều, còn có mùi thơm bay ra, Y Lâm ngạc nhiên, liền chạy vào xem thử thì thấy anh đang thái hành, còn có thịt băm, nồi cháo trên bếp cũng sắp sôi rồi, nhìn vào cảnh này, nếu nói cảm động thì không phải, nhưng chính là mang lại một chuỗi cảm xúc khó tả, thực ra là ấm lòng. Cô cứ đứng trân ở cửa bếp mà nhìn anh như vậy, cảm giác rằng nếu sau này anh cũng cứ dịu dàng như này, cô lại sớm lụy anh mất thôi.

- Em sao vậy?

Trịnh Thăng cho thịt vào nồi cháo khuấy đều, vừa đóng nắp lại thì quay ra nhìn thấy cô đứng đó, ánh mắt mông lung, hết như đang suy nghĩ một điều gì đó rất quan trọng. Thấy cô không đáp lại anh liền đi tới trước mặt, đưa tay lên sờ vào mặt cô. Nước còn đọng trên tay anh chạm vào mặt khiến cô choáng tỉnh, chau mày hỏi anh :

- Sao tay anh lạnh vậy?

- Anh mới rửa tay, em đói chưa?

Cô khẽ gật đầu :

- Em đói, lại một nữa.

Anh nhìn cô đầy yêu chiều :

- Ra ngoài đợi anh, một lúc nữa thôi sẽ mang đồ ăn ra cho em

Cô nhăn mặt phụng phịu :

- Nhưng em muốn uống cacao nóng, thật sự rất thèm, cái cacao với kẹo mềm mà hôm bữa anh pha cho em ấy!

Trịnh Thăng nhìn cô đầy ngạc nhiên, hoá ra cô vẫn còn nhớ vị cacao hôm đó, anh khẽ mỉm cười :

- Được rồi, em với anh cùng đi mua đồ về pha nhé?

- Được.

Trịnh Thăng và Y Lâm mỗi người khoác thêm một áo khoác, cả hai tản bộ đi ra một siêu thị mini gần nhà, trên đường đi nói rất nhiều điều, lúc tới siêu thị cũng lựa đồ rất vui vẻ, còn mua thêm một đồng kẹo xốp, snack cùng nước ngọt.

Lúc về tới nhà, phát hiện bếp không tắt, nồi cháo thế là cháy khét, hồng. Trịnh Thăng cau mày thất vọng, Y Lâm lại bật cười ha hả :

- Haha, ăn được đồ anh nấu cực quá, tới miệng rồi mà còn cháy khét thế kia.

Trịnh Thăng nhìn cô :

- Tại em hết đây, nếu không muốn uống cacao thì đây đến nổi, cháo hôm nay anh nấu thật sự rất ngon.

Y Lâm chặc lưỡi :

- Tiếc ghê ấy, vậy anh đi pha cacao cho em đi, nhất định cacao anh pha cũng rất ngon.

Trong lúc chờ Trịnh Thăng pha cacao thì Y Lâm chạy ra phòng khách, mở TV đồng thời khui mấy bịch snack ra ăn đỡ đói. Một lúc sau, Trịnh Thăng bước ra từ bếp, trên tay cầm hay ly cacao nóng hổi, bước đến trước mặt cô thì mỉm cười nhìn cô rồi nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt cô. Y Lâm cười tươi nhìn lấy ly cacao trước mặt, cô nhanh tay với lấy bịch kẹo xốp trên bàn, mở ra và cho thật nhiều vào trong ly cacao. kẹo tan ra, tạo một khối mềm mềm, cô lấy thìa múc lên mà ăn ngon lành, không quên cho anh một ngón cái (ngón tay to nhất).

- Trịnh Thăng này, anh có bao giờ yêu ai thật lòng chưa?

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Quà Giáng Sinh

- Chưa - Trịnh Thăng nhàn nhạt trả lời, anh thở dài một chút rồi trả lời lại - Có lẽ là rồi? Cũng có lẽ là chưa?

- Hà? - Y Lâm ngạc nhiên, trong đáy mắt hiện lên muôn vàn sự tò mò.

- Người ta nói, khi yêu ai thật lòng, nhất định sẽ được đáp lại đúng không? - Anh nháp một ngụm cacao. Tay vẫn khuấy đều đều, mắt nhìn thẳng về phía TV, trên đó đang phát chương trình "Bạn Muốn Hẹn Hò". Cặp đôi là một cô giáo và một anh làm về công trình.

- Cũng không hẳn, nhưng với anh, nhất định là được mà! - Y Lâm nhìn khối kẹo kết dẻo lại trong ly cacao của mình, vừa nhìn vừa nói.

- Tại sao?

- Bởi vì anh giàu, anh có tiền, anh đẹp trai, thật ra, con gái cần sự quan tâm yêu chiều hơn, nhưng xét cho cùng ngoại hình và hoàn cảnh là thứ đầu tiên đập vào mắt - Y Lâm đặt ly cacao xuống bàn, đưa hai chân gấp lên, cầm dựa vào hai đầu gối, ánh mắt mơ màng nhìn về phía đồng bánh kẹo đang ở đó.

- Anh với em thì sao? Trong con mắt của em, anh chỉ có như thế? - Khoảng không gian bỗng dưng nặng trĩu dần, Trịnh Thăng nói như kiểu đang giận dỗi, nhưng Y Lâm quả thật đang không tập trung, nên đều không nghe rõ, cũng không hiểu.

- Em lại buồn ngủ quá - Cô lơ đãng nhắm mắt, tiếng người nói trên TV cứ đều đều làm người nghe thực sự muốn ngủ.

"Chúc mừng hai bạn đã thành đôi, hãy cùng nhau tiến thật xa trong tương lai nhé" - Tiếng nhạc vui mừng vang lên làm Y Lâm tỉnh lại một chút, cô khẽ lẩm bầm "Thành đôi rồi kìa", rồi thiếp đi.

Trịnh Thăng thở dài, cô trốn tránh, anh cũng không ép, cô mở lòng, anh sẽ tiếp nhận, chỉ là chờ đợi thôi, anh cũng từng chờ, nên cũng sẽ chờ được. Anh nhìn qua cô - Em cứ ngủ đi, để anh dọn.

Đêm giáng sinh cũng tới rồi, Y Lâm thật sự rất thích đi chơi vào ngày này, nhưng vì Mộc Trần đang còn nằm đó, cho nên đêm giáng sinh năm nay, cô ở cùng Mộc Trần vậy.

Trong bệnh viện không khí ngày giáng sinh cũng khá tốt, có đủ từ cây thông Noel cho tới quà cho các bệnh nhân nhỏ ở đây, vì là đêm giáng sinh nên bọn trẻ rất háo hức, cùng nhau ngồi một tùm ở dưới chân cây thông Noel để chờ tới 12g đêm bóc quà. Y Lâm đứng ở ban công trên tầng nhìn bọn trẻ, cũng thấy có phần vui lây, hôm nay chỉ có cô ở bệnh viện cùng Mộc Trần, Bình Phong và Trịnh Thăng đều không thấy bóng dáng.

- Y Lâm!

Tiếng Mộc Trần trong phòng bệnh hét lên làm Y Lâm giật mình, có lẽ là đi vệ sinh xong rồi nên nhờ cô đi ra bên ngoài giở giường bệnh.

- Khiếp, ăn gì mà hôi thế?

Y Lâm vừa bước vào phòng vệ sinh liền cau mày trên, Mộc Trần lườm nguýt rồi bảo :

- Biết thế bà khỏi dội nước cho mày biết thế nào là mùi hôi chân thực, mau đỡ tào ra bên ngoài coi, ề cả mông rồi.

Mộc Trần cùng Y Lâm ngồi tám phét coi chương trình TV rồi ăn snack các kiểu, thời gian cũng nhanh qua cho nên nằm khoảng hơn tuần nữa Mộc Trần có thể ra viện rồi, mặc dù vẫn chưa được tháo băng đầu nhưng cũng đỡ hơn là nằm một chỗ thế này, Mộc Trần vì chuyện này mà tâm trạng cũng tốt. Tới gần 12g đêm thì điện thoại Y Lâm reo lên, cô lập tức bắt máy.

- Alo?

- Ủ, là anh đây, anh mới xong việc, chúng ta đi đâu đó chứ?

Trịnh Thăng nói giọng ầm ầm, nghe ra anh có hơi mệt rồi, chắc vừa làm việc xong. Y Lâm nghĩ tới cảnh anh mệt mỏi đưa cô đi chơi đêm cũng thấy bất tiện, thật ra đi chơi nên mang tâm trạng tốt, với lại cô đi rồi Mộc Trần làm sao đây? Cho nên mới nhẹ nhàng nói :

- Thôi khỏi, muộn rồi, với lại em đang ở bệnh viện với Mộc Trần, anh mua quà cho bọn em đi rồi mang tới đây, 12g là được bóc quà rồi.

Y Lâm nói rồi nhìn qua đồng hồ trong phòng bệnh, cũng đã 11g hơn rồi, cô thật sự cũng muốn được bóc quà như những đứa trẻ ở dưới kia.

- Ok, đợi anh.

Trịnh Thăng đáp lại ngắn gọn, dường như anh muốn nói thêm điều gì, nhưng Y Lâm nhanh tay lắm, cô đã cúp máy mất rồi, anh ngăn người nhìn vào điện thoại tối đen, anh đưa tay lên trán xoa hai thái dương rồi dứt khoát đứng dậy đi ra ngoài phòng làm việc.

Y Lâm vừa mới tắt máy xong thì nhận ra ánh mắt xăm soi của Mộc Trần, Mộc Trần ho một tiếng rồi bắt đầu nói :

- Sao không đi chơi đi, anh ấy đã rủ rồi còn thương hại tao mà ở lại làm gì? Kêu mua quà cho tao nữa, xí, tao không cần.

- Diên à, mày biết tao ghét đi chơi mấy ngày đường xa đông đúc mà, nhất là mấy ngày lễ chỉ muốn ở nhà cho khoẻ, đêm nay chắc cũng thế, gớm, không cần quà thì bố lấy cả hai, thế nhá.

Y Lâm cầm bịch khoai tây lên ăn một miếng, lại nhìn qua đồng hồ, nghĩ không biết có kịp bóc quà lúc 12g đêm không chứ đường hôm nay chắc chắn đông nên có thể Trịnh Thăng sẽ bị kẹt xe tới trễ.

- Sợ không kịp bóc quà lúc 12g à? sao cứ nhìn đồng hồ mãi thế?

- Ủ, qua giờ thiêng rồi cầm quà chẳng muốn bóc nữa, tao còn tính mang xuống bóc chung với bọn trẻ ở dưới lầu cơ.

- Cũng được đấy, dù sao ở trong đây bóc quà cũng chẳng có ý nghĩa gì, mang xuống chung với bọn nhóc vui hơn.

Y Lâm chợt nhớ đến Trịnh Bình Phong, không biết anh đang làm gì, cả ngày hôm nay đều không thấy bóng, cô bấm bụng hồi lâu rồi nhấn cho anh một tin nhắn.

" Anh trai, giáng sinh vui vẻ"

Ngay lập tức có tin nhắn phản hồi

" Giáng sinh vui vẻ, mai mang quà về cho em"

Y Lâm hơi ngạc nhiên, cô hơi ngần ra, tự nhiên mong đến sáng mai lạ lùng, quà của anh trai là lần đầu tiên được nhận, cũng tò mò không biết giáng sinh được tặng gì, mà tại sao cô lại có quà? À, Y Lâm lại suy nghĩ thêm một chút, có thể mua cho bạn gái rồi tiện tay mua cho em gái, mai nhất định hỏi ra bạn gái của anh là ai, haha.

Cửa phòng bệnh mở ra, Trịnh Thăng bước vào trên tay cầm hai túi quà, một túi màu đỏ một túi màu cam, anh bước vào đặt lên trên giường rồi nhìn qua một lượt hai cô gái ngồi trên với đồng hồ ăn vặt, anh nói :

- Quà như nhau, lấy cái nào cũng vậy.

Y Lâm chưa tiêu hoá thì Mộc Trân lên tiếng trước :

- Định nghĩa em gái và người yêu có gì giống nhau à? người gì khô khan vậy, đến mua quà cũng qua loa thế này thì hết nói nổi rồi, Y Lâm mày sớm sáng mắt đi cho tao nhờ, bạn bè khuyên nhau thật lòng đấy.

Trịnh Thăng cau mày :

- Thế hai em không phải là bạn thân à? Bạn thân thì sở thích không giống nhau sao?

- Ô hay, bạn thân chứ có phải sinh đôi đâu mà sở thích giống nhau, anh với anh Phong cũng thân đấy, thế hai anh có bao giờ thích một cô gái giống nhau chưa?

Trịnh Thăng ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi dịu giọng :

- Nếu không thích thì lần sau không mua giống nhau nữa.

- Còn có lần sau? có mua quà thôi cũng phải người bệnh bực hết cả mình.

Cuộc đời Mộc Trân, ghét nhất là được tặng quà giống với người khác, mặc dù rất thích sử dụng đồ đôi, nhưng không có định nghĩa mua quà giống nhau.

Y Lâm nãy giờ im lặng, không dám lên tiếng, mãi mới chen vào được một câu :

- Thôi tao với mày cũng chưa có gì gọi là đồ đôi, coi như là mua đồ đôi đi, đừng cãi nữa, tao đang muốn bóc quà, gần tới giờ rồi.

Mộc Trân cũng dịu đi, cầm đại cái túi màu đỏ rồi nhìn Trịnh Thăng ra hiệu đỡ cô xuống giường bệnh, cả ba người đi ra chỗ cây thông Noel ở dưới sảnh thì lại không thấy một ai ở đó, ban nãy thực sự còn rất đông trẻ em đang ở chỗ này.

- Cho hỏi đám trẻ ban nãy mới ở đây đâu hết rồi? - Y Lâm ôm hộp quà màu cam đến gần đó hỏi một cô y tá đang đứng ở khu vực thu phí.

- À, do có vài bé đã mệt và buồn ngủ nên mọi người quyết định bóc quà sớm và đi về phòng bệnh hết rồi.

- Ô, nhanh vậy sao?

Y Lâm hơi ngỡ ngàng một chút, nhìn gói quà trong tay, cô thực sự không tò mò nữa, nhưng cũng giữ vẻ mặt tươi cười chạy ra chỗ Mộc Trân.

- Mộc Trân, chúng ta đến trễ rồi, bọn trẻ đi ngủ hết rồi, thôi chúng ta bóc quà đi.

- Ủ, đại đi rồi đi ngủ thôi, tớ cũng mệt rồi

Mộc Trân tay nhanh thoăn thoắt gỡ phăng gói quà ra, bên trong là một túi hiệu Chanel. Y Lâm cũng là một túi hiệu đó nhưng kiểu dáng khác. Nhưng cả

Mộc Trần lẫn Y Lâm đều không có hứng thú với túi nên chỉ nhìn nhau một rồi thôi, cũng không tỏ ra thích thú gì cả. Trịnh Thăng ở ngay đó nhìn hai cô một lượt rồi thở một hơi dài, có lẽ anh mua nhầm quà rồi.

Đêm giáng sinh trôi qua lặng lẽ và có gì đó không hài lòng ở bệnh viện. Nhưng không sao, thực ra trong lòng Y Lâm cũng khá tốt, dù sao anh cũng đã mua quà giáng sinh cho cô.

Trịnh Thăng đợi Y Lâm và Mộc Trần ngủ say, anh liền lái xe về nhà, trong lòng rất bức bối, anh rõ là có hỏi qua một vài người đều nói tặng túi rất phù hợp, nhưng mà có lẽ nó không phù hợp với Y Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Yêu Vừa Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.